

Tôi và Em

Hoàng Ngọc Tuấn

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Đừng gọi là đoạn cuối](#)

Hoàng Ngọc Tuấn

Tôi và Em

Chương 1

GỌI NHAU

Còn ai nhớ đến người thiếu nữ đi giữa đường hoa sơn cúc không? Chắc là không. Thiên hạ đời nay mau quên lắm và mỗi người đều bận ôm ấp với một hình bóng riêng của mình. Ai dư trí nhớ hoài tưởng đến một người thiếu nữ xa lạ, tông tích mù mờ từ một chân trời xa khơi nào. Một ngày nọ em đã rón rén dẫm những bước chân tí hon qua một vài trang sách nhỏ, rồi thoát bay biến mất tăm.

Những dấu chân thư cưu bé bỏng đó, như chỉ vẽ nên vài đường nét gầy guộc mong manh trên đường đi tập nập của muôn vàn bộ hành tất tả qua lại. Thế mà đối với riêng tôi, tình thâm trọng đến từ lời rất nhẹ, mơ màng như hơi thở đều hòa. Được trao dấu vết nhạt nhòa nhất từ tàn úa của một

bông hoa vàng, hồn tôi cũng trĩu nặng lắng mình nhận rõ.

Người ta thường có thói quen ca ngợi cái thuở ban đầu. Bao nhiêu thiên tình sử được dệt nên từ giây phút gặp nhau đầu tiên ấy. Một cuộc tao ngộ tình cờ, nếu sau đưa đến một chuyện tình diễm lệ, sẽ được gọi là kỳ ngộ. Dầu có tình trọn tình thì cũng sẽ có tình tan, nhưng mấy ai dám xem nhẹ mối tình đầu.

Nhưng tôi và em. Chúng ta hình như không có được một cuộc kỳ ngộ nào bên bờ Bích Câu hay dưới mái hiên Lãm Thúy nào. Tôi quen em, hết sức giản dị dẫu đôi chút bất ngờ. Chẳng qua nhờ duyên trời, nghe có vẻ xa xưa quá. Cũng chẳng phải vì định mệnh, nghe sao quá nặng nề lớn chuyện.

Ta quen nhau. Có lẽ ma đưa lối quỷ dẫn đường thì đúng hơn, có một lần em đã nói thế.

Ta quen nhau, mỗi ngày một gần nhau thêm nữa. Có lẽ vì ngay từ lúc chưa biết tên, rõ mặt... mà chúng ta đã mãi mê gọi nhau hoài hoài. Tiếng đồng vọng ngân vang qua dải đất cách biệt. Qua sông, qua núi, qua biển, qua gió mây, qua nắng hè và mưa mùa đông ... cho đến ngày tiếng kêu khao khát của hai người trở thành một điệu hợp âm tan hòa thánh thót trong nhau chẳng thể tách lìa

Cũng như tất cả mọi người, tôi và em, chúng ta đều có một cái tên ghi rõ ràng trên giấy tờ do cha mẹ đặt nên từ hồi mới ra đời. Nhưng hình như chưa một lần nào chúng ta gọi tên nhau một cách đứng đắn đàng hoàng cả. Em tha hồ đặt cho tôi đủ thứ tên gọi dị kỳ ngộ nghĩnh làm tôi không thể nào nhớ hết được.

Còn tôi, tôi cũng không chịu thua em trong chơi bay lượn với ngôn ngữ này. Tôi đã gọi em là Bạn Nhỏ, là Tiểu Muội, là Thảo Muội, là Nhân Ngư, là Sơn Nữ, là Thiên Sứ và cũng là người Bạn Đất... Tôi thay đổi tên em mỗi ngày, như hình ảnh em thoát biến muôn màu khác lạ từng giây từng phút trong tôi. Như tâm hồn tôi hướng về em đổi mới luôn luôn và lúc nào cũng được nhận thêm những ngọn gió lành từ những phương trời mát mẻ.

Cuối cùng, bởi vì tên em viết tắt là M.N. (đọc là Em Anh: em của anh), tôi sẽ gọi em thành Mơ Nữ. Cái chữ này có lẽ sẽ làm các vị uyên thâm Hán tự chau mày. Mơ Nữ thì đúng hơn, nhưng nghe có vẻ già dặn "liêu trai"

quá. Tôi vẫn muốn gọi em là Mơ Nữ, dịu dàng và bình bông hơn. Một người thiếu nữ đang mơ, như mơ hay giấc mơ về một người thiếu nữ. Giữa cuộc sống chật hẹp ao tù này, tôi vẫn sống với đầy mộng tưởng. Tôi còn sống là nhờ mộng mơ đắm đuối.

Tên tôi là H.N.T, tôi đề nghị em gọi là Hồn Người Tình, ba chữ từ câu thơ của Xuân Diệu: "Hồn người tình mỏng lắm xếp cho êm..."

Danh chính ngôn mới thuận. Thế là xong phần "xướng danh". Giờ đây là câu chuyện của Mơ Nữ và Hồn Người Tình. Nhưng thật ra, tên gọi xứng đáng nhất cho em, là Em. Và cho tôi, là Tôi. Đây là chuyện của Tôi và Em. Mùa thu đến lúc nào tôi cũng chẳng hề hay biết. Chết ngộp trong đô thị đầy người, xe nồn nóng vất vả này, chẳng có một ngọn lá vàng rơi hay một thoáng heo may báo hiệu cho tôi biết đã đến mùa êm đẹp đáng mến nhất trong năm. Hè quá rộn ràng inh ỏi, đông quá rét run lập cập, xuân quá nhiều người thi đua chen chúc mua sắm. Thế còn gì đẹp bằng mùa thu. Mùa thu là mùa đứng hạng nhất trong biết bao nguồn ý thơ, ý văn, suối nhạc. Nhưng tôi sẽ vô tình thờ ơ quên mất là có một mùa tiên như thế nếu em không ân cần nhắc nhở, từ một miền ven biển xa xăm của em:

Mùa thu đã đến rồi anh có biết chưa

Trong thành phố dễ ghét của anh với mặt trời nóng khiếp

Cứ đỏ phừng phừng như say rượu xoay tít suốt ngày

Làm sao mà anh còn nhớ đến mùa thu nên em phải nhắc

Để anh đừng bao giờ quên lá bàng đã đến lúc thay màu

Mặc đồng phục đỏ nâu trông buồn và tội nghiệp

Như bọn học trò đã hết được nghỉ hè

Giận hờn đá văng tung lớp lá úa trên đường trở lại lớp

Em cũng đi học lại và dầu giận hờn anh hơi....hơi nhiều

Nhưng không bao giờ trút giận vào lá, lá đại khờ có biết chi đâu

Bởi lá sớm bỏ màu xanh thơ để thay sang màu rục rở

Rục rở quá rồi úa tàn rơi lìa nhanh quá

Quá nhanh và nhanh quá

Đời qua chi mà nhanh quá

Em chẳng dám mong là đời em...

Thế là em đã cho tôi mùa thu. Trời đã dừng dừng quên tôi. Thời tiết ở một thành thị nhiệt đới chỉ có hai mùa mưa nắng hời hợt qua đường, chỉ có em mới mang lại cho tôi nét đậm nhất giữa hai làn gió đổi thay mờ ảo.

Thị trấn nhỏ tiêu sơ của em, một miền duyên hải, cách tôi những trăm cây số ngàn hun hút bụi đỏ. Ta chẳng thể nhìn nhau tận mặt, chẳng thể nói chuyện theo điệu thông thường như hai người đối diện. Tôi chưa thấy em cười, chưa hề nhìn em khóc. Chỉ là những dòng chữ tháu run run tuôn trào trên trang thư mỏng, lời dài thao thao bất tuyệt. Ở đây, tôi sống trong đợi chờ, đêm và ngày háo hức mong đón thêm lời em. Những chữ có cái đuôi vẩy lên nghịch ngợm đằng sau, đã lôi kéo người tôi mỗi ngày một cao thêm đôi chút.

Đêm nay, bóng dáng những nóc nhà lờm chờm đen âm đạm chập chội trên bầu trời, tôi tìm trăng theo lời dặn dò của em nhưng không tìm thấy được.

Chỉ chờ xin em cho bớt chút trăng xanh rộng rãi bao trùm quanh em ở ngoài kia. Và em đã gửi một ít mảnh vụn của trăng rớt rơi trong phong bì thư dán kín.

Cả nhà đều đông đủ trong vườn bầy cõ

Chỉ còn mình em lặng lẽ trên sân thượng

Vì em muốn chia bớt đôi chút cho anh

Đêm của anh lẻ loi không trăng không bánh không trà Tàu

Anh đã mất hết hồn thơ của tuổi rồi phải không

Em nhìn lên trăng em thềm theo trăng em mơ làm trăng

Như chiếc gương con sáng soi cho tất cả

Nhất là soi cho khuôn mặt anh chắc là rất buồn bã

Em thương cho anh mà cũng đáng kiếp cho anh

Ai bảo thiêu thân bay theo đèn màu sặc sỡ

Nên chút trăng trong rồi sớm vỡ tan tành.

Đã lâu rồi, những giải lụa mềm màu trắng, màu xanh, màu tím lót ổ cho tôi đã dần dần phai ố. Tôi bị nhiễm toàn một màu đen tối tăm mệt mỏi, tôi choáng váng ngất ngư trong màu đỏ lửa tham muốn hối thúc bên người.

Hình phạt của tôi. Hình phạt cho những bon chen xông xáo theo ngọn thác đời âm ỉ, là lúc nào cũng mang một bộ mặt lấm đầy bụi bơ phờ, lúi húi qua nhanh dưới những hàng cây mà chẳng bao giờ biết ngửa mặt đón hứng một chùm trái chín.

Đâu bằng Mơ Nữ được. Mái nhà em êm đêm ấm mùi củi bếp, nhà xa đường phố, xa tiếng còi xe bụi bặm, nhà vững bền trên nền cát biển bao la như sa mạc, nhà thu mình xúm xít trong tấm chăn dày kết bằng tiếng sóng ru êm.

Thỉnh thoảng, em mới trốn vào căn phòng nhỏ riêng tư của em, gửi theo cánh hải âu vào cho tôi chút dư âm từ phím đàn tranh réo rắt. Nhưng đó là thỉnh thoảng thôi. Chứ thông thường, em như con chim nhảy nhót theo bầy quây quần vui vẻ. Trong vòng tay ấm của mẹ cha, các anh, các chị, lũ em nhỏ, học đường vui bạn thiết cùng bàn chuyện mai sau, trong vở mực lóng lánh vẽ nên đường thẳng tắp về tương lai rộng mở. Tất cả là dưỡng khí hồng hào nuôi sống em lành mạnh, như những người tuổi trẻ hồn nhiên khác. Tôi thực tình muốn thấy em được ấp ủ suốt đời với nguồn hạnh phúc đơn sơ mà quý giá đó. Dầu tôi bây giờ đã là kẻ bơi lạc ra bên ngoài nguồn sữa ngọt.

Tôi chỉ xin được nằm trong vài phút rồi rãnh trống vắng của em giữa những lần xếp đánh dấu cuối một chương sách, ở cuối mỗi bài học đã thuộc, đâu đó trong trang giấy nháp đen đầy những con số, hình thể và còn đôi chỗ trống thừa.

Nhớ đến tôi - vào phút cuối của đêm - khi em đã hoàn toàn thanh thản, mọi chuyện đã xong xuôi và sửa soạn đi vào giấc ngủ ngon thường cho một ngày hoàn hảo. Viết cho tôi, với cặn mực chỉ còn hơn một giọt trong bình, với mẫu bút chì còn ngắn bằng lóng tay sau khi đã vẽ nên hàng trăm hình toán học. Và em viết:

*Trời ơi không biết tại sao em lại chọn ban Bê
Bê là con cưng của bò nên thường cưng đầu
Là những bài toán rắc rối bướng bỉnh
Mà em thì như cái đầu bò chịu bó
Công thức, định lý, định đề, phương trình*

Số lớn vô cùng, số nhỏ tuyệt đối

Giận anh vô cùng nhớ anh... hết lớn

Em đã chiến thắng nhiều bài toán điện gay go

Thế mà chẳng bao giờ dám đụng tay vào một chiếc cầu chì

Mới nghe chuyện điện giật chết người là run khiếp

Cứ thế. Chỉ cần dòng chữ tháu trong chiếc bì thư gửi vội vàng đôi khi quên cả dán tem. Em trao cho tôi từng chút lời chim khuyên hót reo vui, là từng chút tiếng đời rộn rã.

Thấm thoát, đã gần một năm trôi qua kể từ ngày tôi nhận được lá thư đầu tiên của em. Vỏ xe đạp của người bưu tín viên đã sờn mòn, thư cất để dành trong túi tôi đã nhiều hơn những tờ giấy bạc. Em đã rời lớp cũ, áo đã may cho một niên học khác, cặp sách thơm lừng mùi giấy vở mới tinh.

Còn tôi, vẫn chẳng khác gì hơn, trong tháng ngày tuần tự trôi qua ngoài đường nắng. Thêm một tuổi đe dọa vài sợi tóc già, tôi vẫn cố nuôi nấng một trái tim tươi như ngày thơ dại. Bốn mùa của đất trời qua đi, không dâng tặng cho tôi điều gì, cũng không thể xoay chuyển tôi một chút. Mùa xuân gượng lòng trấn áp nỗi cô quạnh trong cảnh người xôn xao hớn hởi. Mùa hè thấm chút nắng nồng nhiệt thôi thúc. Mùa thu gắng bình tâm phẳng lặng như mặt hồ, run lên đôi chút vì cuống lá lìa cành va chạm rồi cũng an hòa khép kín. Mùa đông chịu rét đã quen với những cảnh lưu ly, chẳng còn được ngủ vui trong chăn nghe mưa, mà vẫn đi dưới màn lưới mưa trút nước.

Đã giáp một năm. Tôi chẳng ghi cái ngày đầu tiên đã qua vào Nhật ký vì tôi luôn luôn hướng đến những ngày mai đổi khác. Ngày mai mới mẻ, đổi lớp, thay áo mãi mãi. Rồi ngày kia sẽ mới hơn ngày mai và không bao giờ có một ngày cuối cùng trong đời tôi. Dầu tôi biết sẽ có một ngày phải hốt nhiên cắt đứt bằng hoàng cái gì đó, một ước mơ hay một tình cảm. Nhưng đời không hề chồn chân dừng lại, không hề quay bước trở về. Sự sống tuôn trào, luân lưu tiếp diễn.

Chỉ có em mới hồn hậu chân thành ghi nhớ ngày đầu tiên ấy.

Tháng tám

Tờ lịch đó có làm anh nhớ đến gì không

*Em nhắc cho anh biết chứ không phải để đòi quà
Hôm nay là lễ kỷ niệm Đệ Nhất Chu Niên
Ngày ta quen nhau thoát chừng như bong bóng nước
Thế mà chẳng tan trong gió trong mưa, cũng bay qua được bốn mùa
Bóng bay lên cao bóng thành mặt trời
Bóng trôi trong đêm bóng thành mặt trăng
Luân phiên cho ta ánh sáng đường hương
Lung linh ánh mờ nuôi hoài nuôi mộng.*

Vâng. Tôi xin nhớ. Tuy không có cuộc vui bánh rượu nào bày ra ở đây để đánh dấu một năm thắm thiết vừa qua. Em đã nhảy qua một bậc thềm, "già" đến mười tám tuổi, tóc có dài thêm chút ít trên vai, mắt có sâu thêm vài ánh mơ màng với thêm đầy ý nghĩa. Tôi chỉ mong vầng trán em vẫn phẳng êm vô tư như một lớp lá xanh mềm, chứ năm tháng xin đừng vội hằn lên những nếp nhăn lo âu phiền muộn.

Tôi chỉ biết gửi đến em chiếc bánh sinh nhật tưởng tượng in trên hình tấm thiệp, mừng cho ngày "đầy năm". Trẻ thơ vào ngày này, thông thường được cha mẹ bông ra cho bò lăn thỏa thích trên chiếc bàn lớn chất đầy đủ thứ đồ chơi, để tha hồ lựa một món đồ, một món vô tình nằm trong bàn tay vung vẩy không suy nghĩ của trẻ con, vẫn thường được cha mẹ suy đoán tính tình tương lai của cô cậu con cưng sau này

Nào là xe tăng, máy bay... chú nào lựa đồ chơi này lớn lên có đường làm tướng. Nào là gương lược, cô nhỏ nào cũng thích món này. Nào là một năm xôi hay gói kẹo to tướng thường được cẩn thận đặt xa nhất kéo trẻ con thường có linh tính vô lý, e rằng sau này làm người hư ăn mất. Nào là sách vở dày cộm, người lớn đã cố tình dúm vào tay trẻ nít để hy vọng lớn lên con mình sẽ trở thành nhà học giả khoa bảng đầy mình.

Tôi còn nhớ qua lời kể lại, hồi nhỏ tôi đã lựa một đôi giày và một cây bút. Thật khéo chọn làm sao. Đến bây giờ, trở thành một người lớn, "nghề nghiệp" tự chọn từ thuở còn thơ vẫn chưa thay đổi, tôi vẫn không nhà, không xe, suốt ngày lê la khắp phố phường với một đôi giày sòn ế và biết bao ngòi bút đã gãy rế vì những trang thư cho em mỗi tối.

Tôi không biết năm xưa đó, em đã chọn món đồ gì thế, Mơ Nữ?

Em ngập ngừng trả lời:

Em tiếc hồi đó sao không biết lựa sách vở

Để sau này học đâu thuộc đó có phải khỏe không

Chỉ nghe kể lại em đã chọn một chọn một chiếc thuyền buồm

Nên sau này em vẫn thương những gì ở thật xa em

Thường rời em mà đi xa đi xa mãi

Là anh đó biết không

Em cũng đã chọn một chiếc áo len

Nên sau này em vẫn thích những gì gần gũi ấm áp bên mình

Cũng là anh đó, đừng vờ là không biết

Mơ Nữ, tôi biết chứ nhưng đâu dám huênh hoang tự nhận điều đó. Tôi rất sung sướng khi được em cho tôi là một chiếc áo len ấm áp của em. Thật ra, mình chưa bao giờ được hưởng chút hơi ấm của hai bàn tay đan vội. Em vẫn còn ở xa tôi quá, dầu tôi không dám đeo trên mình một cánh buồm trắng theo gió phiêu linh, chân tôi bám chặt hàng ngày trên đất mà đôi khi tưởng chừng như rơi hụt lênh đênh mất biệt ngoài tầm tay em. Biết có "tương ngộ" dễ dàng khi mình ở hai nơi chốn cách xa vạn lý. "Đối diện tương phùng" dầu sao cũng vui hơn, Mơ Nữ à.

Nhiều khi quá nóng chờ thư em, tôi đã không còn tin tưởng ở chú rùa Bưu điện nữa. Tôi tưởng ra cái cảnh bác đưa thư già nua nằm bệnh ở nhà hay giữa đường chiếc xe đạp lộc cộc của bác trật sên, hay ... nói đại, bác bị đụng xe thì sao, bao nhiêu lá thư nằm trong chiếc cặp da của bác văng tung tóe trên lề đường. Lá thư của em gửi tôi bay tấp đến một hàng bán bánh mì thịt ở ngã tư. Bà chủ chẳng ngần ngại gì mà không "trưng dụng" mấy tờ giấy xanh mỏng đó để gói ổ bánh mì nhét đầy pa-tê, thịt chả, dăm bông, phô mai, cà chua, ít tiêu ớt, thêm một chút Tàu vị yếu rồi trao cho khách hàng. Trời ơi, kẻ lạ nào tốt phước nhất và cũng khốn kiếp nhất trên đời, vừa nhai bánh mì dòn tan vừa ung dung đọc trộm lá thư đầy lời mềm mát như một ... miếng dưa leo ngon lành. Và trong khi đó thì tôi đang "đói" chữ đến là người ốm yếu.

Mơ Nữ, nếu em biết có những ngày vắng thư em, tôi bồn chồn hoang mang như thế nào, thì chắc em đã phải đánh máy quay ronéo hàng trăm lá thư

một lúc để mỗi ngày gửi cho tôi ba cái mới đủ.

Em chẳng chiều tôi gì cả:

Anh rất là ham anh thật là ham

Em viết cho anh biết mấy cho vừa

Thư nào cũng dài hơn cả bài luận làm trong lớp

Chỉ ngắn hơn cuốn Đoạn Trường Tân Thanh một chút

Thế mà lúc nào anh cũng kêu rên ngắn quá ít quá

Anh muốn dài hơn ư ... được rồi

Để rồi hôm nào em sẽ gửi cho anh

Cuốn Hán Việt Tự Điển của cụ Đào Duy Anh

Lần tái bản mới nhất có thêm phần tăng bổ...

Đó, nhiều khi em nghịch ngợm và hay chế diễu tôi như thế. Nhưng làm sao giận hờn em được. Vì tôi biết em đang đến mùa thi, em bị bao vây suốt ngày đêm với lời nhắc nhở của bố và đồng bài vở giờ đây phải làm sao để nhai nuốt một cách cấp tốc.

Mỗi tối, Mơ Nữ không được ôm chiếc gối bông vừa ngồi tán gẫu với mấy chị em vừa xem tivi nữa. Em bị cấm cung ngay liền sau giờ cơm một chút. Giờ giới nghiêm bố ban hành riêng cho em còn hơn cả lúc tình tình lâm nguy nhất. Từ bảy giờ tối cho đến sáng, em phải thui thủi một mình trong phòng riêng, dầu chưa chắc em có chịu ngồi yên học bài không nhưng em sẽ không được ló một bàn chân ra khỏi phòng.

Bạn biển thân yêu của em. Giờ đây chỉ ngần ngại vỗ sóng kêu em từ xa xa. Em đóng ập lại cánh cửa sổ vì sợ rằng mình sẽ yếu đuối mềm lòng trước tiếng gió rì rào lách qua những tàn dương liễu, đôi khi như ma quái lách được qua song cửa vi vu vào tai em.

Em cũng chẳng dám nhìn lên khung trời đêm đầy sao trời và thỉnh thoảng một vì sao băng vút qua nhanh như cắt khiến em không kịp nhắm mắt ước nguyện thầm một điều nào.

Em cũng dấu hết những lá thư của tôi vào đáy chiếc hộp bánh, để ở chỗ nào không nhìn thấy, khó lấy ra xem nhất. Có lẽ em sợ rằng không ngăn được trước những lời trách móc thúc hối của tôi, khiến em phải xao lãng sách bài, lại phải xé thêm một trang giấy vở, nắn nót mấy hàng chữ rất vui mắt

đối với tôi, nhưng giờ đây, chúng là những chữ thù địch đáng ngại nhất đối với bọn đồng loại trong sách luyện thi.

Cũng như tôi, em biết rằng có những bức thư viết trong năm phút nhưng người viết phải mất một đêm dài cho nó và người nhận cũng phải mất gần ngơ một ngày đêm để dọn mình thanh bạch, thuần khiết ôm ấp những lời những ý một cách vẹn toàn.

Như thế, có lúc vắng thư em thật lâu. Ta thấy mình mơ hồ đứng gọi nhau buồn bã nhưng chẳng người nào chịu làm trước cái công việc nhẹ nhàng nhất là bỏ một phong thư vào nhà Bưu điện .

Em đã giải thích:

Em sẽ tạm ngưng gửi thư cho anh

Kể từ bây giờ cho đến khi có lệnh mới

Em cũng báo cho anh biết một tin buồn

Tên anh thường được viết tắt bí mật trong vở của em

Giờ đây đã bị thay thế bởi những người bạn phương xa

Nào là Pythagore, Newton, Euclide

Những dòng trí tưởng về anh cũng bị đứt đoạn

Bây giờ chỉ còn là dòng điện hai chiều trong bài Lý Hóa

Anh đừng có buồn nghe không

Thời đóng băng này sẽ không lâu lắm đâu

Rồi nắng sẽ lên sẽ đuổi chạy tuyết giá lạnh lòng

Mặt trời sẽ tươi như múi cam mừng ngày trùng phùng tiếp nối

Của anh và em....

Và thế là hoàng hôn hiu quạnh dần dà buông xuống ngay từ lúc bình minh. Màu xám tro hoang vắng đã phủ lấy người tôi như một lớp tro tàn chôn vùi khúc củi còn xanh. Sa mạc xây dựng mau chóng tràn lan trong lòng người và bấy lâu nay tôi chưa hề sẵn sàng đối phó với sa mạc. Giờ đây, em đã chọn một mùa để tan biến. Tôi bị vùi lấp đến tận môi cả lớp cát nóng bỏng nổi nhớ. Tôi bị chôn sâu trong lòng cát lạnh qua đêm đợi chờ từng khoảnh khắc.

Ngoài kia, em ra sao, Mơ Nữ?

Dầu đóng kín cửa phòng, nhưng chắc gì em đã nhớ cài then cánh cửa sau mở vào trí nhớ. Em bỏ ngoài tai tiếng sóng , tiếng gió quen thuộc, em bỏ ngoài mắt bầu trời bao la khiến xui hồn nường mây bay bổng. Nhưng làm sao em nín thở được, làm sao em ngừng lại hơi thở của chính mình, ngừng đập nhịp tim của chính mình.

Như có một lần, hình như em đã so sánh tôi với nguồn sống cần thiết gần gũi nhất đó:

Em cảm ơn anh đã ví em

Với bao nhiêu nàng Tiên Nường Hoàng Hậu cao vời

Với bao nhiêu nàng Công Chúa Quận Chúa đài các

Với trăng sao bay cao nhất trên trời

Với rong rêu trôi sâu nhất dưới biển

Anh chắc đã mất công ghé thăm mới bịa ra những vòng hoa xứng tụng ấy

Em không nhiều tưởng tượng bằng anh đâu

Em chỉ muốn nói anh như là hơi thở của em

Để em tha hồ hành hạ

Thường thường em thở điều hòa nhẹ nhàng là anh còn đỡ

Lúc đó cho anh tha hồ nhào lên té xuống

Bởi thế tôi sợ rằng em sẽ chỉ đọc được những dòng chữ trắng tinh trên trang sách trắng như ngà. Em sẽ không nghe tiếng guốc của bà chị len lén qua lại trước cửa phòng. Em sẽ nhìn băng quơ những đồ vật thân thiết bên cạnh em. Những vỏ ốc nâu lóng lánh có đường vân loang loáng như nền mây, những miếng đá san hô, những cành rong chết mà em đã tìm thấy ngoài bãi biển trong một chiều nào. Trong chiếc bình nhỏ cổ cao lêu nghêu như hươu, có cắm ơ hờ một cọng cỏ chong chong khô gãy guộc. Dưới tấm gương lót bàn, xác của một nàng hồ điệp đã trôi phai hết nhụy phấn bụi trần.

Em sẽ nhìn lên vách tường hồng. Những tấm chân dung về một vài người không quen biết, xa xôi nào đó ở một đại lục bên kia, nhưng nhiều tháng nay như thường cười nhìn em thân mật. Nào là nàng công chúa Sissi. Cô bé Patricia Gozzi với cái tên gọi mềm mại hơn là Cybele, đang tản bộ với người đàn ông mất trí quanh bờ hồ, trong những chiều chủ nhật ở Vill D

Avray. Haley Mills của ngày còn thơ, mặt đầy tàn nhang và răng khểnh. Mới nhất là Ali McGraw, Neda và Twinky, cô nữ sinh cao căng mang bút tất lên phóng xe đạp đến trường như gió, trước khi đến cửa lớp cô đã rẽ sang một ngã khác đến nhà người tình... và có thể mới có chuyện cho một cuốn phim vui buồn lẫn lộn.

Họ là những người bạn tâm trung thành của Mơ Nữ, nhưng em không giống họ. Em sẽ không giống ai cả. Em chỉ cần giống em thôi là tôi cũng có thể dựng nên một cuốn phim kiệt tác lạ lùng, nếu tôi là nhà điện ảnh. Nhưng đáng tiếc thay tôi lại là một điện ảnh gia thụ động, nghĩa là một người đã tốn quá nhiều tiền mua vé xem hát bóng nhưng chẳng bao giờ có quyền sửa đổi đoạn kết tan vỡ của một chuyện tình buồn.

Sau hết, trên kệ sách, nhìn thẳng vào mặt em là một tấm hình của người kịch sĩ trong vai Hamlet. Tóc chàng bênh bồng mọng mị, vầng trán chàng hằn sâu khắc khoải, đôi mắt chàng lạc lõng bắn khoăn. To be or not to be... Tôi đang là hay không là gì hết?

Tôi đang có trong đời hay không? Hay tôi là như có như không?

Mơ Nữ, có bao giờ từ một câu hỏi sâu xa vọng qua nhiều thế kỷ mà không một lời đáp ấy, em thử hỏi về tôi: Tôi là ai, là gì hay không là gì cả? Có tôi đang sống trên cõi đời hay không?

Nhiều khi tôi tưởng chừng em như là bóng quế hiện thành người trên cột tôi đôi chút. Một Mơ Nữ mơ hồ xa xăm như mơ ảo, gót hài thoáng nhẹ bước ra từ trang sách cũ dưới ngọn đèn mờ, rồi hừng đông là nhỏ lệ tan mất vào trong dòng mực nhạt.

Đừng bao giờ thế, nghe Mơ Nữ. Liêu Trai là chuyện không có trên đời. Chuyện của tôi và em sẽ phải trong sáng, đơn giản, xác thật hiển hiện giữa đời. Như mơ như mộng nhưng đậm nét trong lòng trần thế. Chứ đừng bao giờ là một thiên "chí dị" tân thời mua vui cho thiên hạ.

Bằng lòng với tôi điều đó không Mơ Nữ?

Em nhỏ nhẹ trả lời:

Em đâu muốn chỉ những chuyện hoang đường

Tình sử huyền thoại là chuyện ngày xưa

Chứ yêu thương sao dám nghi ngờ như gió thoảng qua đường

*Em cho người hết tấm lòng ngay
Chỉ xin nhận chút tâm hồn thẳng thắn
Người và em hai hồn cùng hoang dại
Trong sáng như sao thành thật như mặt trời
Đâu dám khoe một lời trắng giả dối
Người và em
Như loài đá lăn lăn hoài trên triền đồi
Đã không mòn mà còn đầy thêm rêu phủ ẩm*

Mơ Nữ, tôi mong em giữ mãi tình trong như lòng suối. Giữ mãi niềm tin vào sự sinh thành của một bông hoa, ươm mầm, hút nước, nhận gió mát, đón nắng sớm mai, nở nụ cười hàm tiếu rồi tỏa ngát hương đầy vương mình rực rỡ. Tất cả những bông hoa thắm tươi nhất của thiên nhiên rồi cũng sẽ tàn. Nhưng không ai chịu để ý rằng đời hoa có vẻ ngắn là vì so với lòng tham níu kéo cuồng vọng của con người. Chứ đời hoa được một ngày một đêm là đủ hài lòng vừa ý đối với riêng hoa. Hao tàn nhường chỗ cho chồi non đâm nẩy, cánh hoa tan trong đất là ươm giống cho một mầm hoa khác, chỉ thầm mong suốt trong mấy ngày sắc màu bừng sống đó, đừng có cơn giông nào vùi dập, đừng bàn tay nào cắt vội giam tù trong bình chật chội.

Một cuộc đời chan hoà ý nghĩa và tự do linh hoạt tràn trề, là một đời vừa đủ, không bao giờ là ngắn ngủi.

Mơ Nữ,

Em hãy cùng tôi bằng lòng với niềm tin nhỏ bé đó. Thương lấy đời hoa mà không chút xót xa cho rằng là một đời quá ngắn. Tôi và em, chúng ta nguyện nuôi nấng tình cảm mình rạng rỡ ngọt ngào như hương hoa. Một mùi hương tỏa hết độ nồng nàn, dần qua một đêm mong manh rồi tan hòa xa xăm trong thinh không cũng thỏa.

Hoàng Ngọc Tuấn
Tôi và Em
Chương 2
BÊN RỪNG BÊN BIỂN

Sau một vài lần thăm hỏi, tôi dần dà cũng biết tông tích về Mơ Nữ. Chính nhờ em, mỗi chữ mỗi lời như một nét chấm phá trên khoảng trống không, tự làm hiện rõ từng chút hình ảnh của em.

Mơ Nữ. Em dần dần ra khỏi cõi mơ mù mờ, cho tôi nghe thấy hơi thở sống động của một người thiếu nữ mỗi lúc càng thêm gần gũi.

Gia đình em trước kia ở một tỉnh cao nguyên, bây giờ đã dọn về một thành phố miền biển. Quê ngoại của em là phố Huế ven sông Hương, nhưng em chỉ mở mắt chào đời ở đó, chưa kịp lớn để trở thành một người con gái Huế. Theo cha mẹ thay đổi chỗ ở luôn, Mơ Nữ đã từng làm một cô bé rừng xanh trên miền sơn cước Nhưng thời đó cũng chỉ ngẩn ngui thôi.

Mơ Nữ bắt đầu lớn lên, bắt đầu biết yêu thương những điều ngoài mái nhà quen thuộc. Bắt đầu biết yêu đất đai, tên những con đường, những cảnh sắc chung lối bên cạnh em hàng ngày. Em bắt đầu nhận ra, thông cảm được tiếng nói của thiên nhiên, là nhờ ở biển cả. Từ sơ khai cho đến ngày cuối cùng, em đã là một người con gái xứ biển. Chập chững lớn khôn và hưởng đầy dưỡng chất của ánh nắng mặt trời tươi tắn và gió bao la sâu đậm của trùng khơi.

Biển nuôi em thành người. Người em mang đầy chất rong xanh của biển. Giờ đây, em nói em mong muốn suốt đời được sống với quê nhà miền biển của em, mái nhà em không ngớt yêu dấu từ năm xưa cho đến hôm nay và mãi mãi. Chẳng có mái nhà thứ hai nào có thể săn sóc em mọi điều với một tấm lòng rộng lượng ngang hàng với bậc sinh thành. Chẳng bao giờ em lìa xa thế giới đó được. Tôi đã nghe tâm sự của em:

*Em đã từng biết núi rừng
Trùng điệp màu xanh u hoài hoang dã
Có hôm em chạy lên đỉnh đồi cao
Để nhìn thấy hết vẻ buồn của thung lũng
Nhưng đó là chút mùa thơ đã qua mất lâu
Một ngày kia theo mẹ theo cha trong chuyến xe chiều
Em chưa biết khóc nhưng cũng thấy nao nao
Xe lăn đi trên đường đất đỏ nâu em vẫy tay chào dãy núi.*

Thế là những cánh rừng xanh đã rũ nhau bỏ đi như những ngày tuổi nhỏ.
Rừng chỉ còn là kỷ niệm. Rừng như sữa ngọt cho thời nằm trong nôi êm
ấm. May mắn thay cho Mơ Nữ, chút rừng hoang dại còn sót lại trong em,
đã thấm trong dòng máu, bồi bổ cho em một trái tim thêm vươn lên như
ngọn đỉnh cao và mãi mãi chất phác như một màu sơn dã.

Dầu ngày nay, người bạn biển đã ôm em vào lòng với vòng tay khít khao
nồng nàn hơn cả. Một lần, em đã kể cho tôi nghe hoạt cảnh rộn ràng mỗi
ngày:

*Quê nhà em nhỏ bé và tiêu điều lắm
An phận bên bờ đại dương vắng vẻ
Khách phương xa chẳng thấy về đây
Du khách đi Nha Trang, Đà Lạt hay Vũng Tàu
Không ai biết ở đây có một vùng biển lớn
Sóng cả hiền hòa sớm mai rước đoàn thuyền đánh cá
Hoàng hôn trả về đây lưới chở niềm vui
Của cái biển cho chia xẻ cho mọi nhà
Chợ búa chiều chiều ôi thôi ... sò mực cá
Má và em mua về, đầy một giỏ
Bữa cơm tối thơm mùi nước cá
Bánh tráng, ớt cay, rau muống xanh chẻ nhỏ*

*Tiếc là anh chẳng có ở đây
Em muốn mời anh một bữa cơm nhà
Thì cùng em xem ai ăn được nhiều được ít
Ai ăn mau được gọi là anh cả
Ai chậm như mèo cũng ... được gọi là Nhỏ thương
Và anh sẽ thắng vì em nhường cho anh thắng*

Cuộc sống tôi vất vưởng ngày lại qua ngày. Ghé vội vàng qua những quán cóc trên vỉa hè, những bữa cơm ấm áp vui vẻ giữa mái gia đình tôi đã bỏ mất lâu rồi. Kể từ ngày tôi đại đột để nhạt phai tấm lòng rung động đối với những hương màu đơn sơ thân thiết bên người. Tôi đã xa lìa mái ấm. Tôi đã xa sông, quên biển, bỏ rừng mà đi. Ngày nay, tôi được gì sau những năm tháng lêu bêu giữa dòng đô hội chéch choáng như men rượu mạnh quay cuồng.

Tôi mất gần hết mùa xuân xanh mà vẫn chưa tìm ra một màu ý nghĩa mới. Tôi sống không kịp dừng lại tĩnh tâm để đón nhận một chút mật dịu dàng của đất đai ứa rơi ngào ngạt không hề keo kiệt đối với ai. Chỉ những đôi môi khô khan không biết hứng lấy nguồn nước mát của trời, mới nông nổi than van mùa nắng hạn.

Cám ơn Mơ Nữ. Em nhẹ nhàng dẫn dắt tôi vào ngõ hoa nằm rõ ràng trước mặt mà bấy lâu tôi như kẻ mù lòa quờ quạng không nhìn thấy lối. Lời nói của em, một chút lời trắng trong mà vẽ lên sắc thắm muôn màu lộng lẫy. Biển ngày nay của em, là kỷ niệm của tôi ngày xưa. Ngoài kia, em bay ngợp trong làn gió mát, là ở đây những giọt mồ hôi nóng bức mệt mỏi của tôi, cũng được đôi chút ráo khô.

*Buổi sáng được nghỉ học
Ba bạn đi làm má mắc đi chợ
Những người lớn đều bị giam trong phòng sở
Chỉ còn một mình em được tự do ngoài bờ biển*

*Biển của riêng em trời lồng của riêng em
Sóng cứ phá tan những lâu đài trên cát
Chứ làm sao xóa được mơ mộng ủ riêng mình
Ngọn triều lên gửi cho em hăng hà vỏ sò ốc biển
Mà hôm nào em đã kết thành hai con búp bê
Một cho em để chặn những lá thư của anh
Đặt trên bàn em khỏi bị gió vào trộm mất
Còn con kia em đã gửi cho anh.
Đường xa có làm rơi vài nếp áo ...*

Nhà của Mơ Nữ, cũng như nhà tôi ngày xưa, nằm ngay trên bãi biển. Tiếng sóng đại dương là nhạc khúc vô tận của người lảng giềng. Mặt trời rạng đỏ bình minh là tiếng chuông đồng hồ báo thức. Đồi cát bao la cũng quen như vườn nhà. Bóng xanh êm ả của mây trời như tấm màn che mát ngoài khung cửa.

Như tôi ngày xưa, giờ đây Mơ Nữ là vì vua của một vương quốc vĩ đại chẳng thấy đâu là biên giới. Quân lính của em là những chú dế tràng rộn rịp lảng xảng chạy khắp nơi trên bãi cát rồi luống cuống dưới bước chân em, nấp trốn trong động nhỏ ẩn sâu vào lòng đất. Có thể kể thêm những bông cỏ tròn xoay như chong chóng thường theo gió thổi chạy lăn quay dọc theo bờ biển. Đất miền biển ít loài hoa nhưng tôi còn nhớ có một thứ hoa dại nhỏ nhắn màu hồng nào thường mọc trong bồn cỏ. Tôi đã quên tên loài hoa ấy, chỉ nhớ là chúng sinh sống dễ dàng và vương vãi đầy trên đất cát giống như cây trứng cá hay keo tây. Thôi, tôi gọi hoa đó là cung nữ thị tỳ, săn sóc và làm cho em vui mắt trong những ngày tôi chưa có dịp về miền cát ấy.

Dưới bóng mát của gốc dương, trên nền cát lấm tấm nhiều cành nhỏ vụn rơi và trái khô, thêm một đoạn cuối cho tôi trong lá thư đã dài nhưng không bao giờ đủ:

Anh thấy đó trước khi biết anh

*Em chỉ có biển và rừng là bạn thiết
Chúng dễ tính và dễ thương hơn anh rất nhiều
Vì em có thể tha hồ kể lể với người chị sóng
Tất cả mọi điều không một chút ngại ngần
Còn với anh thì còn lâu à
Cho em giữ lại một chút gì thầm kín
Nói ra hết e rằng anh lên mặt làm oai
Anh đã nói xưa kia anh từng sống
Ven bờ Ghềnh Ráng trên núi Ban Mê
Giữa phố phường có lúc nào anh nhớ lại
Bên biển bên rừng anh thương mến bên nào
Như em hơn một lần tự hỏi
Bên biển bên người em thương nhất bên nào
Rồi đã trả lời thật là ba phải
Rằng thương tất cả chứ chẳng riêng ai*

Mơ Nữ đã nhắc lại cho tôi quãng đời thơ dại êm ái. Ngày xưa, cao nguyên biển cả tôi gánh nặng hai vai không chút than phiền. Vì cả hai đều là bạn hữu. Hồi nhỏ, tôi thường cùng bạn bè công kênh nhau, có khi cần răng cồng nặng suốt buổi chiều trong trò chơi đá vắn cười vui thích thú như thường.

Thửa ấy tôi sống hơn hai năm ở Ban Mê Thuột, một thị trấn miền Tây Nguyên trùng trùng những cánh đồn điền cà phê thượng hạng. Ban Mê Thuột, thành phố Buồn Muôn Thuở. Mảnh đất đỏ nằm sâu kín trong lòng rừng xanh này, lẻ loi và buồn rầu như chẳng có ai biết đến, và cũng chẳng thèm biết đến ai. Ban Mê Thuột, Biết Mình Ta, có lần tôi đã gọi thầm như thế, trong những chiều thơ thẩn bên một bờ suối vắng.

Đáng tiếc là không có Mơ Nữ bên tôi ngày đó. Để tôi dắt em lên những con dốc cao gập ghềnh, miệng thở phì phò hơi khói trong trời lạnh giá. Để tôi đem em lên những rẫy bắp đầy trái tươi tốt mọc rậm rạp gần như che khuất

đến đầu người, bẻ trộm vài trái rồi bỏ chạy mặc cho mấy người Thượng đuổi theo kêu la ới ới. Đi xa khỏi trung tâm thành phố một chút, chúng ta có thể chơi trò trốn tìm với nhau suốt buổi trong vườn cây cà phê mọc đều hàng hàng lớp lớp giống nhau như hệt, biết có em ẩn núp sau một thân cây nào.

Rồi những cơn mưa miền núi trút xuống thật là khủng khiếp. Đường xá ngập đầy bùn, bánh xe đạp học trò chẳng tài nào lăn nổi. Khi mưa tạnh, mọi người vẫn chưa thể đi lại dễ dàng trên lớp đất sinh lầy và trơn như mỡ. Em phải bỏ đôi guốc cao gót của em đi để khỏi bị hút chặt vào bùn đến đứt quai. Chúng ta sẽ lội nước bằng chân không, hay dùng cà khêu qua những vùng lầy.

Em muốn đòi thêm chi nữa. Chờ nắng ấm lên chút trên nền trời tươi, đường đi sẽ mát êm nhờ hai tàn cây cổ thụ. Vườn mọi nhà thơm lừng mùi hương bông sứ trắng. Vườn nhà tôi có thêm một màu trắng xóa lá tả trên cao. Đó là cây bông gòn khi gặp gió lớn, những chùm bông nhỏ tách mình tan tác phát phơ bay tràn ngập trắng như tơ trời.

Em có định đến thăm nhà tôi không. Nhà tôi tuy chẳng có "giàn thiên lý" nhưng vườn trồng thật nhiều cây đu đủ, thế nào cũng có một vài trái chín ửng vàng. Và một rặng mía voi dày bao quanh trước nhà, thứ mía to bằng bắp tay, ngon ngọt biết bao và cũng vì thế mà đã làm tôi gãy mất vài chiếc răng tham lam ngấu nghiến. Vườn nhỏ nhưng cũng có trồng vài thứ ớt xanh, rau quế, bạc hà...Trên mái nhà cao một chuồng bồ câu gọi nhau gù gù suốt ngày. Chúng ta sẽ bắt chước chúng gọi nhau gù gù suốt đời. Em thích không. Mơ Nữ?

Em đã trả lời làm tôi chột tỉnh, ra khỏi giấc mơ quẩn lại một cách viễn vông cuộn chỉ thời gian.

Anh nói chi những điều đẹp quá mà không có được

*Hồi đó em đã quen biết anh đâu
Nên làm sao "gọi gù gù" với anh trên rừng thơ mộng đó
Và thuở ấy chắc anh còn trẻ nít lắm
Em lại nhỏ hơn suốt ngày không rời áo mẹ
...Làm sao nhỏ lại hoài hoài
Làm sao về sống với ngày xa xưa.*

Ừ nhỉ. Tôi quên mất rằng, ngày tóc tôi còn hót kiểu "gáo dừa", tóc em còn kết bím, ta đã quen biết nhau đâu. Tôi ở nơi rừng xa, em nơi miền đất biển lạ. Mỗi người còn đang cuộn mình no say trong mỗi niềm hạnh phúc chan chứa mà riêng rẽ của mình. Chẳng cần xin ai chia cho bớt một chút niềm vui san sẻ.

Khi ở tuổi còn thơ, ta đã là bài thơ chứ chẳng cần biết chi đến những lời tình thơ ca ngợi. Còn nhỏ, cần gì lời ngọt ngào xưng tụng từ môi người lạ. Tuổi thơ, giỏi lắm là mới viết đúng tên mình trong vở học chứ đâu phí thời giờ viết nên câu ẩn tình trên thư dày giấy mỏng.

Tuổi thơ, cũng giống như núi rừng hoang dã trong lành và vững mạnh một cõi, không cần biết đến thung lũng mềm mại nào hết. Thời nhỏ đó, ta sống vui tươi cao ngạo cô đơn mà chẳng cần biết đến hai tiếng cô đơn, mầm xanh vốn có tràn trề chứ không cần ngửa tay xin ai bồi dưỡng.

Càng thêm tuổi, ta càng sợ hãi và mềm yếu.

Những người lớn tuổi như tôi, thiếu thốn biết mấy và buồn bã biết mấy. Bởi thế. Mơ Nữ, từ ngày đánh mất hương rừng tôi cần có em như một vùng đất khô thèm mong một mạch nước chảy qua âm ỉ trong lòng, để đủ sức hát vang tiếng ca yêu đời âm ỉ.

Rồi tôi về bên Ghềnh Ráng. Ở miền núi lưng chừng, cao hơn những tảng đá nằm chồng chất lên nhau, là ngôi mộ của Hàn Mặc Tử khuất trong lớp cỏ

dày.

Bờ biển chạy từ ngọn hải đăng đến đầu mõm núi bên kia, cả chân trời xa thấp thoáng hàng trăm thuyền buồm đánh cá. Về sau, từ ngày hải cảng mới thiết lập, mỗi ngày có nhiều thêm những chiếc tàu lớn nhả khói xám nổi đuôi nhau chạy vào hành lang sát ven núi, tấp nập cập bến.

Những ngày tôi còn ở đó, biển êm dịu và vắng lắm. Sớm mai vàng dương mới phơn phớt màu hồng lênh láng trên màu nước xanh lơ đằng xa, tôi đã một mình ra biển. Giống như Mơ Nữ ngày nay, hồi đó tôi cảm thấy yên trí hài lòng. Vì cho rằng biển cả của riêng tôi. Mặt nước ban mai phẳng lặng, làn sóng chỉ gợn nhẹ lung linh như một tấm lụa mềm uyển chuyển mơn man trong gió. Thuyền ra khơi làm việc sớm, trên bãi chỉ còn những vỏ thuyền hư nằm úp mặt phơi nắng, vài người đàn bà khâu lưới và trẻ con còn ngủ say dưới những mái nhà lá lụp xụp, lưỡi biếng thức dậy nô đùa trong hơi lạnh buổi sáng.

Sớm tinh mơ. Biển lặng lẽ trong sạch. Hơi thở nho nhỏ cô tịch nghe mơ hồ như một lời ru ngai ngán khiêm tốn. Ngoài tôi ra, ít người lắng nghe tiếng ru êm nhẹ nhàng đó. Đến khi mặt trời thắm đỏ bao trùm cảnh vật, hơi nóng cuộn cuộn thúc dục trong người, tôi nhảy vào lòng biển lặn ngụp trong làn nước mát.

Chiều xuống dần. Nước biển rút đi xa để lại cả một bãi cát ướt vương vãi đầy rong rêu, san hô và những con sò nằm dấu mình dưới một lớp cát cạn. Đây là lúc bọn trẻ con từ trên bờ ủa ra, đổ xô nhau lội nước ở những chỗ cạn và khom mình như người gặt lúa, mò mẫm đào xới trong cát tìm sò.

Ban đêm. Biển trở lại với riêng tôi. Gió mạnh từ xa xăm kéo vào hú lên xào xạc qua những canh dương liễu và tàu lá dừa. Mặt nước đen thẫm trông có vẻ bao la kỳ bí hơn. Có những đêm trăng, trời mờ như ngà, nhuộm bàng bạc ánh sáng xôn xao chan hòa cùng làn sóng uốn lượn. Đêm trăng biệt

tích, ngàn sao nhỏ nhấp nháy như pháo bông ngày hội lễ, sao rải từng đốm sáng lập lờ, thỉnh thoảng có một hai vì sao chói sáng nhất, nổi bật với ánh chớp lấp lóe như đang đánh một tín hiệu từng bừng đầy ý nghĩa nào của trời đêm.

Biển đêm kêu gọi tôi cho hồn chấp cánh bay biệt vào vòm trời sâu hút chẳng thấy đâu là ngõ lối. Tôi thả mình chìm trong đáy nước sâu thẳm, tôi buông mình trôi lượn lờ vào cõi bồng bênh phiêu lãng chẳng thấy đâu là bến bờ dừng nghỉ.

Dĩ nhiên là vào ngày ấy, tôi chưa có Mơ Nữ đứng bên cạnh, đóng góp cùng tôi hơi ấm của tình người trong ngọn gió đêm sắc lạnh đâm suốt vào lòng. Tôi chỉ một mình. Chỉ một mình tôi như chiếc bóng nhỏ chập chờn trên nền cát hường lấy trọn vẹn bàn tay vuốt ve trù mẩn của đêm thâu, và cũng chỉ một mình gắng sức chống chọi với nỗi cô độc ghê rợn không cùng của bầu trời trút xuống.

Bạn thiết của tôi hồi đó là những huyền thoại từ ngày xưa về biển. Trên một đại dương trôi khắp cùng trái đất kia, biết bao câu chuyện hoang đường, biết bao cuộc tình say đắm và tan tành theo ngàn lớp sóng. Cuộc viễn du vĩ đại của Ulysee, giương cánh buồm giang hồ trên khắp cùng chân trời sóng biển, qua những hải đảo kỳ ảo lạ lùng, chiến đấu mãnh liệt với bão tố, với quỷ dữ, với tiếng hát du hồn ma quái của yêu tinh hiện hình thành những nàng mỹ nữ.

Mối tình của Tristan và Yseult cũng khởi đầu bùng nổ trên một con thuyền lên đèn giữa lòng biển vắng. Định mệnh xui khiến hai người uống nhầm chén rượu galls, chén tình duyên tửu nồng nàn đã kết chặt đôi nhân tình vào trong một cuộc tình cay đắng trắc trở. Giờ hấp hối, Tristan vẫn còn ngóng trông ra biển, mỗi mòn chờ đợi một cánh buồm trắng của hy vọng và tình yêu trở về. Và Yseult đã theo cánh buồm trắng nôn nóng đến với chàng, nhưng người đời giả dối đánh lừa chàng rằng chỉ có một cánh buồm

đen tằm tối xuất hiện, chàng tuyệt vọng lìa đời. Cũng trên mặt biển đầy sóng gió ấy, Khắc Chung xông pha vào khói lửa đón Huyền Trân Công Chúa trở lại quê nhà. Bao năm nay, này gặt lệ đi làm Hoàng Hậu xứ người xa lạ. Rồi tình cũ nổi lại, đường về nhà gần, đôi nhân tình chọn một đường đi dài nhất. Cuộc hành trình say sưa trong sóng nước quên hẳn bến bờ, buồm hạ xuống cho thời khắc bên nhau kéo dài thêm chút nữa.

Biển lặng cho người nguồn sống. Biển xanh mơ màng xui khiến người yêu đương đắm thiết. Và nhiều khi biển giạt dữ nổi sóng đòi lại mạng người chìm sâu dưới đáy. Bởi vì biển cũng như người, thèm sống, khát yêu và ngàn đời không thoát được mạng lưới thắt chặt kéo vào cỏi chết.

Dẫu có thế nào chẳng nữa, tôi vẫn một lòng yêu biển như Mơ Nữ. Như tôi đã yêu tất cả những nét đẹp của trần gian. Và nhiều khi, đất đai bị chật chội đầy ứ vì phố nhà, xe cộ, rác rưởi dơ bẩn xâm chiếm, thì lúc ấy, đại dương rộng rãi như trời, trong suốt như bích ngọc, chính là cửa ngõ giải thoát tôi ra khỏi không khí nhiễm độc ao tù.

Em bằng lòng chưa, Mơ Nữ. Tôi vẫn thương mến rừng, nhưng hết lòng yêu biển trên tất cả. Như em. Chúng ta có một quá khứ được nuôi nấng bổ dưỡng. Thời thơ ấu đã uống dòng sữa ngọt của sơn khê và ngày nay thấm nhập thông suốt bài học tự do vô hạn của biển cả.

Nhưng cũng đừng quên sông, nghe Mơ Nữ. Dẫu quê ngoại em là xứ Huế, nhưng em chưa biết gì hết về dòng sông Hương. Dẫu thành phố quê nhà của em ngày nay có một con sông Mường ngăn ngủi, nhưng con sông đó thua kém biển quá nhiều ở một miền đất duyên hải.

Phải là ở Huế, sông mới được mọi người thương mến và kính trọng. Sông ở đây mới chính là mạch máu. Sông Hương là mạch chính chảy về tim, và những nhánh phụ lưu của nó là những mạch con rẽ chạy trăm đường nuôi sống cho toàn thân thể.

Có lần Mơ Nữ đã nhắc tôi:

*Anh hãy kể cho em nghe đi
Về đất Thần Kinh nơi anh sinh trưởng
Về chốn cổ đo cổ phố nội thành
Mà lâu nay em chỉ biết qua sách vở
Về thôn Vỹ Dạ "có nắng hàng cau nắng mới lên"
Tiếng chuông Linh Mục vang xa khi gà vừa gáy sáng
Bến nước ngày xưa vua ngự suốt đêm tàn,
Đò có đưa anh qua sông Hương lần nào
Chung lối với những gì trên vách thành rêu cũ
Tên của anh và tên của ai
Chắc chắn không phải là tên của em
Vì anh chưa quen em vào ngày đó
Anh có gửi cho ai chiếc nón bài thơ
Bài thơ thiên hạ làm hay của chính anh nắn nót
Ở đây có lần em nghe hát câu ca dao
"Cầu Trường Tiền sáu vại mười hai nhịp
Anh qua không kịp tội lỗi em ơi"
Em thầm nghĩ chắc anh đã đuổi theo ai không kịp trên cầu
Và đã lần nào về nhà dối mẹ rằng bay mất áo.*

Mơ Nữ, em đã nói thế thì tôi còn biết kể gì cho em nữa. Em hãy chú trọng đến dòng sông chứ đừng cần hỏi han gì đến một kẻ đi trên bờ, là tôi ngày đó.

Tôi xa sông đã lâu, nhưng chẳng bao giờ quên sông, quên nhà cũ nằm trên bến đá trở ra một khúc sông vắng. Tôi đã sinh thành và trưởng thành ở Huế. Dầu ngày nay sau nhiều năm xa cách, tôi trở nên một đứa con bội bạc không nhớ gì hết về những tên đường và hàng cây của quê cũ. Ở xa quá, tôi không theo kịp nhịp sống tuy có vẻ đều đều, nhưng vô cùng biến đổi của quê nhà. Và khi ta không theo dõi chờ trông mỗi phút giây từng chút nở

lặng lẽ của một đóa hoa quỳnh, ta chẳng thể nói cho ai nghe về vẻ đẹp của loài hoa ấy.

Tôi nhớ rất ít về Huế. Nên tôi không thể nói cho em nghe đầy đủ về mảnh đất sâu thẳm đó. Tôi không biết nói gì hơn ngoài những lời nuối tiếc, ngợi ca về con sông thân tình của tuổi nhỏ. Dầu ngày nay sông không phải của riêng tôi nữa. Sông không phải là sông ngày xưa. Thời gian trôi, làn nước trôi không ngừng, khúc sông tắm mỗi chiều trước nhà này có lẽ đã trôi xa mất biệt đến tận ngoài cửa biển.

Tôi và em, hãy nhớ đến sông vì đó cũng như lòng mẹ mát êm ôm ta vào lòng hồi nhỏ. Trong hương ẩm mùi hơi quen đó, hạnh phúc no đủ khiến tôi thêm muốn bay theo những hương sắc kỳ ảo xa xôi hơn. Sông gợn màu nước mơ màng, đưa gió lén lút quyến rũ tôi mơ đến cuối chân trời, chỗ mất tích thăm thẳm vô bờ của dòng nước.

Như thế, sông nuôi hồn lãng mạn, mời gọi những chuyến lên đường đón đau và cao đẹp. Sông chịu định mệnh của một người ở lại với bờ lau bến cũ mà gượng cười bày tiệc cho những cuộc chia ly. Sông xui khiến những đứa con cứng phóng khoáng của nó viễn du thỏa chí trong cõi đời lồng lộng to lớn và chẳng mong một ngày trở về của tên đang tử.

Em thấy không, Mơ Nữ? Những đứa con tài ba nhất, những đứa con biết thương sông Hương nhất, là những người đã rời xa sông một thuở. Dầu thỉnh thoảng có trở về vào đôi ngày cuối năm, nhưng rồi cũng ra đi trở lại. Đó là những kẻ biết nghe lời nhủ thầm thì của dòng sông, hiểu được ý nghĩa thâm sâu của dòng nước đen huyền trong đêm tối.

Tôi là một trong những người ấy. Tôi sẽ không như ngày nay nếu ngày xưa không được tắm đắm mình trong lòng sông Hương bát ngát đó. Lặn ngụp và tôi luyện trong chất nước mềm mại, lúc nào cũng chan chứa, lắng nghe, đón tận đáy tất cả những gì thả vào lòng sông, rồi trầm tĩnh, lắng đọng

Cho đến khi bốc lên trên mặt nước xuất hiện trước mặt mọi người, thì lúc nào cũng sẵn sàng dâng hiến tất cả những màu tươi đẹp nhất.

Mơ Nữ đề nghị:

Rồi một ngày kia anh đưa em về thăm quê anh nghe

Thăm sông Hương và làm quen với núi Ngự

Để sông núi khỏi trách chúng ta bội tình quê gốc.

Ngày trở về không quan trọng. Hãy nhớ đến sông, đừng quên lời dặn dò của sông, là đủ. Dầu có trở về, tôi cũng chẳng bao giờ làm người lái đò nhẵn nhụi suốt đời trên bến cũ được nữa.

Tôi chẳng bao giờ là người con quán xuyến an phận trong nhà. Sông Hương chỉ là bến nhỏ mà đại dương còn rất nhiều bến lạ.

Hoàng Ngọc Tuấn

Tôi và Em

Chương 3

GẶP GỠ

Trời Sài Gòn vẫn đầy nắng nhưng buổi chiều đôi khi có những cơn mưa bất ngờ trút xuống, mưa không kéo dài lâu, mưa ào ạt cuộn cuộn ngấn chứa bằng một xuất chớp bóng nhưng cũng đủ làm ướt những người đi đường không chỗ nấp.

Và mưa đã làm ướt bức điện tín màu xanh của người đưa thư chạy vội lên căn gác trao cho tôi. Sau buổi trưa, tôi bị giam lỏng trong phòng nhỏ vì màn mưa dày đe dọa đan dày ngoài khung cửa sổ.

Tôi vẫn thường sợ những bức điện tín vắn tắt và cấp tốc, đầu nó mang màu xanh hy vọng. Tấm giấy mỏng thấm nước ướt vào lòng tay tôi run run mở. Lần đầu tiên từ ngày quen Mơ Nữ, đây là mảnh giấy ghi những hàng chữ viển vông ký chứ không phải nét chữ của em. Và giới hạn trong vài chữ đen, tôi cũng không được nghe lời của em êm đềm vang lên như một bài thơ trong lá thư thường lệ. Từ nhà Bưu điện ở thành phố ngoài đó, người ta đã đánh gởi vào cho tôi lời của em một vài dòng ngắn ngủi:

"Em đậu rồi. Má cho vào Sài Gòn chơi với chị. Stop. Nhưng không biết có nên vào không. Stop. Chờ em quyết định. Stop. Cấm anh không được có ý kiến.M.N."

Tôi trải rộng bức điện nhàu nát trong tay. Giờ đây tôi mới còn tin màu xanh vẫn là màu tươi vui hy vọng. Thế là Mơ Nữ đã đỗ. Em thấy chưa, tôi đâu phải là kẻ thù đáng ngại đối với sách vở của em. Những ngày gần kỳ thi em đã quên rừng bỏ biển, đã ít trò chuyện với tôi khi loan báo khởi đầu cho một mùa băng giá. Đến nay, gió lạnh chia cắt đã ngừng thổi, biển cả chia mừng kéo lại, môi người cận khô đã mộng ướt đầy tiếng nói tao phùng.

Thế mà hồi đó chưa gì em đã lo ngại:
Em không biết anh là
Trở lực hay trợ lực cho em
Trong những ngày còn mang cặp sách
Nếu anh là trợ lực
Thì em hạnh phúc biết bao nhiêu
Khi dung hoà được những chữ khô rang trong sách giáo khoa
Với những lời thơ mềm gọi hồn bay bổng
Nhưng nếu anh là trở lực
Thì làm sao em có thể vượt qua hàng rào anh xây đó
Khi em không nở bẻ cả những cành gai

Mơ Nữ. Tôi đâu muốn ngăn cản một ai. Tôi đâu thể dang tay ôm lấy cho riêng mình cả một thời tuổi xanh áo trắng của em. Em lớn lên tươi tốt như một mầm cây gieo trong lòng đất lành. Đất màu mỡ ấy là tặng vật thanh xuân không đến hai lần với tuổi trẻ, là mái nhà, là trường học, là giường ngủ màu hồng ấm áp, là bảng vàng chẳng sót tên mình.

Tôi chưa xứng đáng để so sánh với đất đai quý giá đó. Tôi chỉ dám ao ước mình là dòng mạch nước âm thầm thấm cho đất đôi chút ngọt ngào. Một ngày kia, tôi hy vọng sẽ lớn lên, sâu sắc, bát ngát như đất đai. Thấm nhuần được bài học kiên khổ, rộng lượng của đất. Ở một nơi thấp, mà mạnh mẽ chịu đựng cả những ngày giông bão và nắng trời thiêu đốt, vững bền lặng lẽ nâng đỡ cho cả triệu người, làm gốc rễ nuôi nấng cho ngàn hoa thơm và cây trái chín.

Mơ Nữ. Một ngày kia, xin em nở từ lòng tôi một cành lan tím, để khoe màu không thua kém gì những loài phong lan bám trên nhánh cây rừng ...

Mưa đã ngớt bên ngoài. Trên mái ngói đỏ chỉ còn từng giọt chậm rãi rơi. Nắng ửng vàng phơn phớt dần dần tỏa ấm trong bầu trời. Tấm giấy xanh

mang theo tin mừng (mới chỉ là tiểu đẳng khoa thôi), đã khô trong bàn tay tôi ấm đầy niềm sung sướng và bồi hồi chờ đợi.

Vài chữ vắn tắt cấp tốc chạy theo đường giây thép chưa đủ. Tôi đợi chờ thêm những lời thơ quen thuộc, và giờ đây chắc Mơ Nữ không còn lý do nào mà chẳng ca hát từng bừng bản nhạc vui thật dài trên trang giấy.

Gửi cho tôi thật nhiều, nghe Mơ Nữ. Nhưng rồi em vẫn chưa gửi trọn cho tôi một bài hòa tấu khúc, lời em vẫn cứ ngắn vu vơ như một đoạn sáo diều:

Anh thật là may em rất là hên

Vì nếu thi rớt mình chẳng bao giờ viết cho nhau nữa

Mọi năm em vẫn vững tin vào sức học của mình

Nhưng đặc biệt năm nay... kể từ khi biết anh

Em đi thi mà run như cầy sấy

Vì điều em nhớ nhất không phải là sách vở

Nhất là bài luận văn em không mở nổi đoạn nhập đề

Trái với lúc viết thư cho anh

Chỉ chấm mực là viết thao thao bất tận

Chắc em đổ vì năm nay mấy ông giáo vớt điểm nhiều

Một năm chiến nạn tai ương bão tố hung cuồng khắp nước

Và cơn bão lớn nhất cũng đã trút xuống đời em

Hung hăng dịu dàng dễ thương dễ sợ

Từ mùa thu năm xưa ấy anh đã thôi về ...

Mơ Nữ, em cho tôi là hơi thở, là cánh buồm xa, là áo ấm của em... cũng được đi. Nhưng cố sao nay lại gọi tôi là bão tố. Tôi theo hạt mưa ngâu nhỏ nhoi về với em lăn trên tóc nhẹ nhàng, chứ đời nào là ngọn cuồng phong giông bão. Em không nhớ cái ngày ngồi nóng bức trong phòng thi, có một lần gió mát nào vờn trên trán em thoải mái khiến em dễ dàng tìm ra đáp số bài toán khó. Gió đồng tình cộng sự ấy là tôi chứ còn là ai nữa.

Nhưng Mơ Nữ đã lắc đầu.

*Thôi anh đừng nói xạo nói láo nói dối nói dóc nữa
Em mà rớt là chắc chắn vì anh
Còn đổ thì chưa chắc vì anh đâu
Vì công em gạo bài, công thầy, công cha mẹ
Chứ đâu phải vì công anh viết thư cho em
Kể cho em nghe những cảnh đẹp trên đời
Xúi dục em mơ xa đến những màu sắc lạ
Tập cho em yêu những hương màu kỳ ảo
Đọc cho em nghe những lời mật say sưa
Anh thật là tai hại, thật là nguy hiểm
Báo hiệu cho em biết có một dòng suối ngọt nãy mầm
Khiến em thấy sách bài lạt như cốc nước lã ...*

Thế nhưng dòng suối ngọt đó đâu đòi Mơ Nữ phải trầm mình tắm mát quanh năm. Thỉnh thoảng trí óc khô và buồn tẻ, em hãy tìm đến suối. Suối lặng thinh chờ đợi muôn đời trong rừng sâu không một lời rủ rê thúc hối.

Và như thế, niên học của em đã kết thúc bằng một chiếc chìa khóa vàng, mở ra cả một mùa hè thênh thang tươi đẹp. Em có dành vài ngày ngắn ngủi nào của mùa hạ rảnh rang đó cho tôi không.

Mơ Nữ trả lời:

*Tuần tới em theo chị vào Sài Gòn
Ở nhà một người bà con mà đây là địa chỉ*

.....

*Nhưng nói thế chứ anh không được
Đến tìm em mang theo bộ mặt ngơ ngáo
Hỏi lung tung chuyện về em là em ồm đòn
Chị sẽ vặn hỏi em: Sao mi ở tận ngoài kia
Em biết trả lời sao giải thích làm sao
Rồi chị sẽ cầm chổi lông gà múa vài đường cho anh trốn chạy
Và lên Air-Việt Nam "đóng thùng" em cấp tốc trả lại về nhà*

*Cứ để thông thả chậm chạp và từ từ
Em sẽ đến thăm anh vào buổi chiều nào đó
Mang theo một chuỗi hạt kết bằng trái thông khô
Để làm quà ra mắt cho đúng tình "huynh muội"*

Tôi đang chờ em, Mơ Nữ. Năm nay chắc có đến năm mươi ba tuần lễ vì bảy ngày chờ em tôi thấy dài gấp đôi thường lệ. Và tôi sẽ không kiên nhẫn bất động chờ em đến đâu. Tôi sẽ tìm em ngay trong ngày đầu tiên em vào đất lạ. Dầu chẳng dám gõ cửa đường đột hỏi tên em, chỉ giả vờ như người khách ngồi thờ ơ trong quán nước bên kia đường, nhưng đôi mắt chỉ đắm đắm hướng về một cổng nhà bí mật.

Tôi tiếc chúng ta không được gặp nhau trên một vùng biển vắng chỉ có hai người. Nhưng giữa rừng người xe cộ vội vã ồn ào, nếu có hai kẻ nào lặng yên trao mắt nhìn nhau, hai kẻ đó là tôi và em.

Và khi chúng ta vững chắc sát bên nhau, không bị cuốn theo bụi mù vẩn đục của phố phường, thì tất cả nếu không biến thành đài hoa nâng đỡ cũng sẽ im lìm làm sa mạc vắng.

Theo đúng ngày Mơ Nữ đã nói và địa chỉ em cho biết, tôi tìm đến trước một căn nhà. Và trái với dự đoán, không có quán cà phê kín đáo nào trước mặt cho tôi ngồi dai dẳng ngắm chờ. Chỉ có một chiếc xe bán nước trái cây xay với bộ ghế đặt lộ thiên quá rõ ràng trước mắt mọi người.

Không còn chỗ nào để ẩn nấp, tôi đành ngồi một mình chờ vợ giữa nắng trông thật kỳ cục.

Từ ban trưa cho đến chiều, thay vì nếu có một tách cà phê "phin" là có thể rí rả nhâm nhi suốt buổi, tôi phải uống hết ba ly nước trái cây cầm chừng để kéo dài thời gian ngồi lì mà không bị người bán hàng khó chịu. Nào nước

mãng cầu, xoài, thơm... ớn ngọt đầy bụng đến ngất ngư. Thêm một bao thuốc lá liên tiếp đốt khô môi cháy bỏng.

Nhưng rồi chẳng thấy Mơ Nữ đâu cả. Chiều tối xuống dần trên cổng nhà vẫn khép kín. Tàn cây bên đường đổ bóng sớm âm u buồn bã thêm. Biết em đã vào Sài Gòn đúng ngày này không, hay đã vào mà cứ nấp kín trong nhà, hai đời lại chuyển đi vào một ngày mai nào khác. Hay đáng buồn nhất là mọi cuộc mưu tìm gặp gỡ giữa chúng ta đều bị hủy bỏ vào giờ chót, những bước chân đầu rón rén của em đến gần tôi đã rẽ lối hoặc đành dứt đoạn quay về.

Tôi ngồi đợi đến tối. Người bán hàng đuổi khéo để thu dọn bàn ghế. Giờ này không còn có chuyến xe đồ nào chạy vào thành phố. Biết em sẽ vào đây với tôi bằng lộ trình nào, những cánh chim đêm đều đã mỏi chẳng thể bay qua ngàn dặm.

Tôi đành một mình về với căn gác quen thuộc, gác nhỏ lơ mờ tối chợt bỗng như lớn ra và trống vắng lạ thường.

...Một hai ngày trôi qua, tôi phải trở về với sinh hoạt đều đặn nhàm chán của thành phố. Tôi gửi gấp đến Mơ Nữ một lá thư hỏi tại sao mùa hè hoàn toàn nghỉ ngơi này của em mà không có một ngày gặp gỡ cho tôi.

Nhưng không thấy em trả lời mau chóng như thường lệ. Tôi sốt ruột quá chừng, ngày nào cũng đi ngang qua nhà người bà con của Mơ Nữ ở Sài Gòn. Có một vài người thỉnh thoảng ra vào nơi cổng đó, nhưng không có ai trạc tuổi Mơ Nữ. Và nếu gặp em, tôi sẽ chẳng cần hỏi tên hỏi họ. Tôi chỉ cần nhìn thấy em, là trong giây đầu tiên, tôi sẽ biết chắc chắn đó là em. Dầu tấm hình em gửi cho tôi lúc trước, em đã cố tình lựa một bức hình chụp em cúi đầu xuống, tóc phủ che hết mặt, chỉ được thấy toàn là tóc và tóc ...

Đúng vào lúc tôi không còn hy vọng gì về một ngày hội ngộ, Mơ Nữ đến ...

Mơ Nữ,

Tôi sẽ không nói gì hết về tình cảm xôn xao, kỳ diệu, bùng vỡ, kết trái của tôi trong ngày đầu tiên gặp gỡ ấy. Tôi sẽ không nói gì, sẽ không kể cho ai nghe về hình bóng của em khi gần lại bên tôi, có tiếng nói vang lên để cho tôi biết, đó là em thực sự bằng xương thịt, chứ chẳng bằng bèo lênh hênh hoặc như sương, ẩn hiện chập chùng trong những cánh thư từ miền cách biệt.

Tôi sẽ không nói gì hết về vũ trụ ý nghĩa và riêng biệt của chúng ta. Về đôi mắt trong xanh chan chứa cả trời cao và bóng lá của em. Về đôi môi run rẩy. Về mái tóc rối ngang vai như lúc nào cũng là tàn cây giữa gió. Về vầng trán, nơi tàng trữ và phát triển mãi mãi những lời lẽ giàu có không ngớt trao gửi cho tôi. Về chiếc mũi của em, cơ quan nghịch ngợm và vui vẻ duy nhất trên khuôn mặt hơi sần muộn vì cứ làm ra vẻ nghiêm trang như người lớn.

Tôi sẽ không nói gì hết về những điều đó. Trong đời, tôi đã nhận và đã cho rất nhiều. Nhưng lần này tôi muốn giữ lại cho riêng mình một chút gì của em cho riêng tôi, và của tôi cho em.

Dẫu không phải là kẻ hà tiện, nhưng chúng ta chẳng có lý do gì để bộc lộ rộng rãi quá đáng giữa thiên hạ vô tình tấm lòng hữu ý riêng rẽ của chúng ta.

Mơ Nữ,

Em bằng lòng chưa. Tôi đã theo đúng lời dặn dò của em khi mới ngại ngần chúng ta tìm mặt, nhìn ngắm nhau lần đầu sau khi đã nghe tiếng gọi nhau qua hơn một năm trời quen biết.

Em đã bắt tôi hứa với em:

Anh đừng kể cho người thứ ba nào nghe

Những gì mà chỉ có hai người mới hiểu

Anh đừng nói ra những điều gì anh đoán về em

Vì tất cả điều đó đều trúng phóc

*Anh đừng nói lên những lời nào anh muốn nói với em
Vì em đã lắng nghe rõ ràng rồi đầu lòng chưa thốt ...
Nếu anh là họa sĩ, anh đừng vẽ vời gì về em
Nếu anh là thi sĩ, anh đừng làm thơ thần gì về em
Nếu anh là nhà văn... ôi nghề này đáng ngại hơn cả
Cấm anh không được tiểu thuyết hóa
Những gì vốn đơn giản thô sơ không một chút ly kỳ
Anh cứ tha hồ bịa nên những thiên truyện tình éo le gay cấn
Nhưng hãy nhớ em chỉ muốn sống một đời bình yên chân thực.*

Bởi thế, tôi chỉ kể những chuyện tầm thường mà bất cứ một đôi tuổi trẻ nào cũng có.

Trước hết và sau hết, ngay điều duy nhất cần phải nói ra bằng một lời gọn gàng nhưng vững chắc sâu xa. Là tôi và em, chúng ta đã yêu thương nhau. Gấp gáp quá chăng? Nhanh chóng quá chăng, "tiếng sét" bất ngờ quá chăng? Hình như không phải thế.

Nếu trên đời có một điều gì thật đơn giản, tự nhiên, không cầu kỳ rắc rối, không gượng ép hay rào bó dài dòng. Điều ấy là chuyện yêu thương của chúng ta. Chẳng thể dối lòng, chẳng thể nghi ngờ, chẳng thể đóng kịch. Không hề lệ thuộc vào không gian và thời gian, không hề sợ hãi những thói quen ràng buộc phiền toái của loài người. Tôi yêu thương em, ngay giây phút đầu tiên và thời khắc ấy sẽ là muôn thuở.

Mơ Nữ. Tôi còn biết nói gì về yêu thương khi yêu thương là quả ngọt đã thấm nhập tan hòa trong người chúng ta, rung động bừng bừng, reo vui cùng với xác hồn tinh túy.

Có những người trời sinh ra là để yêu nhau. Tôi và em không lập lại điều ấy, vì đó là định mệnh tiên thiên ở ngoài quyền hạn của con người. Chúng ta ra đời, trước hết để sống và trở thành chính mình. Em là em, tôi là tôi,

vẫn có đôi điều khác biệt giữa chúng ta. Xa em, tôi vẫn ráng sống.

Không có yêu thương, kiếp người vẫn tồn tại. Nhưng một đời trọn vẹn, tràn đầy, hăng nồng mãnh liệt là một đời chung lối với yêu thương. Một tâm hồn cao nhã, sâu đậm, luôn luôn mới mẻ là một tâm hồn được đắm mình mãi mãi trong cội nguồn tình ái. Và chẳng cần quan tâm đến hồng phúc hay bạc mệnh, chờ đợi ở cuối đường, chúng ta tự do tìm đến nhau.

Tôi muốn nói điều đó với em nhưng lời tôi chưa đủ chín để bày tỏ đơn sơ rõ ràng. Phải cầu viện đến lời em, tiếng mộc mạc hồn nhiên để đi sâu vào tim óc:

*Gặp em lần đầu anh có bị bất ngờ khó chịu gì không
Chắc lâu nay anh vẫn tưởng tượng em như là tiên nữ
Ngờ đâu đối diện mới biết em chỉ là một "nhỏ" tầm thường
Lu mờ giữa cả ngàn người đẹp hoa lệ thành phố.*

Không đâu, Mơ Nữ. Hình ảnh em lâu nay nằm ngủ trong mắt của tôi. Dầu ở xa nhưng tôi đã nhìn thấy em rõ như đường chỉ tay của mình. Giờ đây, em có thực ở bên tôi, em nói cười nghịch ngợm trước mắt và em từ lâu vẫn gói đầu trong tâm hồn tôi cũng chỉ là một.

Mơ Nữ vội vàng báo trước:

*Em chỉ có một ngày ở Sài Gòn thôi đó
Một ngày làm sao để nói hết cho anh nghe
Hay nhắc lại những điều em đã nói
Vì vậy anh phải cố mà hiểu
Những điều em không kịp nói hay chưa thể nói
Hay anh cứ từ từ ngẫm nghĩ trong đầu
Tìm đọc bao nhiêu lời nào là lời thương mến
Rồi anh tự nói một mình cho anh nghe đi
Mà hãy nghĩ rằng đó là lời của em
Vì chính thật đó đúng là lời em*

Cám ơn Mơ Nữ, em đã trao quyền cho tôi quyết định xem tôi có xứng đáng được yêu thương. Những lời của em, tôi đã học thuộc lòng chứ cần gì nhắc lại nữa. Và dầu tôi có khổ công tìm ra được cả ngàn tiếng ngọt ngào, cũng không bằng một bàn tay em cho tay tôi đan lấy, tìm hơi ấm hương nồng ngất ngây như một bông hoa miền rừng núi.

Em biết không, hơi thở và thịt da sống động bao giờ cũng quý báu hơn ngôn ngữ.

Chúng ta chỉ có một ngày gặp gỡ.

Buổi sáng, em dắt tay tôi chạy như bay đến những nơi em nói là muốn biết. Con đường bán sách cũ, những đường nhiều hàng cây in bóng, vường cỏ xanh trước Viện Bảo Tàng, công viên gần nhà Bưu Điện (và phải chỉ cho em thấy thùng thư mà tôi thường tin cẩn bỏ vào lá thư gửi em), đường hàng hoa, sân vắng dưới những tháp chuông giáo đường.

Cho đến trưa, dầu em muốn biết hay không, tôi và em vẫn phải tìm đến một tiệm ăn kiếm cơm dẫn bụng, lấy hơi sức để buổi chiều tiếp tục. Quán cơm quen thuộc của tôi, nằm sâu trong ngõ sâu như dấu mặt bên cạnh nhà cửa cao ngất ở trung tâm thành phố. Vào quán còn phải leo lên mấy bậc thang gỗ rung rinh, bù lại tôi ăn được một bữa cơm ngon lành trong khi em bờ ngỡ nhìn khắp quán ăn trông có vẻ tội nghiệp, bí mật và lạ lùng này.

Như đã chia phen, buổi chiều là giờ của tôi. Tôi vội vàng dẫn em chạy đến những nơi tôi muốn đến. Rạp chớp bóng với cuộn phim và bản nhạc *Pourquoi?* Tại sao hai người ấy gặp nhau rồi yêu nhau? Hai bàn tay của chàng và nàng chỉ còn một ly nữa là nắm được nhau, một chữ *Fin* to tướng bỗng đột ngột xuất hiện, kết thúc một cách lửng lơ... Đến đoạn cuối đó, tôi nắm chắc lấy tay em mà nhủ thầm chúng ta còn hạnh phúc và may mắn hơn đôi nhân tình quốc tế đó nhiều.

Vào một quán cà phê thường có nhiều nhạc hay, ấm cúng, vắng vẻ, chỉ vài

ba bộ bàn ghế và ở bàn nào cũng không có đến ba người khách hay một người, gần như đã thành thông lệ, mỗi bàn đều có hai người, một nam một nữ.

Tôi đưa em vào đây, chẳng có ai tò mò nhìn chúng ta. Chúng ta sung sướng chui túc trong bóng tối vô danh, không cần ai biết đến. Như em đã nói:

*Anh nhớ cho mùa này là mùa nghỉ hè
Tụi bạn em ở tỉnh vào Sài Gòn nhiều lắm
Anh làm sao mà để cho người quen bắt gặp
Em đang dung dăng đi với anh
Rồi người này đồn người kia, người kia nói lại với chị
Chị mách lên má, má kể với ba
Thì ôi thôi... tiểu muội này có đường làm tiểu ni cô trong năm tới.*

Chán thật. Thì ra ở thời đại văn minh này vẫn còn có những người rảnh việc ngồi lê đôi mách, không biết im lặng ngưỡng mộ trước những câu chuyện tình mà lời nói vo ve ồn ào như bầy ong đe dọa chích vỡ tan chiếc bong bóng xinh đẹp.

Nhưng em yên trí đi, Mơ Nữ. Quán này không thể gặp một người quen nào của em đâu. Em cứ uống trọn ly nước cam ngọt lịm trong khi chờ tôi đến quây yêu cầu cho nghe vài bản nhạc ngọt ngào.

Người giữ quầy là một người đàn bà hơi lớn tuổi. Sau lưng bà, một kệ tủ chứa đầy đĩa hát và băng nhạc.

- Bà vui lòng cho bọn tôi nghe vài bản nhạc

-Loại nào, thưa ông?

-Dĩ nhiên nhạc tình. Nhẹ nhàng và vui tươi một chút.

-Nhẹ nhàng thì có, chứ sợ không được vui, ông à. Những bản nhạc tình được người ta thích thường ít khi vui lắm. Phần nhiều đều buồn.

- Đáng tiếc thật. Tại sao lại không có những tình ca vui. Tại sao lại cứ phải là những chuyện tình buồn.

- Tôi nghĩ rằng tình buồn mới là đẹp thừa ông. Ông tạm nghe *Serénade* của Schubert, *Sombre dimanche* ... hay *Dang dở* của Từ Linh. *Nghìn trùng xa cách* của Phạm Duy, *Tình sầu* của Trịnh Công Sơn, *Hoài Cảm* của Cung Tiến, *Tiếng hát về khuya* của Tôn Thất Lập ... hay nếu ông ngồi chờ lâu một chút, chúng tôi sẽ tìm cho ông nghe một bài lạc quan hơn: *Tình vui*, *Plaisir d'amour* của Martini... bài này nghe lâng lâng và say như một thứ rượu trùng tên với người nhạc sĩ đó.

-Thôi đủ rồi, cảm ơn bà. Bọn tôi sẵn sàng nghe những bài ca tình buồn. Nếu các nghệ sĩ đều đau khổ tuyệt vọng vì tình yêu, đừng ai ép buộc họ gượng gạo hát bài mua vui.

Và sau đó, tôi và em lắng nghe. Nhạc vang lên dịu dàng vừa đủ trong quán nhỏ. Dầu tiếng đàn có đau xót nhưng ngón tay mềm ứa máu trên giây, dầu âm hưởng có buồn ngủi man mác, dầu lời lẽ có sầu muộn, chúng ta cũng không sợ hãi. Chúng ta đủ sức mạnh để không bị cuốn hút vào những tình sử bạc mệnh. Nhạc tình reo vui trong lòng chúng ta, không vang lên âm thanh những tòa đầy hòa ca khắp dòng máu.

Mơ Nữ mỉm cười rồi bữu môi hỏi tôi:

*Anh nói gì lâu thật là lâu với người ta đó vậy
Định thuyết phục làm "bạn lớn" của anh hả
Chỉ có em mới đại nghe lời anh nói thôi
Chứ nhiều khi anh nói dối vụng về ai mà tin nổi.*

Tôi giải thích cho em rằng tôi vừa cãi nhau với người lạ. Tôi bênh vực cho niềm tin của tôi vào sự trong sáng, êm đẹp của tình yêu. Em có về phe với tôi không, Mơ Nữ?

Mắt em lóng lánh rạng rỡ trong bóng tối, nho nhỏ trả lời:

Em về phe của anh đứng sau lưng anh mãi mãi

*Vì em cũng tin vào yêu thương, đẹp, vui là có thật
Nhưng với điều kiện là anh phải giúp đỡ cho em
Giữ vững đời đời lòng tin cây đó
Xưa nay vốn bắp bênh mảnh mai như cọng lá mềm
Anh đừng có vô ý làm rơi rụng nghe anh*

Không đâu. Mơ Nữ. Tôi không vô ý như thế đâu, mà còn nguyện chịu chết giữa trời giá lạnh, như người đàn ông trong câu chuyện *Chiếc lá cuối cùng*. Người nằm suốt đêm thâu trong trời mưa tuyết lạnh kinh hồn, để cố giữ chiếc lá cuối cùng trên cây khỏi rụng. Vì có một người thiếu nữ đang hấp hối trên giường bệnh, ngày ngày nàng mở mắt nhìn chiếc lá mong manh mà nhủ thầm rằng bao giờ lá ấy rơi là đến giờ mình chết.

Khi bản nhạc "*Ngày buồn chủ nhật*" quá sâu thẳm của người nhạc sĩ Hung Gia Lợi vang lên, tôi thấy Mơ Nữ đưa bàn tay em lên ngực như cố nén cơn nhói từ trái tim.

Tôi lo ngại hỏi han nhưng em đã quay mặt đi, rồi nắm chặt tay tôi, gượng cười lắc đầu ra dấu không có chuyện gì đáng lo cả.

-Mơ Nữ, em có chuyện gì buồn dấu diếm chẳng.

Tôi gạn hỏi nhưng em tươi cười nói lảng đến những chuyện đâu đâu

Rồi những đĩa hát, những cuộn băng nhạc cũng hết sau khi làm tròn bốn phận choàng cho buổi chiều của chúng ta chiếc áo lụa hoa đầm thắm điệu vợ.

Mơ Nữ. Như đã hứa, tôi sẽ không nói gì thêm về giờ phút bên nhau của chúng ta trong một ngày ngắn vội vàng thoáng qua nhanh. Tôi cũng sẽ không nói gì hết về nụ hôn của tôi đính ước trang trọng đặt lên em ở đâu, ở tóc, ở má, ở trán hay ở đôi môi, hay ở tay.

Nụ hôn, là thâu góp tất cả hương hoa của địa đàn mà chỉ vừa đủ nếm cho

hai người trần thế

Rồi một ngày cũng hết. Trời chiều lại đổ mưa, tôi và em bôn chồn nấp trong quán chờ trời ráo nước. Vì sắp đến chiều tối, em không thể về nhà trễ hơn giờ này nữa, người chị chắc đang nóng ruột đợi em, sửa soạn hành lý để sáng mai hai chị em sẽ về lại tỉnh nhỏ quê nhà.

Trời vẫn mưa cho đến tối. Khi những đèn đường đã thắp đỏ, cơn mưa nhẹ hạt hơn nhưng cũng đủ làm ướt tôi và em tất tả chạy về.

Em không cho tôi đưa đến tận nhà. Chỉ đến cổng xe hỏa, chỗ con đường rầy hun hút chạy dài như chia ly, là em nói đành chia tay ở đó.

Vừa đúng giờ xe hỏa chạy qua đây. Người gác cổng đưa cao ngọn đèn đỏ ra dấu rồi hạ rào xuống chặn lại xe cộ và bộ hành. Tôi và em đứng sát vào đường sắt, chờ đợi. Chuyến tàu đêm rúc lên hồi còi buồn như cắt rầm rập chạy qua. Phút chốc đoàn tàu mất hút về phía chân trời mờ mịt, để lại một chút âm thanh mơ hồ của tiếng còi từ già nghe vô cùng hoang mang đau đớn.

Tôi giật mình. Mơ Nữ đã biến mất trong bóng tối và đám người đông đảo. Có lẽ em đã lén bỏ chạy về nhà chứ không dám nán lại nói một lời tạm biệt với tôi.

Tôi mơ màng nghe đâu đây tiếng nói em đầm nước mắt:

Thôi mình chia tay ở đây là vừa nghe anh

Thêm một phút nào là buồn thêm phút ấy

Tình cờ ở đường xe hỏa, nơi thiên hạ thường vẫy tay tiễn nhau

Là nơi anh và em tạm biệt

Làm thế nào mà anh thấy được

Sớm mai em khóc sau áo chị trở về nhà

Để anh đừng làm bộ giận hờn trách móc

Sao em không ở lại thêm một ngày bên anh nữa

Chỉ một ngày một ngày ôi một ngày
Một ngày đã qua một đời sẽ tới một tình đã qua chưa
Yêu thương là tiếng chỉ nên nói một lần
Và em sẽ nhớ hoài hoài không hề quên lãng

Hoàng Ngọc Tuấn

Tôi và Em

Chương 4

ĐỜI BẮT ĐẦU NHỮNG BẢN TÌNH CA

Mơ Nữ đã không còn bên tôi.

Nhiều khi tôi nghĩ đại rằng thà mình đừng gặp nhau là hơn. Ngày chưa gặp em, tôi chỉ mới biết tình cảm băng khuâng đợi chờ. Ngày nay, sau khi em đến với tôi một lần thật gần, thoáng qua như hơi gió hiém của mùa hè, rồi bay biến ... đã làm tôi biết thêm nỗi nhớ đau lòng về sự chia lìa cách biệt.

Lâu nay tôi vẫn quen với cảnh cô quạnh. Mơ Nữ đến tỏa mùi hương ấm cúng của lúa đôi làm chi, rồi khi hương tan, tôi trở nên yếu đuối hãi sợ trong bóng tối đen cô độc bao trùm.

Từ lâu, tôi tìm vui giữa phố ồn ào mà quên niềm lẻ loi. Nay em cho tôi đôi chút thời khắc hạnh phúc sum vầy, rồi sau đó để mình tôi ôm trọn với tận cùng ý nghĩa của hai tiếng lẻ loi. Cũng giống như người gác cổng hé mở cho thấy một góc vườn địa đàng quyến rũ, rồi nhanh tay đóng ập lại cánh cửa, từ đó, người ta không còn sống yên ổn an phận với cõi đời này nữa.

Mơ Nữ, sao em không ở lại bên tôi thêm một ngày. Chỉ xin thêm một ngày, một ngày khơi nguồn. Cho một mùa thương nối tiếp cùng nhau thành một đời gần gũi gắn bó.

Tôi mừng rỡ như thấy em nhẹ lắc đầu, trả lời qua màn lệ mỏng:

Làm sao em có thể tự mình quyết định được Anh cũng biết rằng

Một ngày của chúng ta không chỉ có hai mươi bốn giờ

Mà kéo dài trong thời gian vô cùng vô tận

Làm bao nhiêu kim đồng hồ của trái đất

Đều dừng lại hết

Một ngày tuyệt vời và quan trọng như thế

Tôi cũng đã biết điều đó. Em chưa phải là cánh chim trời tha hồ tung bay bạt gió. Em còn là con chim nhỏ của lồng son, ngoan ngoãn nằm trong những chấn song mỏng manh nhưng cần thiết.

Dẫu đôi khi qua nhiều đêm trống trải, cuống cuồng nhớ nhung như cháy bùng trong cơ thể, tôi đã si dại hết lớn với đêm thâu lời kêu gào đòi hỏi được yêu thương không bến bờ, không giới hạn

Nhưng Mơ Nữ đã dịu dàng nhắc nhở:

Thương nhau

Là phải giả vờ quên nhau

(Chỉ giả vờ thôi nghe anh)

Thương anh

Là em phải xa anh để trở về với gia đình, sách vở

Thương em

Là anh phải điều độ hơn trong cuộc sống

Tình cảm, công việc, rong chơi và ăn nói ba hoa

Xin bớt đi một chút

Nhất là sức khỏe của anh

Xem chừng có ngày xương sườn nổi lên như rễ cây

Như người chúa Giêsu đóng đinh trên thập giá

Vì những điều thuốc trên môi thật dễ ghét

Cứ um khói suốt ngày như đầu tàu xe hỏa.

Mơ Nữ, không có em, khói thuốc trở thành khói đắng nhưng tôi vẫn nuốt hoài vào trong người qua những ngày chờ dài dằng dặc. Tôi biết làm sao được. Có gì thay thế ngậm khói xanh quen thuộc ấy trên môi tôi. Em muốn tôi bớt hút thuốc lá ư? Dễ dàng quá. Em nhớ chẳng cái ngày em kề cận bên tôi, đôi môi tôi đâu có dư thì giờ để châm điếu thuốc.

Giờ đây, không có em, tôi trở lại với những thói quen nhàm chán của tôi. Ngày lê la vất vưởng, đêm khuya âm thầm nhẹ mở cánh cửa vào căn phòng tối đen như địa ngục. Giấc ngủ muộn đầy mộng mị, đôi khi được một chút say sưa vì hình bóng em thấp thoáng chao lượn mơ màng.

Còn em. Em ở ngoài miền biển ấy, bây giờ ra sao, Mơ Nữ?

*Em thì vẫn ráng học cho qua năm cuối cùng
Để sang năm leo lên thềm Đại Học
Như ba má vẫn thường mong muốn
Chừng ấy biết đâu em sẽ vào học ở Sài Gòn
Nhưng anh chớ vội mừng thăm
Dầu vào đó em cũng không gặp anh đâu
Nhiều lắm là đôi ba tháng mới gặp một lần
Vì gặp nhau hoài thì làm sao chăm học được
Hay là em lên Đà Lạt học ngành buôn bán
Để vẫn còn xa anh dầu rất nhớ anh
Và về sau có thể mở cửa hàng bán cà phê thuốc lá
Tính tiền anh đắt gấp đôi những khách thông thường
Để "trả thù" anh cứ ngồi nhìn em hoài thật kỳ cục*

Tôi đọc thư em trong quán vắng của một người Tàu già. Em nhớ không, chính quán này, khi tôi xin được nắm nhẹ bàn tay, em đã cương quyết lắc đầu không chịu, e ngại những đôi mắt tò mò của người chung quanh. Nhưng tôi đã biện hộ một cách hợp lý:

Đây là quán chỉ có đầy khách người Hoa kiều, họ là những người ngoại quốc, ngoại cuộc, đâu để ý gì đến ta, đâu hiểu gì về ta, ta cũng đâu thèm màng đến họ làm gì. Em đã phụng phịu bấu móng tay em vào tay tôi đau điếng.

Chắc em thích nhớ đến bộ mặt tôi nhăn lại vì vết hằn âu yếm đó:

Còn anh bây giờ trong đó ra sao

*Có nhớ viết thư cho em không hay đang làm quái gì đó
Những vết em bầu cho bồ ghét vào tay anh
Giờ chắc đã lặn mất rồi
Có lặn chớ lặn đi đâu
Hãy lặn vào sâu ngực anh phía bên tay trái*

Được rồi, Mơ Nữ. Tôi cố điều khiển tất cả những dấu vết móng sắc nhọn giận hờn cho đến những dấu hôn mềm đều được trút vào dòng máu chảy về tim duy nhất.

Nhớ đó. Tất cả, chứ không bỏ sót một điều nào. Tôi thích uống chén rượu chan đầy nụ cười tươi thắm trộn lẫn cả những thoáng nhả trên trán âu lo phiền muộn.

* * *

Tôi nhớ Beethoven có nói ở đâu đó:

"Kẻ nào không yêu âm nhạc không xứng đáng là con người, kẻ nào biết yêu âm nhạc mới chỉ xứng đáng là con người một nửa. Kẻ nào sáng tác âm nhạc mới xứng đáng là con người đích thực".

Nhà nhạc sĩ ấy vĩ đại quá nên lời của người cao ngạo. Tôi xin được thêm thắt vài lời để bênh vực cho tôi: "Kẻ nào biết yêu âm nhạc, đâu không sáng tác được âm nhạc, nhưng suốt ngày cứ say sưa hát xướng luôn mồm, kẻ ấy cũng xứng đáng là một con người đích thực"

Mơ Nữ, từ ngày biết em, tôi đâm ra thích hát hồng âm ỉ như một tên hề. Sáng mới mở mắt thức dậy, tôi huýt sáo vang rân tất cả những điệu nhạc nào chợt đến trong đầu. Từ bài *Paloma* nhộn nhịp đến những điệu nhạc rộn ràng trong các cuốn phim ở miền Viễn Tây, cho đến cả bài hát quảng cáo kem đánh răng nghe thật buồn cười.

Huýt sáo xong, tôi bắt đầu hát bất cứ lời nào, chợt nhớ những nhạc khúc từ thời tiền chiến mà tôi đã nghe loáng thoáng đâu đó. Cầm tờ nhật báo trên tay, tôi say mê "phổ nhạc" cả những mục chia mừng hôn lễ ở trang cuối. Nếu có ai nghe được những âm thanh kỳ quái này, chắc người ta sẽ cười lăn chết được vì những bản nhạc "con cóc".

Nhưng tôi bất cần thiên hạ. Chút dư âm của lời em còn lắng đọng trong tôi, giờ đây luôn luôn bùng nổ thành những nốt nhạc quay cuồng rộn rã như trong một ngày đại lễ.

Có lẽ đời tôi từ nay bắt đầu bằng những bản tình ca.

Chắc em còn nhớ nhạc khúc của Tchaikovsky trong cuốn phim *Roméo và Juliette*. Từ câu chuyện tình bất hủ nhưng tan vỡ đau đớn này, tôi muốn hát gửi đến em những lời đầy hy vọng cho một đoạn cuối trọn đầy. Tôi xin gọi lời ca này bằng nhan đề riêng cho chúng ta

"Tôi và em"

"Còn nhớ ban đầu

Ngày tôi và em

Cách xa ngàn khơi

Thế nhưng tâm hồn

Đã như cùng quen biết

Những lá thư hồng

Mình trao gửi nhau

Dòng chữ ... yêu thương

Nở thắm bông hồng cài lên mái đầu tuổi xanh

Từ đó ...

Đại dương ... không lớn hơn tình ta

Thời gian... ngọt ngào là môi người thương

Đời quá êm đềm

Ngập tràn hạnh phúc

Tóc đan vào nhau

*Hứa câu ước nguyện
Suốt một đời chung lối
Em có biết rằng
Những đôi tình nhân
Thường sớm chia xa
Chỉ có ... đôi ta là mãi yêu nhau ngàn năm".*

Những lời ca của tôi hát lên chắc có đôi chút trúc trắc gượng gạo. Nhưng tôi không thể làm hơn được. Đó là nhạc khúc tình buồn, vì em, tôi xin phép hát thành bài tình ca vui êm đẹp.

Tôi tiếc mình không được làm một nhạc sĩ để lắng nghe, thu tóm tất cả những âm thanh muôn điệu của cuộc sống, rồi sau đó hòa lẫn với nhịp hát của trái tim riêng tư soạn thành nhạc khúc gửi về em lời ca say mật ngọt.

Âm nhạc, chiếm địa vị cao cả và lợi thế biết bao nhiêu. Nhiều khi lời lẽ sâu sắc mà cứ thốt lên bằng âm thanh đều đều lạnh nhạt, lời nói lướt qua lơ là như một hơi gió nhẹ thoáng bên tai rồi mất hút, không bằng vài tiếng thô sơ được rung lên từ phím đàn, âm hưởng phong phú và quyến rũ của nhạc điệu dễ lắng sâu vào tâm hồn và sinh sống ở đó bền lâu mãi mãi.

Mơ Nữ,

Lâu nay em nói với tôi bằng lời thơ êm đềm, mà tôi chỉ biết gửi trả cho em lời sơ sài thô thiển như những viên đá cuội.

Nhưng tôi biết làm sao khác được. Từ lâu, tôi say sưa âm nhạc, tôi sống trong cõi lênh đênh dẫu đặt chân chứa đầy những lời ca tiếng hát. Nhưng những nhạc khúc ấy là của người lạ, không phải của tôi đâu họ có sẵn lòng hiến cho bất cứ ai có đôi tai thành khẩn ngưỡng mộ. Tôi hát từ lòng tôi hàng ngàn nét tình ca, nhưng những điệu hứng khởi hỗn loạn ấy chẳng bao giờ được dàn xếp kết nối thành một nhạc khúc.

Tôi nghe được và thấu hiểu cả một vũ trụ âm nhạc của tiếng chim hót, tiếng mưa rơi trong ngày chờ đợi hay đêm chia ly, tiếng gió lùa trong áo lụa dài, tiếng nói, tiếng cười, tiếng thở của em dịu ngọt vụn vỡ như những mảnh thủy tinh muôn màu ... Nhưng rốt cuộc tôi vẫn là một kẻ chỉ biết nghe, biết đón nhận chứ không hát trả lại được cho em một bản nhạc nào. Trong âm nhạc, tôi là kẻ tham lam ăn ngấu nghiến quá nhiều lá dâu tươi mà không nhả lại cho đời được một sợi tơ.

Bởi thế, tôi biết làm sao khi Mơ Nữ đòi:

Hát cho em nghe bài ca của anh

Thật lặng thầm riêng cho em

Như hạt mưa mơ hồ rơi trong hư không

Hát cho em nghe

Bản tình ca của anh....

Tôi đành chịu thôi, Mơ Nữ ơi.

Em đã thấy tôi phải mượn nhạc của người lạ, của Tchaikovsky để gửi theo lời nói của tôi cho em.

Và nếu em cứ đòi tôi hát cho em nghe mãi, tôi lại phải tiếp tục nhờ cậy tấm lòng rộng rãi của những nhạc sĩ. Dựa vào điệu nhạc tuyệt vời bất tử của họ, để gửi gắm lời tôi bay lượn theo những nốt trầm bổng cố len lỏi vào đôi tai em.

Mơ Nữ, em có nhớ chăng điệu luân vũ lừng danh *Célèbre Valse* của Johannes Brahms. Tôi xin mượn nhạc khúc này để trao ý riêng của tôi, hát cho em nghe những lời tầm thường nhưng chỉ vừa đủ đẹp cho hai người. Cho tôi và em:

KHÚC HÁT HẠNH NGỘ

(Nhạc của Brahms)

Trên đường tìm thăm nhau
Đừng vì xa cách quên tình ta
Dẫu rằng sông núi
Nghìn trùng chia phôi
Mình nhờ đôi cánh uyên ương chở che
Rồi chiều hôm nay
Ngày đầu sao quên
Là lần thứ nhất tôi gặp em
Ngập ngừng chưa ngỏ ...
Lời nào yêu dấu
Mà lòng hai đứa đã trao về nhau
Nhiều điều riêng tư
Giờ là chung đôi
Một hồn mà thôi
Thề nguyện yêu thương
Sầu buồn đã hết
Cuộc đời nay nở đóa hoa hồng
Môi hồng và tóc tơ
Là quà ra mắt em cùng tôi
Một bàn tay ấm
Ngọt ngào hương da
Ngập tràn tình ái say thơm hơi gần
Tình đầu em trao
Dịu dàng như sương
Một màu trinh nguyên
Cùng lời ghi sâu
Rằng đừng đang tâm
Vội vàng hoa sẽ mau phai tàn
Tôi nguyện mình không quên
Để dành ân ái cho ngày mai
Là ngày hôn ước
Đầy trời ca vui

Nhạc tình thâm thiết vang trong muôn đời

Đó, xin em hãy nghe và hãy hát những lời ca ấy. Mơ Nữ bữu môi trả lời tôi:

Em đã nghe lời anh

Bản nhạc đó của ông Brahms thật hay

Và đã sống qua gần hết thế kỷ

Lời ca của anh... hơi hơi dở

Nhưng sẽ sống đối với riêng em hơn muôn ngàn năm

Em cũng đã hát thử

Bài ca mà anh gọi là hạnh ngộ

Và cái gì chứ hát xướng thì anh và em bằng nhau

Nói anh đừng giận chứ ... giọng anh như vệt đực

Thì em cũng đâu có thua gì.

Tôi cũng đã biết trước kết quả khi gửi cho Mơ Nữ những lời ca vội vàng gắn vào khung nhạc bất hủ đó. Tôi chỉ biết đi trên mặt đất. Nhạc làm cho tôi biết bay như loài chim. Nhạc làm cho tôi lặn sâu tận đáy biển như loài cá. Nhạc làm cho tôi đào sâu xuống lòng đất như loài dế gáy.

Một con người bình thường chỉ hít thở được không khí. Nhạc cho người thêm những mùi vị mê đắm bao la, diệu kỳ. Không tên gọi như mơ ảo nhưng đậm đà bổ dưỡng như trái ngọt thiên đường.

Từ đó, nhờ âm nhạc, người ta to lớn thêm, cao thêm và thấp xuống thêm. Nhờ âm nhạc, tôi biết cả thăng thiên lẫn độn thổ. Lún sâu vào đáy vực của cội nguồn nhân tính và bay vút lên trời cao vô hạn của ước vọng thăng hoa cho phận người buồn bã.

Mơ Nữ. Em hãy nhớ, và hãy đón lấy như tôi ý nghĩa của hồn nhạc. Để cho cây đàn khỏi bị đập vỡ, phím tơ khỏi bị cắt đứt vì không tìm được một Từ

Kỳ.

Mơ Nữ.

Tôi đã gửi đến em (và thật ra là cũng tự gửi cho tôi) lời ca chan hòa kỳ vọng và tươi đẹp. Nhưng đời đâu chỉ được dệt toàn những bản tình vui. Phút hạnh ngộ của chúng ta đầu sống lâu ngàn năm trong tâm khảm nhưng không kéo dài hơn một ngày trên mặt kim đồng hồ.

Em có nhớ buổi chiều chia tay. Trong hoàng hôn, tôi và em cầm nín lăm lăm đi dưới bóng âm u của tháp chuông nhà thờ. Rồi tôi và em mất hút nhau bên đường rầy xe hỏa.

Giây phút tan nát đó trong tiếng còi tàu vang vọng với tiếng chuông giáo đường chiều muộn, tôi như nghe đâu đây nhạc điệu kêu lời ly biệt.

Tôi xin tiễn chân em bằng mấy lời ca u sầu rời rã:

KHÚC HÁT CHIA TAY

(mượn nhạc của F. Schubert, bài Ave Maria)

Ôi ngày sao chóng qua rồi

Đêm tối kêu thầm lời chia ly

Giá buốt tâm hồn tình vui sớm phai mờ

Và đôi tay xa rời nhớ tiếc môi cười đau

Mới bên nhau sum vầy những âm yếm bao giờ quên

Mà nay nếm ly bôi mềm

Tình ta trong chút đắng cay buồn

Người ơi trao nhau cùng say nhấp hơi rượu nồng

Trời đêm sao sáng ...

Long lanh ướt như mắt em

Vội uống môi lâu bền ...

Không biết đêm dần qua

Hôn nhau lần cuối cùng ...

Hoàng Ngọc Tuấn

Tôi và Em

Chương 5

BÓNG MÂY

Lần chia tay chiều đó không ngờ đã làm ly cách quá lâu

Cuộc đời tôi không phải là con sông phẳng lặng hiền hòa, tôi sống như một dòng thác đổ. Định mệnh, bất trắc đã ngăn chặn ở ghềnh đá sắc nhọn hiểm nghèo. Và một ngày kia, tôi không còn gửi được cho Mơ Nữ những tình ca vui. Tôi không còn được nhận nơi em những lời thơ hồng hào rực rỡ.

Bóng mây đen của khổ ải trần gian đột ngột chụp xuống trên đầu tôi. Tôi vùng vẫy tuyệt vọng và nhọc nhằn trong màn lưới đen tối tàn bạo của một thời đại vô tình.

Nhưng ở nơi xa, Mơ Nữ không hiểu rõ điều đó. Em chỉ biết lo lắng trông chờ tin tôi, rồi sự em lặng khó hiểu kéo dài làm em buồn bã giận hờn. Giọt lệ nhỏ đã rơi theo những lời trách móc nhẹ nhàng, nhưng đâm suốt vào lòng tôi vết thương nặng nề, hằn đau như cắt:

*Trời ơi sao lâu thật là lâu từ ngày xa nhau
Em chẳng nhận được một lời nào của anh cả
Có phải tiếng còi tàu buồn bã tình cờ đâm vào người chúng ta
Khi cả hai đứng bên nhau trong chiều tạm biệt
Đã báo hiệu thế là ly biệt
Anh đang làm sao anh đang làm sao
Em đang sống những ngày gọi là bình thân
Em đang sống với mọi người thôi chứ riêng em thì tự biết
Làm sao mà còn vui làm sao mà yên tâm được
Khi có một người hình như đã muốn quên
Đó là anh...*

Mơ Nữ.

Tôi biết nói làm sao cho em hiểu - Rằng sự im lặng và cách xa dài lâu ấy ở ngoài quyền hạn nhỏ bé của tôi. Tôi kêu cứu nhưng lời yếu, giọng khan mất hút biệt tăm giữa một thời đại hung cuồng.

Tôi chỉ muốn nhắc lại với em, ngày em cho tôi chút hương đời say mùi thơm quyến luyến. Ngày ấy quá ngắn, đã xa tôi không lâu mà giờ đây bỗng như một giấc mộng xa vời. Tôi sợ rằng chẳng bao giờ có dịp được nhận thêm đoạn kết thúc của một bài trường thi dang dở.

Giờ đây, tôi sẽ cố gắng tìm từng chút hạnh phúc bằng cách hồi tưởng. Trí nhớ, khả năng làm cho con người khác với một đốm lửa tắt vội phù du. Cuộc sống phong phú bền lâu hơn chứ không phải chỉ là một khoảnh khắc, chóng tàn, hời hợt. Trí nhớ đem lại cho tôi quá khứ, để hiện tại mang ý nghĩa từ một khởi đầu. Thuở ban đầu tuyệt vời ấy đâu có kéo dài đến phút cuối hay không cũng đã bất diệp trong tâm tư hoài tưởng.

Thế là, nhờ kỷ niệm về em mà tôi còn sống được. Trong sự tù túng chật hẹp tôi nhớ đến thân em rộng rãi trao phó vào tay tôi. Trong nóng bức khô cạn tôi nhớ đến đôi môi em êm mát. Trong bóng tối u buồn tôi nhớ đến em rực rỡ. Trong cô độc, tôi cố nhớ rằng mình đã một lần sum vầy đôi lứa. Trong đau đớn, chút hạnh phúc em cho tôi ngày nào còn lắng lại, xoa dịu vết đau.

Em đã hiểu chưa, Mơ Nữ?

Người xưa đập vỡ gương tìm lấy bóng người. Ngày nay, đâu không có em ở bên cạnh, tôi lặn ngụp tìm trong không khí vết hơi thở của em. Tìm trong những khúc hát, lá thư, con đường, bóng cây, góc nhỏ và bất cứ những nơi nào em đã một lần hiện diện.

Nghĩa làm, em đã đến với tôi đâu cho chỉ một phút giây, em sẽ sống mãi kề cận trên đường đời tôi dẫn bước. Dầu tôi đi đâu, dầu tôi đến chốn lạ nào, tim vẫn mang theo bọc hành trang tên gọi là Mơ Nữ. Nhờ tên em dẫn

đường, ngày kia tôi sẽ tìm được một cuộc hành trình kỳ thú như mơ và đắm say hương tình nữ.

* * *

Đáng tiếc thay, lời tôi chưa kịp đến với em, hoang mang đã làm em thêm ngộ nhận. Em đắm ra nghi ngờ thành phố đã đầy ánh đèn màu và bóng đêm rù quẩn. Thành phố tôi đang sống. Tôi nghe như lời em ẩm ướt bên tai, còn kèm theo những vết bầu vào vai đau nhệ:

*Em đã biết tại sao anh vắng tin anh rồi
Tại sao anh quên những lời anh năn nót
Tại sao anh quên lời nói nhỏ bên tai em
Mới ngày nào lời ấy làm em không còn nghe tiếng nhạc
Em đoán biết vì sao rồi
Vì sao anh quên lời hứa cũ
Hứa về xứ biển này đến thăm nhà em
Té nước với em trong vùng biển cạn
Và dạo chơi cùng em trên bãi cát chiều
Lượm vỏ sò san hô
Để kết thành một ngôi nhà bằng ốc biển
Chắc chắn không còn sai vào đâu được
Anh đang có hay đã có một người khác rồi
Một người chắc tuyệt vời ghê ghê lắm
Mới làm anh chóng quên em người bạn nhỏ*

Mơ Nữ. Sao tôi có thể quên em được. Vì làm sao tôi có thể quên được tâm hồn tôi, mà em là một nửa hồn tôi. Làm sao tôi có thể không cần đến bầu dưỡng khí nuôi sống cho người, mà em chính là người dinh dưỡng ấy.

Tôi đang mong một chuyến về với em, leo lên ngọn hải đăng trông cửa biển

hướng dẫn cho tàu bè cập bến. Ngọn đèn trên đỉnh cao ấy cũng soi sáng cho tôi, kêu gọi tôi đừng bước phiêu lưu, an lành neo bến bên bờ bóng mát dịu dàng. Đời dong ruổi của tôi có khi cũng thềm sân ga nhỏ với một đôi mắt biếc đợi chờ. Thế mà em lại cho rằng tôi đã quên nguồn vui bình dị đó. Tôi quên em cũng có nghĩa là tôi đã quên tôi, tôi đã đánh mất tôi mà trở thành người đăng trí lạc lõng. Nhưng bây giờ, tôi vẫn còn rất tỉnh táo. Tôi vẫn là tôi.

Em vẫn chưa hài lòng. Giận hờn lại còn tăng thêm, mềm như những giọt lệ em thường rơi thất dễ dàng. Đôi mắt đỏ và chiếc môi mím lại đã nói lời cay đắng:

*Em không trách gì anh đâu
Chỉ xin anh đừng nói với người khác người mới nào của anh
Những lời mà em đã nghĩ là anh chỉ cho riêng em
Em cứ nghĩ là chỉ mình em nghe được
Vậy anh hãy để riêng em cất giữ món quà rất nhỏ đó
Rồi anh cứ tha hồ tìm cho ai đó những quà tặng khác
H.N.T H.N.T
Tên anh mà có lần anh xúi dục em gọi là Hồn Người Tình
Nay em khôn rồi em kêu bằng cách khác
H.N.T là Hết Người Thương, Hết Người Thương
Cho đáng đời anh cho đáng kiếp anh*

Được rồi. Em đã nguyện thế thì tôi chẳng còn thềm chi được gọi là người tình nữa. Tôi nguyện làm một kẻ không còn được ai yêu mến, một kẻ hết người thương, mà em là người đầu tiên xung phong tuyên bố rằng không còn thương tôi nữa.

Nhưng em có tin chắc ở lời em không?

Em không hề buồn chẳng thềm trách móc

*Vì biết trước sẽ có một ngày như thế
Chuyện yêu thương mong manh vốn tự muôn đời
Chàng Xuân Diệu xưa kia từng báo trước:
"Tình yêu đến tình yêu đi ai biết
Trong gặp gỡ đã có mầm ly biệt"
Cho em thêm:
Trong môi hôn đã mặn lệ chia lìa
Trong lời ngọt đã đắng câu từ già*

Tôi chỉ biết nghe những lời như kim đan vào thịt, chưa kịp nói thêm lời nào cho em biết rõ. Và bỗng dừng một ngày kia, tôi sững sờ trước một nhúm tóc nhỏ của em gói trong một miếng giấy mỏng không lời gửi về tôi làm người tôi bàng hoàng đau buốt.

Những sợi tóc mềm của em nằm trong tay tôi, mượt đen, ngày trước tỏa biết bao nhiêu mùi hương thơm ngát, nay bị cắt ngắn một nhúm mỏng manh. Tôi như bị cắt lòng khi tưởng tượng đến cảnh em mím môi đành đoạn cắt ngắn mái tóc dài ngang vai. Và gửi cho tôi một lọn như muốn nói tình ta từ đó đứt đoạn chia lìa. Tại sao em lại làm như thế được. Tôi mừng tượng thấy em quay mặt, dấu nước mắt mà trả lời:

*Này vài sợi tóc ngày ấy đã quen trên vai anh
Anh hãy giữ lấy, đó là lời từ già
Anh sẽ chẳng bao giờ gặp em nữa đâu
Vì em không muốn cho anh nhìn thấy mái tóc cắt ngắn của em
Trông kỳ cục như bọn con trai
Dĩ nhiên đâu còn đẹp như ngày xưa anh nói nữa
"Cái tóc là góc con người"
Ngày em tan biến khỏi đời anh như lúc chưa bắt đầu
Như một cụm khói tan vào bóng tối
Anh đã quên em giờ hãy quên em hơn nữa
Hãy xóa tan tành những hình ảnh nào còn sót lại về em*

*Tất cả chỉ là hư không vụn vỡ
Một mùi hương không hương một màu sắc không màu
Một đôi môi không lời một phím đàn không tiếng
Một giọt lệ không rơi một nụ cười không nở
Đó là em*

Mơ Nữ,

Tôi chần chờ không biết phải giải thích làm sao với em. Vì tôi không biết làm thế nào để nói với một tâm hồn non nớt như em những điều mà những người lớn già dặn nhất cũng không hiểu nổi.

Suốt đời, tôi chỉ mong mỗi tự do và hạnh phúc. Nhưng đến nay vẫn không có được. Hạnh phúc thấp thoáng mơ hồ ngoài tầm tay, tự do mong manh và lúc nào cũng bị đe dọa tan tành. Tôi đã mất tự do. Làm sao nói cho em hiểu rõ lý do thật dài dòng và vô lý đó được.

Tôi biết trả lời tại sao.

Tại sao khói lửa đổ xuống trên mảnh đất thân yêu trong đó có quê nhà ven biển của em, có phố cũ ven sông của tôi?

Tại sao những làng mạc với lũy tre xanh mát, những thành phố với sức sống nhộn nhịp từng bừng, lại bị tan nát thành gạch vụn?

Tại sao những con đường êm êm với hàng cỏ xinh đẹp, thường dẫn ta đi thanh thoi thăm viếng khắp nơi, lại bị cày nát bởi bom đạn?

Chiến tranh, tại sao? Chết chóc, tại sao? Ngục tù, tại sao? Tại sao tôi không được sống trọn đời tôi, sinh sống hăng say với đời, xây dựng cho mình và kiến tạo cho đời như lòng tôi ước mơ?

Tại sao đôi kẻ không được gần nhau, cuộc tình không trọn, mái ấm gia đình không đầy đủ?

Tại sao tình tôi và em, như bông hoa không được nở hết sắc màu, mà bị vôi vàng cắt ngang trên nhánh?

Đó, Mơ Nữ thấy đó. Tại sao và tại sao. Làm thế nào tôi hiểu được những điều trên, làm thế nào tôi trả lời được và từ đó, làm thế nào để nói cho em hiểu những điều phi lý mà chính tôi cũng không chấp nhận bất cứ một lời giải thích nào.

Ngày nay, tôi ở bên trong chốn song sắt, cách biệt thế giới bên ngoài. Tôi mất tích, biệt tăm, tan biến giữa lòng thế kỷ.

Tôi không chịu nổi thân phận làm con cờ chốt thí của chiến tranh, nên tôi đành làm một phạm nhân của hòa bình.

Đó, em nghe chưa, Mơ Nữ. Đó là tất cả những lý do khiến tôi bỗng dưng tuyệt tích mà chẳng báo trước cho em biết.

Em đã hiểu tại sao một ngày nọ tôi đột ngột biến mất khỏi những hè đường êm ả và quán hàng quen thuộc. Tên tôi biến mất trên những bức thư đều đặn gửi về em. Tên tôi biến mất trên những trang sách đóng góp cho đời sống tinh thần của con người một ngọn gió mới chan hòa tình thân ái.

Tôi không kịp nói lời từ giã với người thân, bằng hữu và người tình. Tôi không kịp uống thêm một hớp rượu nồng của trời xanh bao la không hàng rào kiềm tỏa, của không khí vô hạn tươi tắn không cánh cửa nào ngăn cản.

Chén rượu đời tôi chưa kịp uống hết, độc dược của tù túng khổ đau đã vùi tẩm vào da thịt. Tôi đón lấy vị đắng cay như uống bột một ngum cho người, để vũng lầy khổ ải mỗi ngày thêm vơi cạn.

Như một dược sĩ, dùng cỏ đắng để chế biến cho người liều thần dược.

Em đã hiểu chưa, Mơ Nữ?

May mắn thay, rồi em đã hiểu.

Em rất lo buồn khi biết được tin anh

Giờ em chỉ còn cách cầu nguyện với tất cả các đấng cao vời

Nào Chúa nào Phật nào Tiên nào Ma-hô-mét

Phù hộ cho anh chóng qua cơn khốn khó này

Em cũng đã rất hối hận vì đã gọi anh là Hết Người Thương

Giận thì nói thế chứ làm sao hết thương

Anh của tình chân một lời như đá chạm ...

Dầu sao thì tóc em cũng cắt ngắn rồi

Anh đừng giận nghe, ráng chờ chừng một năm thôi

Tóc lại sẽ dài như hôm nào cho tay anh đan nghich

Được rồi Mơ Nữ. Tôi sẽ chờ đợi từng phút từng giây đến ngày tóc em trở thành dòng suối êm thuở trước, cũng như tôi chờ đợi ngày được nhìn thấy lại mọi người thân yêu cũ.

Tôi đã hiểu giá trị vĩ đại của tự do. Tôi đã thuộc bài học của chịu đựng và lắng mình kiên nhẫn.

Chảy mãi trên da thịt những giọt mồ hôi nóng bức, tôi đã biết thế nào là vị ngọt ngào của một cốc nước lã.

Tôi quá đôi thềm mong một ngày hội ngộ với em, với mọi người. Tôi đã hiểu rõ cô đơn thật là đáng sợ và không gì quý bằng được nhìn, được nghe, được nói, được khóc cười với những người thân thuộc.

Giao tình giữa người với người, tình cảm giữa người với người, ngôn ngữ giữa người với người. Đó là những điều muôn đời có thật và có sức mạnh làm cho thế giới sống còn. Trái đất sẽ nổ tung tiêu diệt thành cát bụi nếu chúng ta làm những người câm với nhau, khép kín lòng, bán buôn đổi chác

chứ không rộng lòng giao cảm.

Cái gì cứu vớt được con người, nếu không phải là sự rung cảm. Rung cảm khi quen biết. Rung cảm lúc ngộ lời. Rung cảm trong tay nắm. Rung cảm trên môi hôn. Rung cảm cùng thịt da kề cận. Rung cảm theo tưởng nhớ. Biết đón nhận lần cuối cùng với sự rung động ngất ngây như lần đầu tiên, là nhịp tim của con người còn đập mạnh hăng nồng và tươi trẻ.

Tôi và Em. Chàng và Nàng. Người này và người kia. Ta cần có thêm một người khác mới thấy rõ lòng xúc động.

Sự có bắt đầu từ một người, nhưng sự sống khởi đầu từ hai kẻ. Một người cô lập chỉ có thể hiện diện mờ nhạt trong cuộc đời, nhưng phải có hai người mới làm nên khuôn mặt đậm nét và bền lâu qua thời gian hăng hăng tiếp nối.

Tôi và em hiểu điều đó hơn ai hết. Và dầu cho thỉnh thoảng cũng có ngộ nhận, cách biệt, trách móc, giận hờn ... nhưng ước muốn ban đầu của chúng ta vẫn không hề thay đổi. Chúng ta quá cần có nhau, gần nhau. Trao lời riêng tư cho nhau để rồi cùng chung tiếng gọi. Bộc bạch ước mơ cao xa mà thầm kín cho nhau biết để rồi cùng đắp xây một cõi mộng vững như thực, bình dị như một điều ước mơ nhỏ.

Đêm tối năm mơ có bà tiên hiện xuống ban cho tôi ba điều ước như trong truyện cổ tích, tôi lễ phép cảm ơn và trả lại bà hai điều. Tôi chỉ cần một điều là đủ.

Tôi chỉ muốn tôi là tôi. Là tôi là quá đủ. Cho tôi sống đời tôi. Cho tôi mang mặt thực của tôi chứ không bị vẽ hề bôi son lỗ bịch. Cho tôi nói, cho tôi viết lời tôi. Cho tôi đi đứng bằng bước chân tôi chứ không phải múa may chân tay làm trò trong thúc bách. Cho tôi khóc, cho tôi cười từ trái tim tôi chứ không phải là mệnh lệnh. Cho tôi yêu những gì tôi yêu, cho tôi từ chối

không yêu những gì tôi không thể nào yêu nổi.
Và tôi là người yêu cái Đẹp, là kẻ hướng về điều tốt đẹp.

Tôi yêu những gì và không yêu những gì?

Tôi yêu người chứ không yêu gỗ đá. Tôi yêu chữ nghĩa chứ không yêu những con số tính toán mạng người như tính tiền đi chợ. Tôi yêu nhạc nhưng không yêu tiếng còi thúc giục sẵn người. Tôi yêu thơ chứ không yêu những lời nạt nộ chửi bới. Tôi yêu màu sắc chứ không yêu màu tằm tối. Tôi yêu tiếng pháo mùa xuân chứ không yêu tiếng súng nổ từ mấy chục năm nay âm ỉ suốt bốn mùa. Và trên hết, tôi yêu bức họa cảnh thanh bình chứ không yêu vết nám đen điêu tàn của chinh chiến.

Đó là điều mơ duy nhất của tôi nhỏ bé như thế đó. Nhưng sao tiên nữ chỉ thoáng hiện trong giấc mơ một đêm ngắn ngủi. Đến sáng, thực tế trở về lấy lại hết phép lạ thần tiên, tước đoạt của tôi hết những ước mơ và hy vọng

Mơ Nữ.

Em hãy yên lòng chờ đợi. Bóng mây đen của khổ nạn đón đau và chia cách sẽ không vằn vũ lâu trên bầu trời. Trời cao cả, ngát xanh của phóng khoáng tự do rất ghét những đám mây u tối xám đen và dơ bẩn. Một ngày kia, gió sẽ nổi lên đuổi chạy tan bóng mây, ánh sáng hồng hào sẽ trở lại. Ngày đó, tôi sẽ tìm về với em, chúng ta vứt bỏ cảnh ngộ của Ngưu Lang Chức Nữ, tôi đội Mưa Ngâu ngăn trở mà về thăm em, ôm em gần bó vào lòng. Em cũng đang mãi mòn trông chờ ngày mai ấy:

Thông thường anh đã ở xa em

Tại ương đã làm anh xa em hơn nữa

Trước đây cuộc sống mỗi người riêng rẽ đã làm anh xa em

Sông núi tình cờ ngăn ta hai miền cách biệt

Giờ đây thiên hạ lại làm anh xa em hơn

Thiên hạ cố tình nhẫn tâm như con vút nhỏ

Vô tri quay cuồng trong bộ máy hận thù

*Nhưng một ngày mai chắc chắn ta gặp lại nhau
Ngày mai, ngày một ngày kia hay ngày sau xa xăm
Em vẫn chờ không hề lãng quên hay tuyệt vọng
Chiều nào em vào trong nhà nguyện của giáo đường
Không thuộc bài kinh nào để cầu nguyện cho anh
Em đọc bài kinh riêng dành cho anh và em
Kinh tình ta vang vọng vượt ngoài ngôn ngữ
Truyền lại đến muôn đời chẳng cần nhờ người Giáo sĩ
Kinh tình ta em nguyện mãi kinh tình ta.*

Mơ Nữ.

Cảm ơn em đã hiểu, đã biết, đã tin tưởng và vẫn còn hy vọng. Tôi cảm ơn em đã hy sinh bớt chút hồn thơ ngây vô tư để biết chia sẻ với tình cảnh rắc rối phiền toái của cuộc đời.

Đời không phải lúc nào cũng thơ mộng mãi như ta mong muốn.

Tuổi thanh xuân không phải được hoàn toàn là mùa xuân và màu xanh tươi vui êm đềm. Chúng ta bắt buộc phải làm một người già trước tuổi. Chiến tranh, ngờ vực, chia rẽ đã làm tuổi đôi mươi của chúng ta già dặn như tuổi trái đất.

Điều cần yếu trước tiên, là tôi và em, chúng ta hãy cố giữ mãi dòng máu trẻ thơ mặc cho biết bao nắng gió phong ba thổi bụi mù mịt trên người, cho đến khi tóc bạc phơ, da nhăn như vỏ cây già, tôi và em vẫn nở nụ cười như bông hoa thơ ấu.

Ngày nay, tôi giữ nhúm tóc em làm của tin. Tóc đó không còn là dấu hiệu cắt đứt già từ, mà là như quà tóc tơ gửi cho đỉnh ước. Như nàng mỹ nữ ngày xưa gửi dao vàng và tóc mây dâng phụng vị quân vương. Để người nhìn tóc mà tăng thêm lòng yêu nỗi nhớ.

Tôi giữ mãi kỷ niệm về em. Chỉ nhờ có kỷ niệm, tôi mới thấy mình không phải là kẻ xa lạ đơn độc như ốc đảo, lạnh nhạt giữa người đời. Kỷ niệm nối liền liên kết giữa tôi và em, giữa người với người, nhắc nhở đến mầm *nhân* và khiến tôi chuẩn bị sẵn sàng đón chờ ngày *quả* chín.

Tôi sẽ về miền biển đó với em. Sẽ cùng em mài ốc lóng lánh bóng thanh trầm cài, mài đời mỗi thành lược. Chờ biển lặng làm gương soi. Kết trái thông khô thành chuỗi hạt. Lượm rong rêu làm nhẫn vòng và nhặt san hô để xây một lâu đài trắng tinh cho hai đứa.

Tôi sẽ làm cậu học trò lớp vỡ lòng, học lại bài học cao cả và rộng lượng của biển, của trời, của đất, của cát.

Em hãy chờ nghe, Mơ Nữ.

Tôi như nghe em háo hức trả lời:

*Em sẽ chờ sẽ chờ từng giây phút
Chờ mấy mùa trăng đầy chờ mấy mùa hoa nở
Chờ bóng mây đen tan rã trên bầu trời
Trả lại cho anh ngày bình yên cũ
Trả lại cho em niềm yêu đời cũ
Thêm cho em nỗi mừng say sữa mới
Khi được thấy anh thoát tăm tối trở về
Mắt trở lại cho nhau môi trả lại cho người
Trước đã quen ngày mai sẽ càng thêm gần bó
Ngày anh về ngày anh về xin chóng đến
Bóng mây đen xin hãy chóng tan nhanh
Giọt lệ xin mau khô để lau dọn đón nụ cười
Bao kể lẽ ngập trong một vòng tay ấm*

Còn hơn em, giờ đây tôi chờ đợi theo nhịp thở ngày lên của nắng. Ngày đăng quang của tự do. Tôi chờ đợi được một vòng nguyệt quế kết băng nụ môi tươi và tay mềm nóng của con người. Vòng hoa xinh đẹp tuyệt vời, trong đó có đóa hoa hồng của tình yêu, đóa hoa sen của tình thương, cành hoa huệ của bác ái và nhánh lúa thơm của hòa bình.

Tôi chờ bóng mây sớm tan để tìm lại hình bóng của chính mình, hình bóng em và những người tôi thương mến.

Hoàng Ngọc Tuấn

Tôi và Em

Chương 6

LỜI YÊU THƯƠNG

Tôi nhớ lại lời Mơ Nữ than rằng những tôn giáo của người đời không có một bài kinh nào dành riêng cho chúng ta.

Kinh của kẻ tín đồ ngoan đạo là hướng mình về đấng thiên liêng vô hình cao xa. Kinh của chúng ta là trở về lắng mình đào sâu vào chính mình. Tin tưởng vào chính mình, ngưỡng mộ chính mình. Tín ngưỡng này tha thiết hơn cả, gần gũi hơn cả. Vì đây là lời yêu thương xuất phát thẳng từ tim óc chúng ta như mạch suối tuôn trào.

Nguồn nước của ý tình bộc bạch nên lời. Lời sẽ thuần nhiên chơn chất mà xa lạ đối với những kẻ lạnh lùng đứng ngoài vòng tình ái.

Lời này có được hai người cùng chân thành hòa điệu, cùng xưng tụng gọi là kinh. Kinh tình ta, khởi đầu từ ban đầu của ngôn ngữ thường phạm, vang vọng đến tận cùng của kiếp sống.

A

ÁI TÌNH

A là chữ đầu tiên của hai mươi bốn mẫu tự, chữ đầu tiên của kiến trúc ngôn ngữ, phương cách hiệu nhất của cảm thông.

Có phải ngẫu nhiên khi hai tiếng "Ái tình" mở đầu bằng chữ A thứ nhất đó, được xếp vào chỗ vinh dự nhất trong chữ viết của con người?

Hay không phải tình cờ, mà chính là thiên ý cùng ước muốn của nhân gian, đã hợp sức bên nhau choàng vòng vương miện cao quý cho ái tình, cho tình yêu. Như muốn nói rằng, từ nguyên thủy cho đến ngày tận thế, ái tình là hơi thở mở đầu bắt nguồn cho sinh khí của trần gian, cho mặt đất điều hòa nhịp thở không hề đứt đoạn.

Ái tình là tiếng khóc đầu tiên của trẻ sơ sinh mới chào đời. Là nụ cười của người mẹ âu yếm nhìn một phần của da thịt mình kết trái thành con người, sau bao tháng hoài thai gìn giữ.

Trẻ mới chào đời, không bật lên tiếng khóc là không thể sống được.

Kẻ trưởng thành vào đời, không có ái tình làm gốc rễ nâng đỡ, làm hành trang an ủi, làm bàn tay ve vuốt. Kẻ ấy còn mà đã mất trọn con người, thân xác lơ lảo nháo giữa dòng đời sống động. Kẻ ấy đã chết hiu hắt từ lâu đầu cho môi miệng vẫn còn nói cười rỗng tiếng.

ANH

Sao em gọi tôi là anh?

Sao em không còn muốn gọi tôi là "ông" như ngày còn lạ lòng chưa thân thiết?

Sao từ tiếng "ông" già nua tôi rớt xuống thành tiếng "anh" trai trẻ?

Sao từ chỗ người dưng khác họ đặt thấp ở cuối giường, tôi được lên tựa đầu vào gối cao thương mến.

Bất kể tuổi tác, bất kể địa vị, bất kể của cải tiền bạc, sao mỗi người nữ đều gọi một người nam yêu dấu của mình bằng tiếng "anh" nhỏ nhẹ?

Phải chăng mỗi người nữ đều tự biết, tự nguyện tự nhủ mình nhỏ dại hơn người nam mãi mãi. Vì bà cố ngoại già nhất của loài người, người nữ đầu tiên của trái đất, được sinh thành xinh đẹp với đời là nhờ bởi chiếc xương sườn của người nam tử.

Chiếc xương sườn nhỏ nhất có vẻ không đáng kể gì. Nhưng đôi khi, hay rất nhiều khi, làm đau nhói người nam tận tim óc, mỗi khi trời trở chứng. Mỗi khi chiếc xương sườn mang tên em trở chứng.

Ôi, tiếng gọi "anh" muôn ngàn âm điệu biến đổi lạ thường. Lời gọi dửng dưng bình thản trước mặt mọi người. Lời gọi nũng nịu quyến rũ khi chỉ có hai người. Lời gọi thâm thì, cuống quýt, có lạc giọng ầm ứ, đứt đoạn giữa những nụ hôn.

B

BẠN

Thuở đầu tiên, tôi gọi em là người bạn nhỏ. Em nói rằng cũng chỉ muốn như thế. Là bạn với nhau mãi mãi chứ không dám buông lòng lạc lối ra ngoài tình bạn hữu.

Bạn bè, mối liên hệ gần gũi nhất giữa hai người hay nhiều người, ngoài tình ruột thịt. Làm bạn với nhau, là xây dựng một gia đình thứ hai vui vẻ và say sưa hơn gia đình thứ nhất.

Không cần cùng chung một lý tưởng, không cần phải "cùng nhìn vào một hướng", không cần phải có tính tình giống nhau, chúng ta làm bạn cùng nhau khác biệt mà hòa hợp, riêng tư mà đồng lòng chia sẻ, bù đắp, tôn trọng tự do của nhau, đó là tình bạn. Mỗi người đều khám phá học hỏi được ở người kia sắc thái lạ lùng thú vị của mỗi một tâm hồn mà tạo hóa không bao giờ lặp lại trong việc tạo dựng con người. Mỗi người đều mang một ý nghĩa và giá trị riêng biệt.

Trong biển bao la chứa tình bạn hữu, tôi chóng lớn hơn, cứng cáp hơn, hăng hái hơn trên đường đời. Cuộc rong chơi nhiều tiếng cười rộn rã hơn. Lúc sầu muộn khỏi rơi xuống vực tuyệt vọng nhờ có người cảm thông xoa dịu.

Em nói chỉ muốn là người bạn của tôi ư? Tình bạn và tình yêu chỉ cách nhau một sợi tơ mỏng manh.

Tôi yếu mắt không nhìn thấy rõ, nên đôi khi dẫm đứt sợi tơ mềm làm ranh giới đó.

C

CHIẾN TRANH

Đáng lẽ hai tiếng "chiến tranh" không được có mặt trong những lời yêu thương này.

Nhưng bởi chiến tranh là một cái gì thật trái ngược, thật đối nghịch với tình yêu. Nên tôi quyết một lần lột mặt nạ, phơi bày tận đáy tim đen của chiến tranh, để đốt cháy tiêu tan những vòng hoa giấy giả tạo và lối bịch của những kẻ điên cuồng đã gán cho súng đạn.

Chiến tranh, tên đầy tớ ngu muội và hung ác của thần chết, lưỡi hái đâm máu và vô tri cắt đứt không chút nhần tâm sinh mạng quý báu của con người.

Con người, sáng tạo tuyệt vời và công phu nhất của trời đất, chỉ trong một giây phút tình cờ, là bị đổ vỡ một cách đáng tiếc, đáng đau lòng vì một thỏi đạn nhỏ tầm thường vô nghĩa.

Trong chiến tranh, có đủ tất cả những tính chất phi nhân, phi lý, phi nghĩa và hoàn toàn phản thiên nhiên. Người không được sống trọn kiếp. Tuổi thơ không được biết đến tuổi trẻ hăng say. Tuổi trẻ bị đày đọa không biết đến

tuổi già dưỡng yên thanh thân.

Tàn phá hơn tất cả những bệnh nan y, những bệnh dịch, những cơn thiên tai, là chiến tranh. Làm nát tan con người hơn địa chấn, nhận chìm lây lộn con người hơn cơn đại hồng thủy, là chiến tranh.

Bộ mặt chiến tranh càng xấu xa, tôi càng muốn kề cận môi tôi bên má hồng thơm xinh đẹp của những gì hoàn toàn khác biệt với mùi hơi cay độc của khói lửa. Đó là hòa bình, là tình yêu, là nghệ thuật.

Không một nền hòa bình nào còn trường cửu nếu còn mang mầm mống hận thù, hiếu động trong chính mình.

Không một tình yêu nào được trọn đầy êm đẹp, được tận hưởng tất cả những hương vị ngọt ngào của trần gian, nếu trong tuổi tình xanh ngát vẫn còn pha lẫn máu người bầm đỏ

CHẾT

Sao em sợ một ngày kia tình chết.

Chết như bông hoa nở một ngày mà không được như nhánh lan sống bền lâu từ một phiến cây khô mục.

Sao cái chết là vấn nạn lớn lao nhất của con người, qua nghìn năm vẫn không tìm ra lời giải đáp? Một đe dọa chờ chực đâu đó trong kiếp người không một ai tránh khỏi. Sức mạnh của văn minh tiến bộ kinh hồn, chỉ mới là vụn vặt chứ không thể là toàn năng. Khoa học, lý trí, máy móc đầu tinh xảo cao siêu đến đâu cũng bó tay đầu hàng trước cái chết.

Vì thế, tôi không muốn âu lo xao xuyến vô ích vì cái chết.

Tôi muốn chết sau khi đã sống đủ đời tôi. Nhưng biết thế nào là sống đủ?

Tôi muốn chết trong lặng lẽ và hài hòa khi tự biết rằng hồn tôi đã già cỗi, không sinh sôi được thêm một chồi lộc mới.

Tôi muốn chết khi không thể nói thêm cho người được một lời nào tinh khôi.

Tôi chết, sau khi đã muốn sống, biết sống và được sống. Tôi sẽ không hối hận, tham lam tiếc nuối một điều gì khi nhắm mắt, vì tôi biết rằng con người không thể sở hữu được toàn vẹn thế giới. Một vũ trụ lớn lao đi qua cửa lòng bé nhỏ, thấm thía vào tôi chỉ đôi chút phần nhát của đất trời, nhưng cũng đủ nhuộm thắm cho tôi sắc đậm của màu trần thế.

Vì vậy, phút lâm chung của tôi sẽ tươi tắn như ngày mới sống. Giờ hấp hối của tôi rồi sẽ đẹp như thuở ban đầu.

Tôi biết điều sau đây sẽ làm nhiều người nữ bất mãn, nhưng thú thực tôi cũng không thể chết cho tình yêu.

"Chết cho tình yêu", câu sáo ngữ dễ làm mủi lòng những đôi nhân tình ủy mịm cung cấp cho họ món hàng nước mắt.

Kẻ nào chết cho tình yêu, kẻ ấy không đem lại được cho tình yêu chút gì, mà chính là đã giết chết tình yêu.

Tình yêu không cần cái chết vô vị tan hoang. Tình yêu cần sự sống tuôn trào mạnh mẽ.

Tình yêu ở đỉnh non cao kêu gọi tôi leo lên chinh phục. Tình yêu không đẩy vực xúi tôi lao đầu nhảy xuống.

Thi nhân có nói: "Yêu là chết ở trong lòng một ít".

Đó là chịu chết một ít mà được sống rất nhiều. Chịu nhói đau một chút trong lòng mà được vô vàn môi hôn dịu dàng đền đáp.

Cũng như một chai rượu bồ đào được ủ kín lâu đời, ta phải chịu đau tay một chút khi mở nút chai, nhưng sau đó là cả một nguồn nho chín men say ngập tràn ngất ngây trong cơ thể.

Từ đó, tôi và em, chúng ta đừng sợ tình yêu chết.

Tình yêu không chết hằn tàn tạ như cỏ úa. Tình yêu có chết là chết như mặt trời lặn lúc chiều tà, chịu xa vắng tạm biệt trong một đêm thôi, rồi sáng mai lại bừng sáng tươi hồng rực rỡ.

Em còn sợ tình ta chết không?

CƯỜI

Tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả những lời tôi để nhận lấy một nụ cười hạnh phúc của một ai, dầu xa lạ hay quen biết ...

Tôi đã quá nhiều lần ca tụng tiếng cười. Vì đôi môi rạng rỡ tươi vui ấy, vì âm thanh trong vắt nhỏ bé ấy là tiếng chuông ngân vang mở đầu cho bài hoan ca của đời sống.

Khi em nở nụ cười là đôi môi không còn khép kín, là đôi môi hé mở như muốn nói đã sẵn lòng ứng chịu một nụ hôn.

Là miệng nhặt dừng dừng vui lòng dân tặng một màu môi thơm trong

đường răng long lạnh ướt.

Đ

ĐỜI

Em biết không. Tôi chẳng bao giờ than thở hai tiếng "chán đời" , chẳng bao giờ muốn thoát khỏi, muốn xa lánh, muốn quay mặt với cuộc đời.

Mặc dầu cho đến nay, cuộc đời vây bủa lấy tôi bằng những vòng gai khốn khó bất hạnh nhiều hơn là những lớp lá mềm.

Tôi vẫn yêu cuộc đời của tôi, không hối tiếc về những lầm lỗi nào đã qua, không chê trách đại khờ nông nổi nào đã có. Sống nồng nhiệt hồn nhiên giữa dòng đời, tôi không biết thế nào là kinh nghiệm, là bí quyết, là phương pháp để sống một đời thành công. Mọi cuốn sách chỉ dẫn giảng dạy về cách sống đều vô ích và làm nhảm. Không ai hiểu rõ được muôn vàn ý nghĩa của cuộc đời. Không ai định hướng vững chắc được đời mình. Và cũng không ai có thể truyền thụ, chỉ lối được người khác một cuộc đời suông sẻ.

Mỗi một đời người là một khám phá, phiêu lưu cho đến cuối cùng vẫn bàng hoàng không đúc hết một lời kết luận.

Mỗi đời riêng là biểu tượng của tự do. Suốt trong đời tôi, tôi đã tự mình chọn lựa, thử thách hoạt động chịu đựng ham muốn cho chính đời mình.

Biết tôi có đủ sức mạnh để vượt phóng lên cao, hay yếu đuối sa đà vào vực thẳm.

Tôi có tìm được trong đời tôi đôi cánh chim bằng bay cao ngàn dặm, hay vẫy vùng tuyệt vọng giữa dòng nước chảy xiết lôi xuống chân thác đổ?

Đó chỉ là những câu hỏi. Câu trả lời không nói được bằng một lời ngắn ngủi, mà bằng kết quả mai hậu ở phút cuối cùng.

Câu trả lời cất lên bằng cả một xác thân và tim óc.

Tôi không trốn chạy. Tôi đang chịu nhận tất cả những quả đắng lẫn những ngón tay xoa dịu của cuộc đời.

Và thời tiết của đời tôi luân phiên hai mùa mưa nắng. Rét mướt và ấm áp, hưởng thụ và bị hành hạ, yên ổn và lưu đày, hạnh phúc và đau khổ ...

Cứ thế, những cặp đôi tương tranh với nhau mãnh liệt ấy luôn luôn theo sát vào đời tôi. Khóc cho cạn lệ mới nở được nụ cười. Cười như điên, như say

cho thỏa vì chẳng mấy chốc là đến mùa lễ ứa.

Em cho tôi đời em? Tôi cho em đời tôi? Đó là điều không thể. Chúng ta chẳng trao đổi được cho nhau cả một cuộc đời mang những dấu vết khác biệt nhau, đã hằn sâu từ tông tích quá khứ riêng rẽ của mỗi người.

Tôi chỉ nhờ em đôi chút. Trút cho tôi một gáo nước lạnh nguôi ngoai, dập tắt bớt ngọn lửa nóng rực tham muốn vô bờ trong tôi, thả cho tôi đóm lửa ấm soi sáng khi tôi đắm chìm trong một chặng đời tối đen lạnh giá.

Còn em, em muốn tôi cho em những gì trong đời?

Tôi chỉ khiêm nhường góp sức cùng em khám phá một nụ hôn đầu. Cùng kết dây găng bó hai lòng gần lại. Cùng khai mở một thế giới mới, trong đó ta vẫn mang lấy đời riêng mà biết thêm một đời vui chung lối.

Từ đó, tôi và em, cùng tìm lại thiên đường nguyên thủy ngay chính trong trái tim người. Thiên đường, cõi mơ ấy tưởng chừng hư vô xa xôi như nằm trên mây, nay chính tay người đem xuống, phục sinh và bừng sống thiên thu cùng mặt đất.

Đó là một trong những ý nghĩa của đời tôi.

Tôi vẫn mong tìm được thêm cho đời ngọn gió hương xa đem theo nhiều nghĩa mới.

ĐẸP

Tại sao tôi đã nói rất nhiều, và vẫn còn nói mãi về cái đẹp? Như thế, điều xấu có bị tiêu diệt được phần nào không?

Tôi mong em sẽ tự hiểu điều đó mà không cần lời giải thích của tôi.

Đẹp, đứng về phía với tình yêu. Với tình yêu lôi cuốn thôi thúc, tôi ca hát dâng hoa để cái đẹp hiển hiện xác thật xán lạn hơn. Để cứu vớt cái xấu dần dần gột rửa tìm về cái đẹp.

Vì thế, tôi sẽ còn nói không biết mệt về cái đẹp. Tôi sẽ còn ca ngợi không biết mỏi miệng về cái đẹp. Cho đến một lúc nào mọi người đều tự nhủ: Tại sao cái đẹp tuyệt diệu như thế, đáng quý như thế, đơn sơ như thế mà mình lâu nay không nhìn thấy, không nhận lấy, không gìn giữ?

Chừng đó, tôi sẽ được đôi chút an ủi khích lệ vì sứ mệnh bệnh vực cho cái đẹp của mình đã được hoàn thành một phần nào.

Lúc đó tôi sẽ bắt đầu một cuộc hành trình mới. Tìm kiếm cái đẹp trong

những cái mà người ta thường cho là xấu. Như người đãi lọc đất đá thô kệch để tìm kim cương. Như người lấy được ngọc trai quý báu trong miệng sò dơ bẩn.

Tôi là một chí nguyện quân của cái Đẹp, bảo vệ và phát triển tinh tiến cho cái Đẹp mãi mãi.

Tôi cho em đứng sát bên cạnh tôi. Không có chức phó tướng nào cho em đâu, nhưng tôi sẽ thăm phong tước hiệu riêng cho em là người Bạn Đường Chung Thủy.

E

EM

Tôi còn biết nói gì về em khi em là người đã cấm không cho tôi nói.

Em sợ hãi những lời tôi bộc lộ quá nồng nàn. Em trả lại hết cho tôi lời tỏ tình minh bạch không hề che dấu. Em cấm tôi không được thốt lên những lời diễm tình quyến rũ.

Sao ngày xưa Mộng Cầm không giỏi cấm Hàn Mặc Tử làm thơ ca ngợi nàng đi? Sao ngày nay em lại cấm tôi không được sống bằng tiếng trung thực của chính mình?

Chưa chi mà em đã đòi làm một bà Nữ Vương độc tài, mà không biết rằng nếu kẻ thần dân duy nhất là tôi bỏ xứ đi lưu vong thì Vương quốc của em sẽ tan tành diệt vong trong chớp mắt.

Thôi, dầu sao tôi cũng sẽ không nói gì về em. Tôi chỉ nói với em.

G

GHEN

Khi em hỏi rằng: "Có bao nhiêu người nữ đã đi qua trong đời anh và anh thương người nào nhất", tôi xin trả lời tình yêu không phải một cuộc tranh tài thể thao mà có xếp hạng nhất nhì. Và tôi là người tình chứ không phải là một nhà thống kê để đếm có mấy người mấy kẻ.

Em hỏi tôi có ghen vì em không?

Sao không?

Tôi cũng biết ghen.

H

HÁT

Tôi yêu những tiếng hát đàn bà.

Sự rung động và truyền cảm sâu xa của âm nhạc là một cái gì mang rất nhiều nữ tính. Tôi còn nhớ tiếng hát của nàng đắm đuối trong tội tình của trần tục, chua xót và mê muội trong âm điệu bao la huyền hoặc của tình yêu. Chinh phục lòng tôi từ phút giây thứ nhất. Ra dấu thông cảm cùng tôi bằng nụ cười mơ hồ khinh bạc và màu môi một mỏi xanh đầy khói thuốc.

Tiếng hát của nàng cao vút rục rỡ, tiếng trong sắc nhọn như mũi tên xuyên băng qua trái tim người. Làn hơi phong phú từng trải lướt đi phóng khoáng với nhiều biến điệu lạ thường, tài hoa như phù thủy. Âm thanh mãnh liệt ấy chấn động lòng tôi.

Đó là hai tiếng hát đàn bà đã đem đến cho tôi niềm khoái hoạt đơn sơ mà đậm đà của âm nhạc.

Tôi đón lấy tiếng hát của các nàng với một tâm hồn rộng mở, một tâm hồn luôn luôn chờ đợi, hướng về hoan lạc.

Từ đó, tôi sống như đắm mình trong lời ca tiếng hát. Tôi nói với em một lời thơ nào, lời ấy cũng là khúc hát nguyện ca chúc phúc cho em.

HOA

Tôi hân hoan được nghe tiếng nói của những màu hoa thắm.

Tôi muốn tặng hoa cho em mãi mãi, mỗi ngày một bông hồng nhỏ mơn mớn như làn môi hôn nhẹ. Cành gai đâm như móng tay em bầu vào vai tôi. Hương hồng hoa thơm nồng như một đôi má đỏ.

Hãy tặng hoa cho nhau suốt đời. Trong ngày sinh nhật chúc mừng thêm một tuổi hoa. Vào dịp Vu Lan, Giáng Sinh và Nguyên Đán. Mỗi buổi sớm mai tặng hoa cho người, dầu hoa tàn lúc cuối đêm, dầu hương tan trong chiều nhưng ý hoa thân ái vẫn còn sống mãi.

Hãy cài thêm một bông hoa gượng nói chia mừng trên chiếc xe hoa đưa người về vườn xa kẻ lạ, sau đó đời mình là một tràng hoa cườm tống biệt phân ưu.

Tôi yêu hoa và ước ao nhận được thêm nhiều những bông hoa thân tặng. Hoa nào tôi được trao, tôi cũng nở lại cho người một loài bông mới mang tên là hoa tình nghĩa.

Hồn tôi nở hoa suốt đời. Tôi như một khúc cây khô xấu xí mà nuôi được

mãi cành lan tươi trắng. Tôi như cây lá móng bò thô thiển mà nở được những đóa hoa Hoàng Hậu tím nhạt màu cao sang.

Chịu đựng với nắng gió và mưa sa bão tố, tôi vẫn quyết sống còn để nói lên những lời hoa bền vững.

I

IM LẶNG

Có khi tôi và em bên nhau không nói một lời nào, hai hồn gần gũi cùng nhau sinh ngôn ngữ mới. Lời vô ngôn tiếng vô âm, chỉ còn nhịp tim đập rộn ràng hiện có.

Tôi và em, chúng ta im lặng khi tất cả tâm trí đều bận rộn tư tưởng đến nhau. Khi môi bận trao hôn. Khi trong người đầy ắp niềm vui, không còn chỗ nào trống để chứa một lời thừa thãi.

Chúng ta im lặng khi lời chưa tròn trên miệng đã biến thành tiếng gọi tên nhau đắm đuối. Khi môi chưa kịp chuyển ý thành lời, câu nói dài dòng đã tan trong một nụ hôn dài bất tận.

Có khi em im lặng vì giận hờn. Phút lặng lẽ ấy làm tôi thấy nhói đau còn hơn những lời trách móc. Mắt ướt long lanh lệ đỏ, môi mím lại quyết chẳng cho thương, miệng lặng câm không thềm cho một lời nói nhỏ. Im lặng ấy làm cho tôi hoang mang buồn bã.

Em hãy biết, im lặng là như một đoạn lặng yên, chậm rãi trong một nhạc khúc dồn dập. Như một khúc phim thốt nhiên rơi vào chỗ hoang liêu day dứt vì nhạc điệu tạm dừng tiếng. Như một bóng tối mờ nhạt nhưng cần thiết để làm nổi bật ánh sáng trong một bức tranh.

Như thế, im lặng là bù đắp, làm tăng thêm ý nghĩa của lời nói. Im lặng góp tiếng cho âm thanh. Chuẩn bị sửa soạn cho tâm hồn một thời khắc lắng đọng, thanh tịnh, rộng rãi để đợi chờ đón nhận tiếng nói một cách vẹn toàn. Và khi những nỗi hàn huyên đã kể lể hết cho nhau nghe, tôi và em im lặng trong nhau, chúng ta không cần nói nữa.

Khi ấy lời nói của im lặng cuốn hút chúng ta chìm sâu trong rung cảm tuyệt vời. Khi ấy im lặng đẹp mềm và dịu dàng như tơ lụa và ta lặn ngụp trong cả một trời lụa mát.

K

KHÓC

Tiếng khóc, giọt lệ ảnh hưởng đến tôi cũng mạnh mẽ ngang hàng với nụ cười.

Nước mắt pha trong dòng mực nhạt, xưa nay đã làm đậm nét biết bao nhiêu thiên tình sử.

Trong một giọt nước mắt óng ánh ấy, mang theo biết bao nỗi đau và cả những niềm hạnh phúc vô bờ.

Khi buồn, em khóc. Khi giận em cũng khóc. Khi vui mừng đột ngột nở bừng, em vẫn khóc được.

Nước mắt sẵn sàng trong đầu em. Giọt lệ chứa đựng trong người em cũng nhiều như trận mưa rào.

Sung sướng thay cho em. Vì em còn khóc được. Lệ rơi làm dịu mát được con tim, tiếng khóc cũng là lời vuốt ve yên ủi.

Buồn thay cho tôi. Tôi không còn biết khóc. Tôi nhận trọn những vết đau mà không ứa được giọt nước mắt nào hóa giải. Tôi giống như những nàng kỳ nữ lạc lõng giữa cuộc đời, khói thuốc nóng thấp liên tay và lửa nhọc nhằn đã đốt mắt khôn lệ ráo.

KINH

Cuối mỗi bài tình kinh này, tôi xin đề nghị một cách làm dấu thánh giá mới: "Nhân danh Anh, và Em, và Chúng mình, Amour".

L

LỜI NÓI

Im lặng khi đã thỏa đầy. Vì trước đó, lời nói phơi mở bộc lộ tâm hồn, phá tung cánh cửa lạ mặt ngăn cách đóng kín, để đôi người sơ giao tiến đến đôi bạn thân tình, để đôi bạn trở thành đôi kẻ yêu nhau tha thiết.

Hãy nói nhiều, nói dư hơn là nói ít. Lời yêu thương trao nhau không biết thế nào là vừa đủ cho nên quá độ, bỗng bột một chút cũng chẳng sao.

Có lời nói thông thường của môi miệng. Và cũng có lời nói của trái tim, của da thịt. của hơi thở. Những lời ngoại lệ ấy bao giờ cũng là một ẩn ngữ của thế gian. Bí mật và khó hiểu đối với hàng triệu người khác, nhưng thật rõ ràng xác thực đối với một đôi kẻ nào riêng biệt. Có lời chân tình, và

cũng có lời giả dối.

Tôi tha thứ cho những lời dấu giếm, nhưng không thể nào chịu đựng được lời giả trá. Và mọi sự lừa dối dù tài tình đến đâu cũng có ngày lộ mặt nguyên hình. Chừng đó, kẻ mang thương tích không phải là người bị dối lừa, mà chính là kẻ đã thốt lời dối trá. Kẻ ấy bị lấy lại mọi tình cảm yêu thương đến tận cùng, kẻ ấy cũng không thể yêu chính mình được nữa.

Hãy cho nhau những lời ngọt ngào, mà tự nuốt lấy lời cay đắng. Hãy làm đẹp lòng nhau bằng lời nồng nhiệt, dấu riêng mình đôi khi chỉ được nghe những lời lạnh nhạt vô tình.

Tôi đã nói lời yêu em nhiều hơn gấp bội lúc ban đầu.

Em hãy nói yêu tôi nhiều hơn nữa. Và đừng sợ như thế là phung phí quá. Trong tình yêu, không có sự hà tiện, không có sự dư thừa, không có sự mệt mỏi, không có sự nhàm chán. Tôi đã nói, đã nghe nhiều lần tiếng thương yêu. Mà lúc nào được nghe cũng rung động bàng hoàng như lần thứ nhất. Lúc nào nói được lời tình, cũng run rẩy hồi hộp như lúc đầu. Lúc nào được uống chén rượu ái ân, cũng ngây ngất bùng bùng nốc cạn hương vị hoàn toàn mới lạ như chưa từng được nếm.

"Tôi yêu em, lời ấy đã được nói hàng triệu lần trên trái đất, nhưng chưa bao giờ lặp lại đến hai lần.

Và hôm nay, lần đầu tiên tôi nói: TÔI YÊU EM. Lời ấy viết hoa, in bằng kiểu chữ lớn, nổi bật nhất trong những lời hứa hẹn khác.

Tôi không lặp lại. Bây giờ vẫn là lần đầu tiên tôi nói: TÔI YÊU EM.

Lời ấy khôn nằm trong tuổi tác của thời gian. Lời ấy là bất tử.

M MÔI

Lời nói vào tai này, biết đâu một ngày kia sẽ lọt qua tai kia mà bay mất. Hãy nói với nhau bằng môi.

Những đôi môi kề cận, áp lấy, gắn liền, lời nói trút từ môi này qua môi kia. Lời ấy thấm nhập hòa tan trong dòng máu, giữ lại được lâu dài.

Những đôi môi san sẻ chia sẻ cho nhau thời tiết của bốn mùa trái đất. Môi người nữ tươi hồng như mùa xuân, mềm mại dịu dàng như mùa thu. Môi

người nam ấm áp như mùa hè khi còn đọng vài hơi khói thuốc, lạnh như mùa đông còn tẩm ướt vài giọt rượu buồn.

Tại sao những nụ hôn thường bắt đầu thăm dò bờ ngò trên tay, trên tóc, trên má, rồi sau cùng cũng tìm thấy và dừng lại ở đôi môi?

Tại sao nụ hôn ở môi bao giờ cũng ngon hạng nhất so với những chiếc hôn khác?

Tôi xin trả lời bằng cách đưa ra một thí dụ. Khi tôi hôn em, trên mái tóc, những sợi tóc chỉ im lặng, bất động, thụ động đón nhận mà không trả lại cho tôi nỗi mê man cuồng nhiệt.

Khi tôi hôn môi em, là môi em bùng tỉnh chỗi dậy, sống động cùng một lúc với môi tôi, đón nhận đôi môi tôi và không quên tiếp sức bồi dưỡng cho vị mặn mà giữ được hơi nóng lâu dài, uống lấy nhiệt tình và không quên trả lại cho tôi hương tình đậm.

Có nghĩa là nụ hôn môi tượng trưng cho sự bình đẳng giữa hai người nam nữ, không ai thua kém ai, không ai là thụ động, mà cả hai đều chủ động. Môi hôn là cuộc chiến dịu dàng làm mạnh mẽ thêm cho sự sống mà chẳng ai chết. Là một cuộc xâm lăng lẫn nhau mà chẳng có ai khiếu nại phiền hà. Vì rằng khi hôn nhau, là trong môi tôi có môi em, trong môi em có môi tôi. Cho nên từ đó, trong tôi có em, trong em có tôi. Tôi với em hợp thành Nhất Thể, Nhất Thể ấy gọi tên là Tình Ái.

MẮT

Em có thể tìm trong mắt tôi lời nhập đề và đoạn kết luận của ý nghĩ tôi hướng về em.

Tôi có thể tìm trong mắt em lời giải thích, bình luận phong phú hơn về những lời em đã nói.

Mắt quan trọng ngang hàng với đôi môi. Mắt không hôn được nhưng làm giàu có từng ý nghĩa của nụ hôn. Dầu thường khi em nhắm mắt lúc trao hôn, mắt ấy khép kín mà nhìn thấy màu hồng tươi của hạnh phúc.

Có những đôi mắt mở mà chỉ nhìn thấy màu đen của băng lạnh. Vì hình ảnh người chứa đựng yêu dấu trong mắt một ngày nào, nay đã vo hình trước mắt.

Đôi mắt nói được những lời mà có khi môi không thể nói. Ánh sáng yêu

thương tỏa ra từ mắt, chỉ có một thoáng óng ánh nhỏ nhoi biết bao, nhưng tràn đầy chói chang như màu nắng hạ.

Ánh sáng giận hờn buồn bã cũng chỉ phảng phất một chút trong mắt, nhưng đã trở thành ngọn lửa đốt cháy tâm can.

Mắt sáng niềm vui, mắt mờ lệ nóng. Mắt trong suốt tình hồn nhiên. Mắt nảo nùng tình sâu đậm. Muôn vàn viên bảo ngọc lấp lánh đủ màu từ đôi mắt. Muôn vàn giấc mộng và tham vọng chìm tan trong một đôi mắt.

Suốt đời tôi ngóng nhìn mắt em, như ngọn hải đăng soi sáng tôi khỏi trôi lạc ra vòng khổ ải.

Khi mắt em trao gửi hết cho mắt tôi, tôi không thể nói một lời dấu diếm hay lừa dối.

Khi tôi nhìn sâu vào mắt em, tôi thầm nghĩ em đã là ngọn đuốc, là ánh sáng của đời tôi.

Bởi thế, tôi không thể nào nhìn sâu vào đôi mắt của một ai đã che lấp tôi trong bóng tối bằng những điều một dạ hai lòng.

MỘNG

Tôi là kẻ nuôi dưỡng và bảo vệ cho những giấc mộng.

Mộng không phải là một mộng mị, một chuỗi hình ảnh hỗn loạn vô nghĩa đến trong giấc ngủ mê mết.

Mộng là mơ mộng, là mộng ước, là khát vọng được sống cao hơn, đẹp hơn, phiêu bạt hơn của con người.

Tiền bạc cơm áo làm cho tôi đủ sống ngày qua ngày, nhưng chính nhờ những giấc mộng tôi mới sống được từng ngày mới lạ, mang mỗi màu sắc khác nhau, tận hưởng những tháng năm không lặp đi lặp lại một cách nhàm chán. Vì mỗi thời khắc đều chứa một đợi chờ và hy vọng. Một đời linh hoạt là nhờ có mơ mộng, luôn luôn hướng đến những gì cao xa hơn, tốt đẹp hơn.

Trong tôi chứa đầy viễn mộng. Và viễn mộng chẳng phải là viễn vông ảo tưởng, mà chính ngọn gió lôi cuốn nâng đỡ tôi lên cao, bay bổng thênh thang trong vòm trời rộng lớn.

Tôi biết có người đã chỉ trích những giấc mộng, cho rằng mơ mộng là không thực tế.

Nhưng thế nào là thực tế? Phải chăng sống thực tế là hùng hục suốt đời kiếm ăn, kiếm tiền, kiếm địa vị, rồi ngủ mê trong đồng của cải, sống và chết, mê trong bả lợi danh?

Thực tế mà như thế là đâu biết chút gì về thực tại của cuộc sống, đâu sống được chút gì với thực tại của con người.

Như thế, tôi vẫn xin được làm một kẻ mơ mộng hơn là một người thực tế.

Lý tưởng của cuộc đời, phải chăng có thể tóm tắt trong một lời ngắn ngủi là biến những giấc mộng trở thành sự thực.

Kẻ an phận, ù lì như gỗ đá, làm sao biết nuôi dưỡng giấc mộng được. Và như thế, làm sao kẻ ấy đạt đến sự thực được, đạt tới chân lý được.

Tôi không phải là kẻ chết non ấy. Nhưng giấc mộng thường trực sát cánh với đời tôi. Cứ mỗi giấc mộng được hoàn thành, lại nảy sinh thêm trong tôi một giấc mộng mới.

N

NAM NỮ

Một nam một nữ, mối liên hệ gần gũi mà xa vời, đơn sơ mà phong phú, dễ hiểu mà rắc rối ấy, xưa nay đã gieo biết bao nhiêu là hạt mầm mà quả trái không phải toàn là trái ngọt.

Cũng có rất nhiều trái bất hạnh mang vị đắng cay nở từ mầm cây nam nữ.

Một nam một nữ, đôi kẻ hòa hợp mà xung khắc, tương trợ mà tương tranh, đồng lòng mà khác dạ ấy, xưa nay đã từng được nếm biết bao rượu nồng hoan lạc lẫn thuốc đắng khổ đau của cuộc đời.

Tôi và em, dĩ nhiên chúng ta là một đôi nam nữ. Không có nhau không được nhưng có nhau đã chắc gì là đủ. Xa nhau chịu không được nhưng gần nhau chắc gì chịu hoài.

Bởi thế, tôi và em, chúng ta hãy can đảm uống cạn chén đắng cho cơ thể tập quen, để sau này có thể chịu đựng được bất cứ liều độc dược nào.

Tôi và em, chúng ta hãy ngửa cổ nuốt trọn trắc trở chông gai, để suốt đời có thể nắm tay dìu nhau đi trên con đường đời đá nhọn và chân không nhỏ máu.

Hoặc rủi có điều gì xảy đến làm ta cách biệt khỏi nhau, ta vẫn nuốt buồn gượng vui và cố gắng trên đường độc đạo. Thà đắm nước mắt như Lạc

Long Quân và nàng Âu Cơ còn hơn là đăm máu như Roméo và Juliette.

O

ONG BƯỚM

Ong hút lấy nhị hoa để biến thành mật ngọt. Hoa ấy không được dâng nhụy nồng cho ong, một ngày kia hoa cũng sẽ tàn tạ, uống phí biết bao là chất ngọt ngào tinh túy.

Bướm đáp xuống cánh hoa, nhấp chút nhụy để bồi bổ điểm trang cho mình phần màu rực rỡ.

Bay lượn rong chơi suốt trong cuộc đời, tìm kiếm hoa kia trong những rừng xa lạ. Thế rồi một màu hương diễm ảo, một sắc màu lộng lẫy của bông hoa thấm hút. Bướm ghé lại, nhấp chén rượu mời không một lời từ chối.

Đời cho tôi một chiếc hôn nhẹ, tôi cũng trả lại cho người cả một vòng tay ôm âu yếm.

Hoa cho tôi chút hương nhạt, tôi cũng trả lại cho người cả một suối mật tinh tuyền.

Em thổi mát cho tôi chút gió chiều tình cảm, tôi trả lại cho em cả một trời đêm lộng gió bát ngát yêu thương.

P

PHUNG PHÍ

Đôi khi tâm hồn quá trống trải, đẩy đưa tôi chạm mặt với hư không.

Cái bóng của hư không thật là kinh hồn, dễ sợ, lồng lộng bao trùm bủa lưới bắt tôi. Có khi tôi đủ sức chống cự lại được. Có khi tôi yếu mệt chịu thua.

Hư không, hư không... một thời đại lạnh giá hư không, một xã hội suy tàn trống rỗng. Hư không truy nã tôi tận cùng, tôi trốn chạy và đâm ra trở thành một người phung phí.

Đã nhiều phen tôi phung phí tiền bạc và thì giờ để tìm vui, tìm quên. Nhưng thật là vô ích khi sau đó mới biết rằng niềm vui chân thực không có giá nào mua được, và chạy trốn lẫn quẩn trong vòng quên lãng và rốt cùng cũng đụng đầu va chạm đau đớn hơn với những điều không thể nào quên được.

Rất nhiều phen tôi đã phung phí tình cảm. Tôi gửi từng mảnh hồn tôi vẫn

vương theo từng nụ cười, từng lời nói thân tình của một ai. Và không bao giờ tôi hối tiếc về những tình cảm mình đã phung phí.

Kẻ phung phí không tiếc tay tình cảm là kẻ được nhận thêm mãi mãi những chồi lộc tình cảm mới. Cho hết không giữ lại chút gì, để tâm hồn rộng lớn thênh thang hơn đủ chỗ chứa thêm những dưỡng chất mới mẻ của cuộc đời. Tôi suốt đời là kẻ phung phí yêu thương. Vì cho cũng có nghĩa là tiếp nhận. Vì hiến dâng cũng có nghĩa là được thấm nhuần ân sủng.

R

RUNG ĐỘNG

Rung động là người cha, người mẹ, người bạn đồng hành cần thiết của tình yêu và sáng tạo.

Kẻ nào sống dừng đứng lạnh nhạt đánh mất nỗi rung động, kẻ ấy chỉ có thể biết thú vui vô vị nhàm chán của thân xác chứ không biết được tình yêu. Kẻ ấy chỉ biết góp nhặt, nhai lại chứ không thể sáng tạo được điều gì.

Bởi thế, tôi chuốt tâm hồn tôi thành những sợi dây đàn căng thẳng, luôn luôn rung động dễ dàng trước một ngón tay chạm nhẹ, để cất lên tiếng nhạc thơ đại hân hoan như ngày mới chào mừng cuộc sống.

Một tư tưởng sâu xa, hay chỉ một lời hoa bé nhỏ cũng làm tôi rung động mãnh liệt.

Tôi rung động xao xuyến trong cuộc tình lớn lao và cũng rung động không kém trước một đôi mắt mơ hồ thoáng qua vội vàng.

Tôi rung động trước nhan sắc lộng lẫy của đàn bà, và tôi cũng dễ rung lòng trước một màu áo dài đơn sơ trong trắng.

S

SUNG SƯỚNG

Tôi sung sướng vì những điều rất bé nhỏ. Tôi sướng khi được ăn lúc đói, được uống khi khát, được hút hơi thuốc khi thèm, được nhắm chút rượu khi môi khô miệng nhạt.

Tôi sung sướng khi được nhìn ngắm những con người xinh đẹp. Được thấy những điều tốt đẹp. Được thưởng thức những công trình cao đẹp của con người. Được kết chặt tình thân ái với một người tình hay nhiều bạn hữu.

Tôi sung sướng khi biết rằng một đôi lời nhẹ nhàng mà tha thiết của tôi đến

được tai người. Dầu người nghe rồi bỏ qua bên tai hay người tri kỷ lắng nghe rồi gìn giữ.

Trên tất cả, tôi được sung sướng nhiều nhất là nhờ nghệ thuật của nhân loại. Văn chương cho tôi biết được giá trị vĩnh cửu của con người, được chia sẻ với thành công và thất bại với tội lỗi và thánh thiện của con người. Từ đó tôi không sợ hãi những thử thách cam go, tôi không dám chê những món quà hạnh phúc. Tôi thông cảm với người hơn, tôi yêu thương người nhiều hơn.

Âm nhạc tôi luyện cho tâm hồn tôi sắc bén, nhạy cảm phong phú và linh hoạt, nhẹ nhàng thanh thoát.

Kịch nghệ cho tôi được nghe, tập nói ngôn ngữ giản dị và sống động của con người. Được nhìn thấy rõ muôn ngàn dấu vết đớn đau và khoái lạc của kiếp người. Được nắm ý nghĩa của nụ cười và giọt lệ chính mình trước những cảnh đời rộng lớn tóm thâu trên một sân khấu nhỏ.

Điêu khắc dạy cho tôi biết nghe tiếng nói bền vững lâu dài từ một tượng hình câm lặng. Được nhìn thấy nét đẹp tinh thần của con người trên một nếp nhăn đá chạm, nét đẹp thân xác của con người trên tượng thần Vệ nữ bất tử với nghìn thu.

Kiến trúc cho tôi được hưởng sự thoải mái tiện nghi của một nơi cư trú hòa hợp nhịp nhàng với trời đất. Chống cự lại được những cơn thịnh nộ bão tố của trời và đón lấy cảnh sắc thiên nhiên êm đềm mát mẻ.

Hội họa cho tôi được có thêm một đôi mắt. Nhìn ngắm cuộc sống dưới dáng vẻ muôn màu sáng lạn rực rỡ. Từ đó, thế giới không chỉ màu đen tăm tối và màu trắng nhạt nhẽo. Nhờ hội họa, đời người sống động và đậm đà hơn, ấm áp hơn, tươi mát hơn, từ những màu sắc diệu kỳ biến hóa.

Điện ảnh cho tôi được gần gũi hơn với những con người và kiếp sống dù ở một nơi chốn rất xa xôi. Tận dụng những tiến bộ của kỹ thuật, không bỏ quên óc sáng tạo của tâm hồn, ngày nay điện ảnh có một sức truyền tình cảm mạnh mẽ, trực tiếp và rõ ràng đối với tôi hơn cả.

Một nghệ thuật lớn lao không sợ thời gian làm lu mờ, không sợ cái chết tiêu diệt, không sợ không gian nhốt kín trong một vùng chật hẹp.

Như thế, một người sáng tạo nghệ thuật, là một người sống trong vĩnh cửu,

sống trong ánh sáng đời đời, sống trong vũ trụ đất trời vô hạn.

Tôi sung sướng vì đã chọn cho mình con đường sáng tạo. Đường phiêu lãng gió bụi ấy chưa biết sẽ dẫn tôi đến đâu. Nhưng chắc chắn không bao giờ tôi chồn chân dừng bước.

T

Biết bao nguồn vui và nỗi đau lớn lao nhất của con người được viết nên bằng những chữ bắt đầu là vần T.

Tư tưởng, tình yêu, thù hận, tiền bạc, tù tội, tự do... Quá nhiều từ ngữ nằm trong mẫu số chung vần T này.

Tôi chỉ xin góp chút vui cho em bằng một câu chuyện *Thiền*. Hải Thiền, em có thể gọi như thế và cũng có thể thấy được nhiều hơn thế nữa.

...Ngày xưa trên núi Tà Don, có một vị ni cô công phu dốc lòng tu tập Thiền ròng rã trong nhiều năm trời. Sau khi đã ngộ đạo, bà lấy pháp danh là Tuyệt Tình Sư Thái, chỉ một mình trụ trì thiền định mà chưa có một đệ tử nào được bà truyền thụ.

Đúng như pháp danh, vị Sư Thái Tuyệt Tình sống một đời rất lạnh lùng, thanh tịnh, bí mật. Những người ngưỡng mộ danh bà tìm đến cầu học đạo, chưa ai qua được những vấn nạn thử thách đầu tiên của bà, và chưa ai được bà thu nạp làm đệ tử.

Một ngày kia có một thanh niên xin ra mắt bà để lấy làm sư phụ. Sư thái hỏi người ấy:

- Người đến đây làm gì?

-Bạch Sư Thái, tôi muốn đi tu.

-Tại sao?

-Bạch Sư Thái, tôi bị thất tình nặng nề. Tôi không kết hôn được với người tôi yêu, nàng đã đi lấy người khác.

-Tại sao người không kết hôn với nàng được?

-Bạch Sư Thái, bởi vì ... tại vì

Sư Thái nghiêm giọng nói:

-Con người người bị u ám tê liệt là ở những cái "*tại vì*". Tại sao người chỉ làm được điều này "*tại vì*"..., người không làm được điều kia cũng "*tại vì* ..."? Tại sao người không tận dụng sức mạnh trong chính người để hành

động? Mà chỉ dám hành động khi nhờ cậy, dựa vào những điều kiện bên ngoài? Như thế, rồi đây nếu người tu tập thành công thì cũng đâu nhờ ý chí của chính người mà là "tại vì ...", hay người thất bại, bỏ cuộc nửa chừng, người cũng chống chế đổ lỗi là "tại vì ...". Vậy người hãy về suy nghĩ về tiếng "Vi" đó cho đến khi nào dứt bỏ được nó thì hãy trở lại đây.

Người thanh niên ngẩn ngơ cáo từ, y lấy một chữ "Vi" làm công án, khổ nhọc suy tư trong mười năm mà vẫn chưa ngộ, y không dám đến gặp Sư Thái nữa mà chán nản bỏ đi lấy vợ.

Ngày nọ, lại có một người khác đến. Khi được hỏi lý do muốn thoát nợ trần, người ấy đáp:

-Bạch Sư Thái, tôi rất hối hận vì tôi mà một người thiếu nữ đã tự tử, tôi đã dụ dỗ lừa dối nàng.

Sư Thái động lòng bênh vực người đồng phái, bà liền tát tên Sở Khanh ba cái tát tai nháng lửa rồi mới hỏi:

-Thế bây giờ, người có dám làm điều cam go để chuộc lỗi không?

-Bạch Sư Thái, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để chuộc lỗi với nàng.

Sư Thái bèn chỉ tay xuống vực sâu, rồi nói:

-Vậy người hãy nhảy xuống chết theo nàng đi.

Người ấy ngần ngại một lát rồi nhắm mắt lao đầu xuống vực, nát thân chết tốt.

Sư Thái nhìn theo lắc đầu thở dài:

-Người ngu muội như thế làm sao mà bước vào thiền môn được. Đã chắc gì người gặp lại nàng trong cõi chết. Đã có ai từ cõi chết trở về được để cho biết rằng là dưới đó phân chia làm hai: Địa ngục và Niết bàn. Và dầu cho hai nơi đó có thật, nếu nàng ở Niết bàn biết đâu người sẽ vào Địa ngục, làm sao người và nàng gặp nhau lại được?

Ngày khác, vẫn có một người không sợ chết xin gặp cho được Sư Thái. Người ấy là một chàng trai trẻ tầm thường như những người khác, nhưng đặc biệt là dấu mặt sau chiếc khăn vải.

Như thường lệ, Sư Thái hỏi lý do cầu đạo. Người ấy trả lời:

-Bạch Sư Thái, tôi đến đây không phải vì muốn đi tu mà chỉ muốn gặp mặt Sư Thái.

-Tại sao?

Người khách không trả lời chỉ nhẹ nhàng cởi khăn che kín, lộ rõ mặt mày.

Sư Thái bỗng kêu lên một tiếng kinh ngạc. Quá khứ như một cái tát đập vào đầu đau đớn lẫn âu yếm. Bà sững sờ giây lâu rồi ứa lệ, sà vào lòng người khách nước nở khóc vui. Người khách cũng bồi hồi gọi nhỏ: "Em"

Tiếng kêu nhỏ ấy bỗng như một hồi chuông giống mạnh chất chúa vào trí óc của Sư Thái, bà thốt nhiên đại ngộ. Đại trùng phùng đã đưa đến điều đại hỉ. Sư Thái không còn là Sư Thái nữa, bà đã trở thành người, thành nàng, thành em.

Từ đó, không còn ai nghe đến tên Tuyệt Tình Sư Thái trên núi Tà Don nữa. Nàng bây giờ là bà chủ bán quán cà phê thuốc lá dưới chợ Phàn Thành, với một chồng ba con.

U

UYÊN ƯƠNG

Như tôi và em.

V

VỢ CHỒNG

Tôi biết nói gì về chuyện vợ chồng khi tôi là người độc thân và chưa bao giờ dám tính đến chuyện lấy vợ.

Hôn nhân, điều ấy hình như có một vài điểm gì khác với tình yêu thơ đại, mơ mộng và rất đẹp của thuở ban đầu.

Vợ chồng, đôi kẻ ấy hình như có một điểm gì khác với đôi người đang yêu nha một cách vô tư, hồn nhiên. Tôi và em, chúng ta có thể cùng dựng nên một vũ trụ to lớn huyền diệu như một giấc mộng cho chính mình. Nhưng nói đến chuyện tìm kiếm một mái nhà nhỏ, với những điều kiện cần thiết hàng ngày của cuộc sống lứa đôi: trách nhiệm, cơm gạo, con cái,...tôi không khỏi lo âu bở ngỡ.

Vợ là gì? Và sao gọi là vợ hiền?

Tôi cũng không biết rõ. Tôi chỉ biết nếu hôn nhân là chặng cuối cùng kết thúc của tình yêu thì tôi không đóng vai chính trong ngày hôn phối.

Tôi muốn tình yêu khởi đầu, hình thành, tiến triển, sống động và mới mẻ mãi mãi. Trôi êm đềm và trôi mãi mãi. Bay lượn thênh thang và bay mãi

mãi. Đi thành thói đạo bước và đi mãi mãi. Tình yêu bắt đầu từ một phút không ngờ và cũng chẳng muốn đến một trạm cuối cùng sắp xếp trước.

Thôi, trong khi chưa có người làm vợ, cho tôi được hàm hồ gọi rằng vợ của tôi là cuộc đời.

Mặt trời đại diện bên nhà trai, trăng sao bên nhà gái. Hôn lễ của tôi diễn ra tự một lúc nào lặng lẽ chẳng ai hay, chỉ biết từng bừng quý trọng trong lòng tôi là đủ. Đêm động phòng hoa chúc của vợ chồng tôi kéo dài bất tận. Đêm ấy, nàng không mặc áo trắng cô dâu, nàng mang trên người tất cả cỏ hoa đồng nội muôn màu của mặt đất.

Lấy cuộc đời làm vợ, con của tôi là chữ nghĩa. Tôi khai sinh, tôi nâng niu sửa chữa con cái tôi rồi tung đi khắp nơi. Chúng hợp thành một đạo binh kêu gọi tình người, theo đúng lời dạy dỗ của ông bố chúng là tôi. Vợ tôi, làm sao tôi không yêu nàng được. Nàng ở ngay bên cạnh tôi, hoài thai và sinh nở cho tôi những đứa con đáng yêu đáng quý.

X

XUÂN

Tôi không nhớ là tôi đã nói lúc nào, nhưng bây giờ tôi xin lập lại:

Đời tôi, thôi không còn mùa hè hoàn toàn rảnh rang mà quanh năm suốt tháng toàn là mùa xuân thôi thúc hứng khởi.

Xuân, còn là tên mẹ tôi. Tôi được sống một mùa xuân thơ ấu ấm cúng trong lòng bà. Nhưng e rằng mùa xuân ấy chẳng bao giờ trở lại.

Y

Những lời trên bắt đầu bằng vần A: *Ái Tình*, và kết thúc ở vần Y: *Yêu Đường*. Đó là nỗi đam mê đầu tiên và cuối cùng.

Tôi đã nói hết cho em nghe lời yêu thương. Dầu đã cũ xưa hay mới lạ, đó cũng là những điều mà tôi đã tin như thế.

Tôi mong em góp tiếng cùng tôi mà nói thêm rằng: em cũng tin như thế.

Lời yêu thương, gửi cho em nhận lấy cho tôi. Giữ trong tôi mà trao tặng cho người, cho bất cứ ai rộng lòng làm người đồng điệu.

Lời yêu thương, nói sao cho đủ. Nhớ kỹ làm chi.

Vì mỗi một tâm hồn biết yêu thương, là mỗi một nguồn sáng tạo bất tuyệt,
là được nghe được nói trong riêng tư biết bao ý ngọc lời vàng.

Hoàng Ngọc Tuấn
Tôi và Em
Đừng gọi là đoạn cuối

Rồi một ngày kia, tôi được tạm trả tự do. Một chút tự do bấp bênh và tạm thời, vì tôi vẫn chưa được hoàn toàn tự do thực hiện được những điều tôi mơ ước, vì tôi vẫn chưa được nhìn thấy tự do đến cho tất cả mọi người.

Hưởng vội đôi chút khí trời thanh thản trong lành, vài ngày sung sướng an ủi không kéo dài lâu, hạnh phúc riêng tư chưa kịp biến thành hạnh phúc hội ngộ. Mây đen đã tan thành mưa, nhưng bầu trời đã kéo đầy thêm bóng tối đe dọa.

Vì từ miền xa ấy, Mơ Nữ đã ngập ngừng báo cho tôi những điều phiền muộn đơn độc của em, mà từ lâu nay tôi không bao giờ ngờ đến:

*Đáng lẽ em không nên nói gì hết với anh
Những chuyện không vui trong lúc đáng mừng này
Nhưng em sợ anh hiểu lầm
Nếu một ngày kia bỗng dừng thấy em tan biến
Mất tích giữa dòng đời mất tích giữa đời anh
Anh biết sao không
Thứ hai vừa rồi em bị ngất xỉu
Trong sân trường, và đây không phải là lần thứ nhất
Cái bệnh quái quỷ của em đã bắt đầu tái phát
Đó là điều duy nhất từ lâu em vẫn dấu diếm anh
Và em vốn mắc bệnh đau tim từ hồi còn nhỏ
Bệnh nan y tự trời sao em thật xui ghảnh phải
Thình thoảng tạm bớt nhưng không lúc nao dứt hẳn
Trong cặp sách chứa đầy vở học và thư anh
Lúc nào cũng sẵn sàng mang theo đủ thứ thuốc nhỏ
Phòng khi gặp cơn kích ngất bất thành linh xiu giữa đường.*

Tôi bàng hoàng giây lâu, rồi chợt nhớ lại lúc em ngồi bên tôi trong quán vắng nghe nhạc. Khi một bản sầu ca quá buồn bã vang lên, em đưa tay lên ngực như cố chặn một cơn đau nhói nào. Lúc ấy tôi đã hỏi nhưng em làm lơ mỉm cười không nói.

Tôi bồn chồn nghe tiếp đơn khai bệnh của em:

*Ôi cái bệnh tim cứng đầu bất trị này
Nó làm khổ em quá nhiều từ lúc thơ ấu
Bao nhiêu ông bác sĩ ở tỉnh nhỏ đều chịu thua
Cả ông đốc-tờ Tây già ở Sài Gòn cũng lắc đầu
Họ chỉ biết khuyên em nên tránh những điều ưu tư lo nghĩ
Ba khuyên nên bỏ học một thời gian
Quên hẳn đồng sách bài đau đầu nhức óc với chữ nghĩa
Má khuyên nên cố tránh đi những chuyện đau đầu
Thường làm người ta xúc động rất là nguy hiểm
Đó là những chuyện mà Má gọi là
"Tình yêu vớ vẩn, mi bày đặt làm chi thư từ lấm cấm
Mới nhỏ tí biết gì mà yêu với iếc"
Còn anh, anh sẽ khuyên em những gì?
Anh hãy khuyên em nên lánh xa anh
Để tránh những lúc buồn bã lo âu hờn dỗi
Vì những điều ấy đã làm em nhói tim từng cơn
Mà cái đầu bò của anh có lúc nao chịu biết
Ôi... em lỡ lời nói hờn xin anh đừng giận
Mấy ngày nay em đau nặng hơn trước nhiều
Tâm thần cứ hoang mang đêm mê mệt nói xàm
Chắc Mơ Nỡ này đã đến lúc biến thành Ma Nỡ
Chừng ấy đêm đêm em sẽ hiện hồn về trêu anh
Bấu vào tay anh thật đau mà anh không đánh em lại được
Vì em đã là ma không hình không bóng.*

Mơ Nữ,

Nếu tôi là nguyên do hay là liều độc được nguy hại đến sự sống của em, thì tôi nguyện tìm đường trốn xa khỏi em, tự mình rút lui vào bóng tối.

Nhưng sau khi nghĩ lui nghĩ tới, tôi thấy mình đâu có gì đáng sợ như thế.

Tôi có cho em được chút gì, ấy là nỗi xao xuyến chứ đâu phải lòng hỗn loạn. Đó là mùa xuân hồng hào chứ đâu phải là mùa đông tẻ lạnh. Tôi hái trái ngọt cho em chứ đâu dám trao nhựa đắng.

Và xưa nay, có ai dám nói (và dầu có nói tôi cũng không tin), rằng tình yêu đứng về phe của hủy diệt không. Yêu là đứng về phe của sự sống lành mạnh, là thúc đẩy cho hơi thở và máu chảy điều hòa. Nếu có ai tán nhỏ tình cảm để chế thuốc, tôi tin người ấy sẽ làm được một liều tiên đan thần dược bổ dưỡng nhất trên đời.

Em đã nói uống rất nhiều thứ thuốc bổ tim... mà vẫn không thấy kết quả. Em có cần chẳng một liều thuốc mới, là tôi. Da xương tôi nghiền nhỏ, tìm óc tan nát thành viên. Thuốc tôi có đắng thì lời tôi xin làm vỏ bọc đường ngon ngọt.

Uống thuốc đi em. Nhưng em đã lắc đầu:

Thôi... thôi xin "bác sĩ" đừng quảng cáo

Thuốc của ông ngọt thật đó nhưng làm bệnh em nặng hơn

Nhưng dầu sao thì em có trách chi anh đâu

Bệnh em là bẩm sinh chỉ giảm bớt là may chứ hết cách chữa lành

Em đã nghĩ đến một con đường thanh tịnh

Không có anh và cũng không có em

Không có nhớ và không có đợi chờ

Không có yêu và cũng không giận ghét

Đó là đường cắt tóc đi tu chắc bệnh tình dần dần thuyên giảm

Nhưng em vẫn còn đang phân vân

Nên vào cổng Thiền môn hay vào dòng tu Chúa

Em mà làm ni cô chắc hợp em hơn vì xưa nay em theo mẹ đi lễ chùa

Nhưng phải xuống tóc cạo đầu em thấy hơi tiếc tiếc

Còn mấy bà "Xơ" nghe nói vẫn được để tóc dài phải không anh?

Thôi đi, Mơ Nữ.

Tôi đã nói với em là không có một tôn giáo nào xứng đáng bằng tôn giáo của riêng tôi và em. Biết bao hình thức thần phục mê muội trống rỗng đang hấp hối từ trời Tây phương cho đến phương Đông. Nếu Đức Phật và Chúa Ki Tô để lại cho đời được gì, thì ngày nay có quá nhiều kẻ dạy dỗ thuộc lòng vanh vách bài học của người chứ mấy ai chịu học hiểu bài học của người, để thấm nhuần và bồi bổ cho cuộc sống. Trở về với chính chúng ta, đi em.

Chúng ta cùng sáng dựng tôn giáo của chính mình. Đó là đạo sống của người chết để lại cho người muốn vội chết quên đời khi chưa biết thế nào là sống. Tôn giáo của chúng ta, giữ lấy tình yêu thương tôn quý lẫn nhau mà không cần một giáo điều ép buộc. Đạo là đường, khai sáng, tiến triển không ngừng. Tôi sẽ sẵn sàng quỳ xuống bên em, nếu chẳng may bệnh tình trầm trọng khiến em nằm liệt giường không ngồi dậy được.

Mơ Nữ, em đã hết muốn vào chốn tu hành chưa? Và chẳng, tu viện đâu phải là dưỡng đường trị bệnh hay tìm quên. Đâu phải là nơi dưỡng thương dầu là vết thương thân thể hay cơn đau linh hồn.

Mơ Nữ đã vào Sài Gòn. Dầu bây giờ em chỉ ở cách tôi vài con đường ngắn, nhưng biết tôi có được gặp em lần nữa? Tuy cùng trong một thành phố, nhưng tôi và em bị ngăn cách nhau hơn, em đến rất gần mà hóa ra còn xa xôi hơn lúc trước.

Bởi vì:

Em đã vào đây nhưng chẳng phải để thăm anh đâu

Và anh cũng khó lòng gặp em được

Lần này không phải ba hay má cấm

Mà là ông bác sĩ ra lệnh cấm

Cấm cấm cấm và cấm

Biết bao giờ mới toàn là được được được và được

Người ta nói bệnh em đã đến hồi nguy kịch

Phải đưa vào một bệnh viện chuyên môn rất nổi tiếng

*Nhưng em biết thật là vô ích
Em tự bắt mạch tim em và biết đã đến ngày xa cách
Thực sự xa anh vĩnh viễn xa anh
Ngày ấy rất gần vì em thấy chẳng còn sống được bao lâu nữa
Anh phải tập quên em bây giờ là vừa
Vì không dễ dàng gì anh quên em được đâu
Anh phải tập quên em...*

Tập quên?

Người ta thường học tập những điều tốt đẹp. Sao em lại xúi tôi phải học bài làm người bội bạc vô tình. Tôi chăm chỉ luyện tập thêm nỗi nhớ nhưng chứ đâu muốn làm người lãng quên mất trí.

Quên em? Em chẳng biết điều ấy quá khó khăn đối với tôi, và tôi chẳng muốn có khả năng vượt qua được. Làm sao tôi quên em, vì quên em là người tôi đánh mất quá khứ làm cội nguồn cho tôi đủ sức đứng vững đến ngày nay. Quên em, là tâm hồn tôi trống trơn, lạnh lẽo, vô vị như một màu giấy trắng không chữ viết. Và cảm đoán, điều ấy có nghĩa gì đâu khi không phải chính ta dựng lên hàng rào cản. Tôi đọc đoạn cuối của thư em:

Còn em sẽ khỏi tập quên anh

Vì chết là xong là thôi hết nhớ hết quên hết vui buồn thương ghét

Bởi thế em rất lo cho anh

Vì còn sống biết anh còn gặp chuyện gì trắc trở nữa

Thí dụ như anh sẽ gặp sẽ thương một người khác như đã thương em

Ôi thôi thế là bắt đầu một tim hao óc một lần nữa

Anh nhớ nghe

Đừng đem bộ mặt đưa đám lắm lì đi sau cỗ xe đem em về cùng đất

Đừng làm ra vẻ lãng mạn cắm một cành hoa trắng trên mộ em

Đừng viện cớ làm đám giỗ cho em để tha hồ ăn gà vịt bánh trái xôi chè

Quên em đi

Như chiếc bình quên bông cúc nở vội vài ngày

*Vì ngàn hoa muôn màu chứ đâu phải chỉ một màu vàng của loài hoa cúc
núi*

*Vì anh sẽ còn gọi nhiều người bằng tiếng "em"
Chứ đâu phải chỉ gọi riêng em là "em"
Hãy để cho em đem riêng hình ảnh anh đi theo
Theo cùng em lên cõi thiên đường
Vì em xét mình chẳng có tội tình gì chắc là được lên nơi đó
Chứ nếu anh đi sau một mình
Nói anh đừng giận chứ có lẽ anh thẳng tiến vào địa ngục
Thôi lần này em nói với anh thế là nhiều quá rồi
Vì lần này là lần cuối
Em chào vĩnh biệt anh và anh sẽ không nhìn thấy em khóc
Anh cứ nghĩ phút cuối em cũng gượng cười
Đời rất vui thoáng vội quá đau lòng
Anh ở lại em mong cho anh nghìn điều tốt đẹp*

Tôi chẳng bao giờ tin lời vĩnh biệt là sự thực. Tôi chạy vội đến nhiều bệnh viện để dò hỏi tên em, nhưng chưa tìm được.

Đêm về, tôi vào quán nhỏ một mình. Bóng tối quuyền rũ không có em đã trở thành bóng tối âm u. Nhạc và rượu luân phiên tràn vào người tôi. Và lần này, tôi cảm thấy men rượu đắng nghét trong miệng, nhạc cũng cay như hơi thuốc khói nóng. Về khuya, tôi trần trọc không ngủ được. Tôi vật vờ nửa mê nửa tỉnh, hồn và thân thể trắng dã bải hoải như bông bênh trong cơn mộng dữ.

Từng phút dài dặc của đêm thâm nặng nề trôi qua như những nhát búa đập vào trí óc. Chan chứa trong hồn tôi hình ảnh em trở về đậm đà rõ nét từ ngày mới quen nhau, gọi nhau rồi gặp gỡ. Từng lời từng chữ của em chạy từng hàng trước mắt tôi đầu mắt đã nhắm lại. Chút môi em nói chút mắt em gọi chút tóc em trao chút hương em phảng phất. Tất cả quuyền lấy người tôi chặt chẽ, khắp cùng, bao la như mảnh trời đêm vời vợi.

Tôi sợ hãi khi nghĩ đến đoạn cuối của em có thể nào như lời em báo trước. Phải chăng cái chết, chia lìa đã thực sự xuất hiện chặn đường cản lối về miền vĩnh phúc? Phải chăng định mệnh trắc trở là cái loài khốn kiếp mù loà ta chẳng thềm màng đến, nay đã hung dữ lộ mặt nguyên hình? Phải chăng

chút niềm vui bên nhau ngày ấy sẽ không bao giờ trở về tiếp nối, và đau thương đã nhấn tâm xảy đến dù chẳng ai đợi ai mời? Phải chăng tôi và em chẳng được chia nhau nụ cười lứa đôi vào phút cuối, mà nửa chừng chỉ có giọt lệ nóng của kẻ còn lại và giọt lệ vô tình vô sắc của người nhắm mắt xuôi tay?

Em gần đến tuổi đôi mươi, tôi đã qua hai mươi tuổi. Tuổi trẻ xuân xanh chẳng đến hai lần trong đời, sao lần duy nhất đã sớm bị ô nhiễm bởi màu đen u buồn.

Tôi kêu gào trong vô vọng lẻ loi trong bóng tối âm lặng. Không có ai trả lời cho tôi. Không có đấng Thượng Đế cao siêu nào giải thích cho tôi biết tại sao đôi kẻ yêu thương không được sống trọn kiếp chung đường? Tại sao thủy chung ta nguyện giữ lấy cho mình mà đời thúc bách ta không làm tròn câu hứa?

... Khi trời gần sáng, tôi thiếp ngủ mệt mê trong hương tóc em và mùi giấy cũ thư xanh bên gối.

Ngày hôm sau, tôi tìm ra được bệnh viện có ghi tên Mơ Nữ trong danh sách.

Tôi được người ta hướng dẫn đến trước phòng em, nhưng cấm tôi không được vào. Tôi ngồi nôn nóng hoang mang trên băng ghế lạnh ngắt đặt ngoài hành lang. Một người y tá cho biết em hiện ở phòng cứu cấp. Hôm qua em bị lên cơn kích ngất nhiều lần, bệnh trạng đã đến giai đoạn hiểm nghèo nhất. Người ta chỉ chích cho em một mũi thuốc an thần để làm dịu bớt cơn đau một cách tạm thời.

Lát lâu, cánh cửa phòng em hé mở. Viên bác sĩ bước vội ra rồi đóng kín cửa lại.

Tôi tiến đến, hồi hả hỏi ông về bệnh tình của em.

Em bây giờ ra sao? Em có hy vọng qua khỏi không? Liệu em có thể bị nguy đến tính mạng không?

Viên bác sĩ tò mò nhìn tôi. Mặt ông ta lạnh lùng, nghiêm trọng và có vẻ hơi cau có. Ông ta bỏ đi không thèm trả lời tôi.

Tôi níu kéo viên bác sĩ lại, van xin năn nỉ ông ta cho tôi được vào gặp mặt

em. Nhìn thấy em một lần nữa, hôn em, thì thầm nói chắc với em đây là lần thứ nhì tôi gặp em chứ không phải là lần cuối cùng. Không bao giờ có lần cuối cùng ác nghiệt đó xảy đến cho chúng ta.

Viên bác sĩ cương quyết lắc đầu từ chối. Ông ta gần giọng hỏi rằng tôi là gì của em?

Tôi là gì của em?

Tôi im lặng giây lâu. Viên bác sĩ này cũng khó như những người khác. Thịnh thoảng họ vẫn hỏi tôi là gì của em? Em là gì của tôi?

Mơ Nữ, em trả lời được không? Ta là gì của nhau? Có lẽ gia đình em đã hỏi em câu đó. Cũng như tôi đã nghe nhiều người thắc mắc hỏi tôi.

Tôi và em. Ta là gì của nhau?

Làm sao tôi có thể trả lời vắn tắt trong một câu hỏi ngắn ngủi được. Làm sao chỉ trong một lời, tôi có thể giải thích cho người khác hiểu được chữ *Và* nối liền hai chữ *TÔI VÀ EM*. Làm sao tôi có thể tóm tắt chỉ trong một phút, tất cả mọi yêu thương, quen biết, liên hệ, trọn vẹn kỷ niệm, ngày tháng ân tình của chúng ta từ thuở đầu tiên.

Và như thế. Tôi là gì của em? Câu hỏi ấy không có một câu trả lời thông thương cụt ngủn. Tôi trả lời được bằng cả cuộc đời tôi. Tôi trao hết tâm hồn thân thể tôi, ước mơ tôi, quá khứ, hiện tại và tương lai tôi cho em. Để em hiểu được tôi là gì của em. Chỉ có cách đó mọi kẻ lạ vô tình mới hiểu được tôi là gì của em. Chúng ta là gì của nhau.

Và vì tôi không thể nói rõ điều đó trong một lời, viên bác sĩ nhún vai bỏ đi. Bỗng cánh cửa phòng bật mở vội.

Cô y tá mặt mày hốt hải chạy ra tiến lại gần viên bác sĩ.

Hai người nhỏ to nói vài câu với nhau một cách bí mật. Khuôn mặt họ căng thẳng. Tôi không được nghe được biết một chút gì.

Hai người lại nói chuyện với nhau, chắc chắn là nói về bệnh tình của em. Nhưng tôi không được biết gì cả. Tôi bị thiên hạ đẩy lùi cách xa em, chia lìa với em bằng một màng lưới vô hình nhưng dày đặc.

Viên bác sĩ tắt tả đi theo cô y tá, vào phòng. Cánh cửa lại đóng kín trước mặt tôi.

Tôi nhìn đồng hồ tay. Kim chỉ giây nhích từng chút chậm chạp như bánh xe

lăn nặng nề. Mỗi phút chờ đợi dài như một đêm thâu. Tiếng tích tắc của quả lắc đồng hồ thường khi không nghe được, giờ đây bỗng như những quả đấm nện thình thịch từng phát vào tim tôi đau nhói.

Tường bệnh viện trắng toát như màu tang. Màu hư không. Màu ly biệt. Màu băng giá.

Năm phút, cánh cửa phòng lại mở ra, lần này nhẹ nhàng không vang lên một tiếng động.

Viên bác sĩ lặng lẽ bước ra. Khuôn mặt ông ta có vẻ mệt mỏi, lấm tấm mồ hôi và khó hiểu.

Tôi chạy lại. Tôi định mở miệng hỏi nhưng tôi thấy không cần thiết nữa. Mắt tôi chỉ van lơn cầu khẩn nhìn ông ta. Bây giờ tôi không còn dám lên tiếng hỏi:

-Em có sao không, Mơ Nữ?

Và tôi cũng sợ hãi câu trả lời.

Viên bác sĩ nhìn tôi. Đôi mắt ông ta đầy bóng tối buồn bã.

Tường bệnh viện trắng màu tang chế. Tôi bỗng nhìn thấy màu trắng lạnh ấy tràn ngập khắp cả. Chết đầy ứ trong tôi. Tất cả đều trắng. Trắng. Không còn bất cứ một màu sắc nào trên con người, trên áo quần, trên đồ vật. Tất cả đều trắng rợn người.

Trắng.

* * *

Cuối cùng Mơ Nữ đã bình phục, sau một thời gian nghỉ ngơi, em đã hoàn toàn lành mạnh, bệnh đau tim nan y đã dứt hẳn khỏi cơ thể em. Từ đó, tôi và em, cùng đặt hết lòng tin tưởng vô bờ và say sưa ngợi ca yêu thương và sự sống. Từ đó, tôi và em, chúng ta không bao giờ cách nhau đầu chỉ một bước ngắn. *Tôi và em* trở thành *tôi em*.

Những chuyện tình đẹp thường có một kết cuộc tan vỡ. Tôi và em, chúng ta xin được một lần ngoại lệ

HOÀNG NGỌC TUẤN

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: Grandet

Nguồn: thoiaotrang.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 12 năm 2009